

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları,

Yeniden bizleri kavuşturan Rabbimize şükürler olsun.

Türkiye'de seçimler yapıldı ve AKP oyların yarısını alarak yeniden iktidar oldu. AKP bu döneminde, iktidarında 10. yılını devirecek. Geçen AKP iktidarında Türkiye, ekonomik ve refah düzeyi olarak büyük ilerleme kaydetti. Bu ise insanların rejime olan imanını artırdı. Bu arada dün rejime muhalif(!) olan bazı Müslümanlar da peşinden koştukları davalarını çoktan unuttuversiler. Rejimi yönetenlerin namaz kılmaları onlar için yeterli oldu. Oysa hala rejim, laikliğe yani Allah'ı dışlamaya, bizleri yaratan Rabbimizi günlük hayatımızdan; ekonomik ilişkilerimizden, sosyal ilişkilerimizden, hukuksal ilişkilerimizden vb. İlişkilerimizden dışlamaya dayalı olarak devam etmektedir. AKP ne söylemlerinde İslamı tüm hayata hakim kılacağını ifade etmekte ne de ortaya koyduğu politikalarla da bu konuda bir izlenim vermektedir. Zaten maalesef halkımızın da büyük bir çoğunluğu namaz kılanların iktidar olmalarına bakarak kendilerinden geçmişler ve İslamı hayata hakim kılma gibi bir talepleri de kalmamıştır. Bunun farkında olan Müslümanlara ise büyük sorumluluklar düşmektedir. Özellikle yeni anayasa tartışmalarının yaşandığı şu günlerde Allah'ın hakimiyetini ve bunun ne anlama geldiğini, kelime-i tevhidin ne anlama geldiğini gündeme getirmeli ve adeta iktidarın sarhoşluğuna kapılan insanlara gereken hatırlatmaları yapmalıyız. Müşriklerin, Peygamber Efendimizden, davasından vazgeçmesi karşılığı seçimlere bile katılmadan doğrudan teklif ettikleri yöneticilik/krallık tekliflerini "bir elime güneşi, bir elime ayı verseniz yine davamdan vazgeçmem" diyen Rasulullahın bu kesin ve net tavrını insanlara en güzel bir biçimde anlatmalıyız.

Dünyadaki gündeme baktığımızda ise geçen ayda da gündeme getirdiğimiz ortadoğudaki olaylar hâlâ devam ediyor. Özellikle Suriye'de Baas rejiminin devam eden katliamları nedeniyle insanlar Türkiye'ye sığınmaktalar. Sığınmacı sayısı onbinleri geçti ve sayı her geçen gün artıyor. Sığınmacıların anlattıkları ise bize Suriye'de yaşanan olayların arkaplanı hakkında bize bilgi vermektedir. Sığınmacılardan bir Müslüman ile yaptığımız röportajda orada yaşanan zulüm ve katliamı açıkça anlatmaktadır. Ama zulmedenler yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini göreceklerdir. Süleyman Arslantaş Hocamız yazısında ortadoğuda I. Dünya Savaşından sonra kurdurulan ulus devletlerin artık miadını doldurduğunu ve bu nedenle Baas Rejiminin de sonunun da geldiğini ifade ediyor.

Geçen ay üç aylara girmiştik. Ve önümüzdeki ayın başında da Ramazan başlıyor. Yaz tatili ile birleşen Ramazan ayını çok iyi değerlendirip Kur'an üzerinde durmalı ve çocuklarımızı Kur'an'la tanıştırmak için tüm maddi ve manevi imkanlarımızı kullanmalıyız. Unutmayalım ki ancak Kur'an'la Müslümanlar olarak yeniden dirilebilir ve yeryüzünü Allah'ın (C.C.) istediği şekilde inşa edebiliriz. Ali Kaçar bu ayki yazısında tam da bu konuyu "Biz ve Kur'an" başlıklı yazısında değerlendiriyor.

Her ay olduğu gibi gündemde olan konular ile diğer İslami konuları anlatan yazıları elbette dergimizde okuyabilirsiniz.

Sizleri dergimizle baş başa bırakırken güncel ve İslami konulara ilişkin kaleme aldığınız makale, deneme ve şiirlerinizi bekliyoruz.

Allah'a emanet olunuz.

Yıl: 14 Sayı: 146

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
08.07.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Biz ve Kur'an
Ali KAÇAR

9

Baas Rejimi Suriye'de de Yıkılıyor!.. Ya Sonrası?
Süleyman ARSLANTAŞ

13

ABD'nin Cezayir'den Almadığı Ders
BBC'den Aktaran: Celal SANCAR

14

Su Gibi
Hayriye BİCAN

18

Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî - I
Muhammed İMAMOĞLU

22

Eşref'i Mahlûkat Ya Da Allah'ın Halifesi İnsan
İsa MEMİŞOĞLU

28

Emperyal Kuşatma ve İslam Dünyası
Ali KAÇAR

34

Hatay Mülteci Kampında Bulunan Suriyeli Ebu Enes ile Röportaj
Röportaj: Genç Birikim

38

Yalan Üzerine Bazı Notlar
Fazlı BİLİR

42

Üç Ayları Nasıl İhyâ Etmeli? - II
Muhammed Zahid RAMAZANOĞLU

46

Kur'an Nasıl Bir Kitaptır?
İdris GÖKALP

51

Rasulullah'ın Neslini Devam Ettiren Nur Yumağı
Şükran SAĞLAM

54

Sorumluluklardan Kaçanlarla Tarihe Yön Verilemez
Necdet YÜKSEL

56

Konferans: Aile İçi İletişim - III
Ayten DURMUŞ

59

Yolda Kalanlar
Ayfer TOPRAK

60

Bir Annenin Günlüğünden
Büşra ALİM

62

İlahi Vahiy Hayatın Kendisidir/ Özüdür/Gözdesidir
Necdet YÜKSEL

64

Yâr Aksa!
Fatih PALA

Biz ve Kur'an

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Kur'an-ı Kerim, 1400 küsur yıl önce Hz. Muhammed (as)'a Arapça olarak¹, bir ramazan ayında² mübarek bir gece³ olan Kadir gecesinde⁴ parça parça inmeye başlamış ve 23 yılda⁵ tamamlanmıştır. Bu kitap, bütün insanlığı; müjdeleyen ve korkutan,⁶ uyaran,⁷ doğru yolu gösteren/hidayet eden,⁸ hakkı, batıldan ayıran,⁹ insanları zulumattan aydınlığa/nura çıkaran¹⁰ ve Fatiha suresi ile başlayıp Nâs Suresi ile sona eren Allah kelamı-Kelamullah olan bir kitaptır.

Bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere Kur'an-ı Kerim, Rabbimiz tarafından bizlere bir lütf olarak indirilen yüce ilahi bir kitaptır. Bu kitap, ayetleri bizim anlamamız için kolaylaştırılmış (Kamer, 54/17), tafsilatlandırılmış (Hud, 11/1); önünden ve arkasından batılın bulaşamayacağı (Fussilet, 41/42), eşsiz, apaçık (Nisa, 4/174), Allah'ın koruduğu/muhafaza ettiği (Hicr, 15/9) bir kitaptır. Doğruluğun ve gerçeğin, tek ve mutlak kaynağı bu kitaptır. Bu kitap, aynı zamanda kendisinden önce gelen bütün ilahi kitapları da tasdik eden/musaddık bir kitaptır

(Maide, 5/48). İlahi kitapların da sonuncusudur. Kısacası Kur'an, biz mü'minler için bir hayat kitabıdır; yol işaretlerini ve hidayet yolunu gösteren bir kılavuzdur.

Kur'an-ı Kerim'in Özellikleri!..

Kur'an-ı Kerim'in özelliklerini şöyle sıralamak mümkündür;

1- Kur'an ilahi kaynaklı bir kitaptır. İlahi olan bu kitaba hiçbir beşer eli değmemiştir. O, herhangi bir insanın, hatta Hz. Muhammed'in sözlerinden değil, Rabbimizin sözlerinden oluşmaktadır.

"Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Eğer Allah'tan başkası tarafından (indirilmiş) olsaydı, onda birbirini tutmaz çok şeyler bulurlardı" (Nisa, 4/82; Ayrıca bkz. A'raf, 7/203; Yunus, 10/15; Hud, 11/35; İsra, 17/86-87 vd.)

2- Kur'an çelişkisiz bir kitaptır. O hiçbir ihtilaf, ivec (eğrilik), şüphe, rayb (tereddüt) barındırmayan, kayyim (dosdoğru) olan bir kitaptır.

"Bu Kur'an uydurulmuş değildir. Allah'tan başkasından değil, ancak kendinden öncekilerin doğrulaması ve o kitabın açıklamasıdır. Onda asla şüphe yoktur. Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir" (Yunus, 10/37; Ayrıca bkz. Nisa, 4/82; Secde, 32/2; Zümer, 28/80; Abese, 80/11 -16)

3- Kur'an levh-i mahfuz'dan Hz. Muhammed'in kalbine indirilinceye, oradan insanlara ulaştırılınca kadar korunmuştur ve hiçbir zaman değiştirilemeyecektir. Onu korumayı bizzat Allahu Teâlâ üstlenmiştir. Nitekim bir ayette; "O zikri

1 Yusuf, 12/2

2 Bakara, 2/185

3 Duhan, 44/3

4 Kadir, 97/1

5 Şuara, 26/192-195

6 Fussilet, 41/4.

7 En'am, 6/92,155; A'raf, 7/2

8 Bakara, 2/2; Nisâ, 4/175.

9 Bakara, 2/185; Furkân 25/1.

10 Maide, 5/16; İbrahim, 14/1.

biz indirdik ve onun koruyucusu da elbette biziz" (Hicr. 15/9) buyurulmuştur.

4- Kur'an mübin'dir. İlke ve prensipleri apaçık, anlaşılır ve nettir. Kur'an bütünlüğünde Allah'a teslimiyetçi bir tarzda hakikati arayan, doğruyu bulur. Doğru anlamayı önleyecek bir engel yoktur. Yapılması gereken, ilahi iradeyi kendi istediğimiz şekilde değil, Allah'ın istediği şekilde anlamaya çalışmaktır. Allah sözü türlü biçimlerde, ama açık-seçik indirmiştir. O halde mükellefin "Ben öyle olduğunu anlayamadım" diye mazeret ileri sürmesi geçersizdir.

"Hâ, mim, Apaçık kitaba andolsun ki, biz onu mübarek bir gecede indirdik. Çünkü biz uyarıcıyız" (Duhan, 44/1-3; Ayrıca bkz. Al-i İmran, 3/38; Maide, 5/15; Yusuf, 12/2; Hicr, 15/1; Nahl, 16/103; Hacc. 22/16; Nemi, 27/79; Ya-sin, 36/69; Zuhruf, 43/2).

5- Eksiksiz bir kitaptır. Kuran öğüt almak isteyen muttakiler için hayatın bütün alanları ile ilgili genel bir perspektif verecek yeterli verilere sahiptir:

"... Sana kitabı her şeyi açıklayan ve Müslümanlara yol gösterici, rahmet ve müjde olarak indirdik" (Nahl. 16/59; Ayrıca bkz. Maide, 5/3; Enam, 6/38; Yusuf, 12/111; Nahl. 16/89; İsra, 17/12.89; Kehf, 18/54; Rum, 30/8).

6- Kur'an müfessirdir. Kur'an'ın en iyi tefsiri yine Kur'an tarafından yapılmış olanıdır. Çünkü Kur'an'ı açıklamak önce Allah'a aittir. O halde Kur'an'ı daha iyi anlamak için başvurulacak ilk tefsir kaynağı Kur'an'dır.

"Onların sana getirdiği her misale karşı mutlaka biz sana gerçeği ve en güzel açıklamayı getiririz" (Furkan, 25/33; Ayrıca bkz. Karia sûresi, Hümeze sûresi, Beled, 90/11-20 vd.)

7- Kur'an Arap dili ile indirilmiştir. Fakat onun Arapça indirilmesinin hikmetini Rabbimiz "anlaşılabilsin diye" şeklinde izah etmiştir. Çünkü mesaj insanlara bir iletişim yöntemi olan dil

Kur'an-ı Kerim, anlamak ve yaşamak amacıyla gönderilmiş ilahi bir kitaptır. "Biz, düşünüp anlamanız için onu Arapça bir Kur'an yaptık" (Zuhruf, 43/3) ayeti de bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla Kur'an, anlamı üzerinde düşünülmeden okunduğu zaman anlaşılması ve yaşanılması, hayata aktarılması da mümkün olmaz. Bu nedenle Kur'an-ı Kerim'i anlamak için, hayatımıza aktarmak için düşünerek/tefekkür ederek okumalıyız. Çünkü bu, bizi Ahsen-i takvim üzere yaratan (Tin, 95/4) Rabbimizin emridir.

ile indirilmelidir. Allah Teâlâ Hz. Muhammed (s)'i seçmiş ve ona apaçık Arapça lisanı ile vahyi indirmiştir. Yüce Allah'ın sünneti (değişmez yasası) Peygamberi kendi toplumunun diliyle göndermektir. İlahi mesaj insanlara kendi dillerinde ulaştırılmalıdır ki, sorumluluk tahakkuk edebilsin.

"Elif, lam, ra. Bunlar apaçık kitabın ayetleridir. Biz onu Arapça bir Kur'an olarak indirdik ki, anlayasınız" (Yusuf, 12/1-2; Ayrıca bkz. Ra'd, 13/37; Nahl, 16/103; Meryem, 19/97; Fussilet, 41/44; Duhan, 44/58 vd.)

8- Kur'an beyyine-dir/hüccettir. Yani açık, ikna edici belgeler/ayetler içerir. Beyyine'ye muhatap olanların anlayamamak, kavrayamamak gibi mazeretleri olamaz. Beyyinatla insanların ihtiyaç duyduğu her konuda kesin belgeler ortaya konmuştur.

"Kendilerine açık deliller (beyyinat) geldikten sonra ayrılığa düşüp ihtilaf edenler gibi olmayın. İşte onlar (evet) onlar için büyük bir azap vardır" (Al-i İmran, 3/105; Ayrıca bkz. Bakara, 2/213; Rum, 30/9; Hadid, 57/25; Tegabün, 64/6 vd.)

9- Kur'an belağ'dır. Yani belîğ, kusursuz, düzgün, pürüzsüz ayetlerden, hitaplardan oluşur.

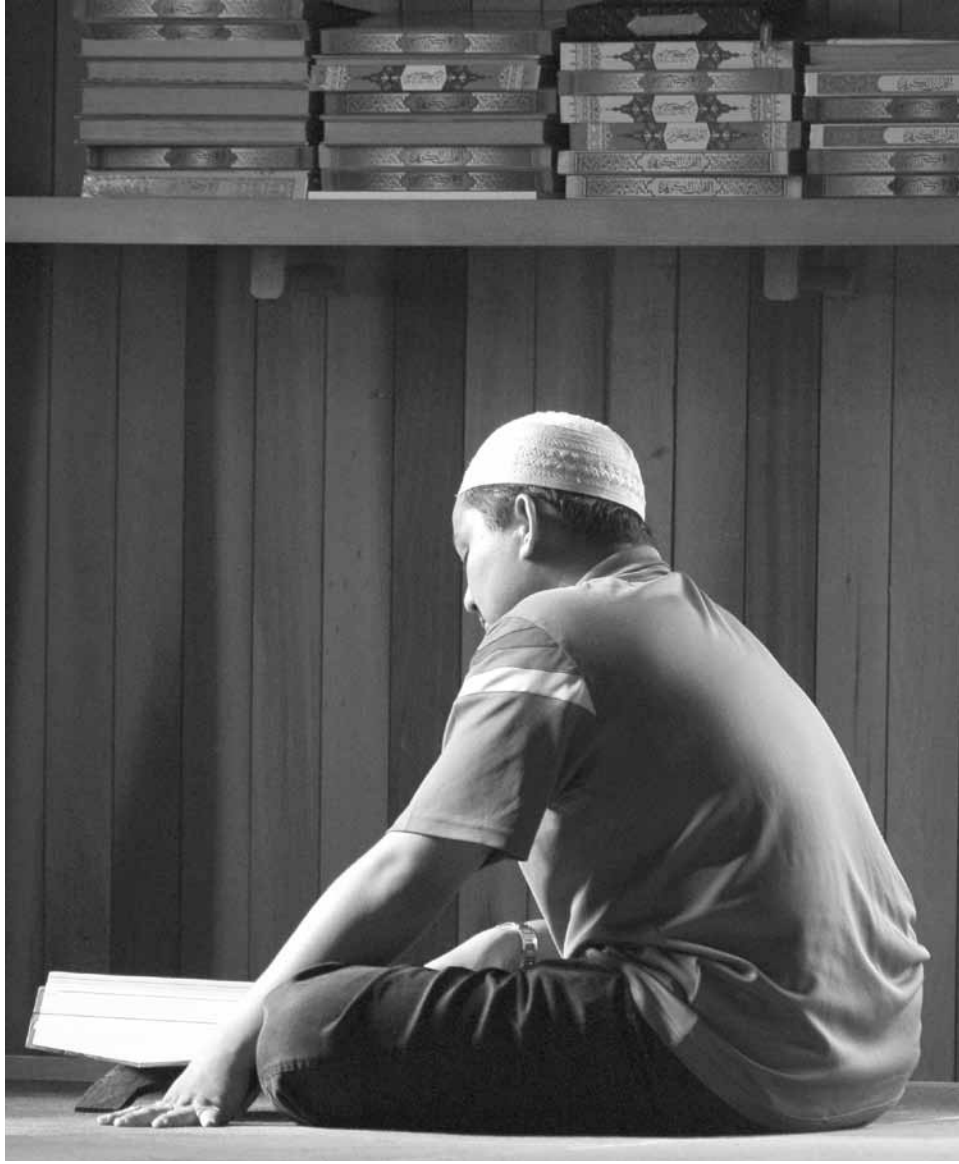
"Şüphesiz bunda kulluk edenler için kusursuz sözler (belağ) vardır" (Enbiya, 21/106; Ayrıca bkz. İbrahim, 14/52; Nahl, 16/82; Ahkaf, 46/35; Cin, 72/1-3 vd.)

10- Kur'an aceben'dir. (Aceben: acayip, şaşılacak şekilde) Yani ilginç, kendine özgü, diğer kitaplara, din ve ideolojilere benzemez. Hayretler içinde bırakır. Çünkü beşerin yorumlarına ihtiyaç duysa, nasıl hayretler içinde bırakır? (Bkz. Cin, 72/1-3; Kehf, 18/63).

Kur'an-ı Kerim, Anlaşılması İçin Gönderilmiş Bir Kitaptır!..

Kur'an-ı Kerim, anlamak ve yaşamak amacıyla gönderilmiş ilahi bir kitaptır. "Biz, düşünüp

anlamanız için onu Arapça bir Kur'an yaptık" (Zuhruf, 43/3) ayeti de bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla Kur'an, anlamı üzerinde düşünülmeden okunduğu zaman anlaşılması ve yaşanılması, hayata aktarılması da mümkün olmaz. Bu nedenle Kur'an-ı Kerim'i anlamak için, hayatımıza aktarmak için düşünerek/tefekür ederek okumalıyız. Çünkü bu, bizi Ahsen-i takvim üzere yaratan (Tin, 95/4) Rabbimizin emridir. Nitekim Rabbimizin inzal ettiği ilk sure 'Oku' emriyle başlamaktadır. (Alak, 96/1). Bu 'oku' emri, bizim için çok önemlidir. Üstelik bu 'Oku' emri, daha sonraki surelerde de tekrarlanmıştır. Nitekim Ankebût suresinin "Kitaptan sana vahyolunanı oku" (Ankebut, 29/45) ayeti ile Neml suresindeki "Müslümanlardan olmam ve Kur'an'ı okumam emredildi" (Neml, 27/92) anlamındaki ayet de Kur'an'ın okunmasını emreden ayetlerden sadece ikisidir. Bu ayetlerden de anlaşılıyor ki, Kur'an'ı okumak Rabbimizin bize bir emridir, tıpkı namaz kılmak gibi, oruç tutmak gibi!. Biz mü'minler, bu emri nasıl yerine getireceğiz, yani Kur'an'ı nasıl okuyalım ki, Rabbimizin bu emrini yerine getirmiş oluruz. Elbette günümüzde çokça yapıldığı gibi Kur'an'ı yüzünden okumak da önemlidir. Ama acaba, 'oku' emrinde bizler, anlamını düşünmeden sadece bu şekilde yüzünden okumayı mı anlayacağız? Yoksa 'oku' emrinden, üzerinde düşünmeyi, okunanı anlamayı da kapsar şeklinde mi anlayacağız? Oysa yine Kur'an'a ve Allah Resul'ü Hz. Muhammed (as)'in hayatına ve emirlerine baktığımızda, 'Oku' emrinden sadece yüzünden okumayı anlamamamız gerektiğini görmekteyiz. Çünkü Kur'an-ı Kerim, ümmi olan yani okuma ve yazma bilmeyen bir Peygambere geldiğine göre, 'Oku' emrinden sadece yüzünden okumayı anlayamayız, anlamamalıyız. Zaten, yine ilk inen surelerden birisi olan Müzemmil Suresinde Rabbimiz Kur'an'ı tertil üzere okumamızı (Müzemmil, 73/4) emrediyor. "Tertil" kelimesi; Kur'an'ı tane tane, yavaş yavaş, kelime ve harflerine hakkını vererek; anlamını bozmayacak bir şekilde okumak demektir. Bu

emir, Medine'de inen bir Sure'nin bir ayetinde geçmiyor; Bu ayet, Mekke'de, üstelik Mekke'nin ilk dönemlerinde ve ilk inen ayetlerden birisiyle gelen bir emirdir. Çünkü Müslümanlar tarafından yüklenilecek çok ağır ve ciddi sorumluluk taşıyan bir görevdi. Bu nedenle işin henüz başlangıcında iken, henüz yeni bir toplum inşa olunurken çok sıkı tutulması gerekiyordu. Zaten aynı surenin bir sonraki ayetinde " Biz sana ağır bir söz vahy edeceğiz" (Müzemmil, 73/5) buyrulmaktadır.

"Biz Kur'an'ı, insanlara dura dura okuyasın diye ayet ayet ayırdık ve onu peyderpey indirdik" (İsra, 17/106) ayeti ile,

"Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler (den bazıları) onu, hakkını gözeterek okurlar. Çünkü onlar, ona iman ederler" (Bakara, 2/121) ayeti de, Kur'an'ın nasıl okunması gerektiği, bize Rabbimiz tarafından açıkça bildirilmiştir. Ayrıca yukarıda zikrettiğimiz Bakara Suresi'nin 121'nci ayetinden de anlaşılacağı üzere Kitabı okumak, ona iman etmenin de bir gereğidir. Yani, kitabı okumak, kitaba güvenmekle/inanmakla alakalıdır. Dolayısıyla Kitabı anlamak için okumayan,

ona güvenmiyor ya da gereğince inanmıyor demektir. Çünkü kişinin Kur'an-ı Kerim'e yaklaşımı onun imanıyla doğru orantılıdır. Kitabı hakkıyla, ayetin tabiriyle hakkını gözeterek okumak demek; onu takip etmek, gösterdiği yolda yürümek, leh ve aleyhinde de olsa ona uymak, tabi olmak demektir. Elbette ki Kur'an'a uymak için de, onu anlamak lazımdır. Günümüzde çoğu insanın yaptığı gibi sevap kazanmak için anlamını bilmeden, üzerinde düşünmeden Kur'an'ı Arapça orijinalinden okumak, yukarıdaki ayette de belirtildiği gibi onu hakkıyla, hakkını vererek okumak değildir. Kur'an'ı hakkıyla okumak demek, onu anlamaya çalışmak, emir ve nehiyle rine uymakla, tabi olmakla olur.

Kur'an'ı dura dura, üzerinde düşünerek okursak ancak anlayabilir ve hayatımıza aktarabiliriz. Aslında Kur'an'ı sadece anlayarak da okumak yeterli değildir. Okuduğumuz ve anladığımız Kur'an, bildiğimiz halde hayatımızdaki öncelikleri Allah'ın rızasına uygun olarak değiştirmiyor ise, anlamını bilmenin de çok fazla bir faydası yoktur. Allah'ı Teâlâ, bildiği halde amel etmeyenleri, kitap yüklü merkeplere benzeterek kınamaktadır. Konuyla ilgili ayette şöyle buyrulmaktadır; "Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu (içindeki derin anlamları, hikmet ve hükümleriyle gereği gibi) yüklenmemiş olanların durumu, koskoca kitap yükü taşıyan eşeğin durumu gibidir." (Cuma, 62/5) Kur'an'ı okumaktan ve anlamaktan maksadın onu yaşamak, hayata aktarmak olduğu bu ayetle bir kez daha anlaşılmaktadır.

Kur'an'ın anlaşılmasını gündeme getirirken yüzünden hiç okunmasın demiyoruz. Elbette Kur'an-ı Kerim'i, sadece Allah rızası için yüzünden okumak da sevaptır. Nitekim Kur'an'ı yüzünden okumanın sevap olduğunu belirten hadisi şerif şöyle nakledilmektedir:

Abdullah (r.a)'dan Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu: "Allah'ın kitabından bir harf okuyan kimseye bir hasene (sevap) vardır. Her hasene için de on misli sevap verilir. Elif, Lam, Mim'i bir harf saymıyorum. Belki "Elif" bir harf, "Lam" bir harf, "Mim" de ayrı bir harftir." (Tirmizi, Tac ter-cemesi, c.4, s.13)

Demek ki biz mü'minler, Kur'an'ı anlayarak, üzerinde düşünerek, Arapçasını anlamıyorsa mealini ve tefsirini okuyarak anlamaya çalışmalıyız. Zamanımız yok demeyeceğiz. Nele-re ve nerelere zaman ayırmıyoruz ki! O halde Kur'an'ı, anlamak ve ona tabi olmak için okumak, mü'minler olarak üzerimize düşen en önemli bir mükellefiyet olmalıdır. Bu mükellefi-

yet, aynı zamanda Peygambere de tabi olmayı gerektiren bir mükellefiyettir. Çünkü Kur'an'ı bize getiren, ona ilk tabi olan ve onu ilk yaşayan ve uygulayan Peygamber'dir. Yani Kur'an'ın ilk uygulayıcısı Hz. Peygamber (as)'dır. Dolayısıyla namazda, Hacda, oruç tutmada ve diğer uygulamalarda nasıl Peygamberi kendimize örnek alıyorsak, Kur'an okumada da Peygamberi kendimize örnek almalıyız. Eğer, Kur'an'ı anlayacak şekilde okumaz ve onu günlük hayatımızda yaşanılır hale getirmesek, sadece Kur'an'a değil, onu getiren ve onun ilk uygulayıcısı olan Peygambere de itaat etmemiş oluruz. Bugün, "ben peygamber aşığım", "canım kurban olsun senin yoluna" diyenler, "Kutlu Doğum Haftası'nı" kutlayanlar ve dolayısıyla bizler, Kur'an'ın bu emrini göz ardı edersek, onu bize getiren Peygamberi de göz ardı etmiş oluruz.

Peygamberin hayatında bizler için güzel örneklikler vardır' ayetinde de belirtildiği gibi, Peygamberi her konuda olduğu gibi Kur'an'ı okumada ve anlamada da O'nu kendimize örnek almalıyız. Hz. Peygamber (as), Kur'an okurken azap ayetleri geldiğinde sakınıyordu, rahmet ayetleri geldiğinde ise talep ediyordu. Kur'an'ı anlamadan okuyanlar, azap ayetlerinden nasıl sakınacaklar ve rahmet ayetlerini nasıl talep edecekler? Resulullah (as) gibi Kur'an okuyacaksa anlayarak Kur'an okuyacağız ki, azap ayetleri geldiğinde biz de sakınalım ve rahmet ayetleri geldiğinde de biz de talep edelim. Demek ki Kur'an'ı anlamadan okuduğumuzda Resulullah (as) gibi davranmamış, hatta ona muhalif hareket etmiş oluruz.

Kur'an'ı göz ardı edenleri ise, Hz. Peygamber (as) "Ya rabbi! Kavmim, Kur'an'ı terk edilmiş bıraktı" (Furkan, 25/30) şeklinde şikâyet etmektedir. Anlaşılmayan, hayatımızı tanzim etmeyen Kur'an, terk edilmiş yani 'mehcur' bırakılmış demektir. Elbette "mehcur bırakmak-terk etmek" sadece "onu reddetmek" anlamına gelmez.

Ne demektir Kur'an'ı 'mehcur' bırakmak;

Kur'an hükümleri hayattan uzaklaştırılıp, O sadece raflarda muhafaza edilen bir süs eşyasına dönüştürülürse;

O hayattan kovulup, sadece hastalara ve ölümlere okunan bir kitap haline getirilirse;

O apaçık ve anlaşılır olduğu halde, "anlaşılmaz" veya "O, sadece falan ya da filan tarafından anlaşılabilir" denilirse,

İşte o zaman, Kur'an, 'mehcur' bırakılmış olunur.

Gözyaşları içerisinde dinlenen Kur'an'ın, bizzat bireysel, ailevi ve toplumsal hayatı tanzim etme yönü görmezlikten gelinirse, Kur'an, 'mehcur' bırakılmış olur.

Kur'an; okul, iş, evlilik, eş, çocuk, çocukların geleceği, tatil, ev, otomobil, makam, mevki, maaş, terfi... deyip, hayatı bunlar üzerinde inşa etmeye karşılık, Kur'an'ı bir süs tablosu gibi duvara asmak veya sadece cenazelerde veya belirli gecelerde "formalite yerine gelsin" türünden okunursa, 'mehcur' bırakılmış olur.

Müslümanlık lafla olmaz. Ben Müslüman'ım diyen bir kimse, Allah Kelam'ı olan Kur'an'ı, içindekilerle amel etmek, ona tabi olmak ve ona uymak için, kısacası günlük hayatı ona göre tanzim etmek için okumalıdır.

Allah'ın Resulü de, gelmiş ve geçmiş günahları affedilmiş olmasına rağmen Kur'an okumaya çok önem vermiş; hem kendisi çokça okumuş, hem de Kur'an'ın okunmasını sahabesine ve dolayısıyla bizlere de emretmiştir. Hz. Aişe Validemizin belirttiği gibi 'O'nun ahlakı Kur'an'dı.' Nitekim kendisi şöyle buyuruyor;

"Kur'an'ı öğrenin ve okuyun." (Tirmizî, Fedâilül-Kur'an, 2),

"Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğrendir." (Tirmizî, Fedâilül'l-Kur'an, 15).

"Kur'an'ı okuyunuz; çünkü Kur'an, kıyamet gününde kendisini okuyanlara şefaatecektir." (Müslim, Müsâfirin, 252),

"Ancak iki kişiye gıpta edilir. (Bunlardan birincisi), Allah'ın kendisine Kur'an'ı öğrenme imkânı verdiği kimsedir. Bu kimse, gece gündüz Kur'an'ı okur ve hükümleriyle amel eder.." (Müslim, Salâtü'l-Müsâfirin, 266)

"Kur'an'dan ezberinde bir şey bulunmayan kimse harap olmuş ev gibidir" (Tirmizî, Fedâilül'l-Kur'an, 18) anlamındaki hadisler Kur'an okumanın ve onu anlamının önemine değinmektedir.

İlahi vahyin ilk inmeye başladığı dönemlerde, Kur'an'ın anlaşılması diye bir problem yoktu. Çünkü sahabe inen vahyi günlük hayatına uygulamak için okuyor ve hıfz ediyordu/ezberliyordu. Kısacası Kur'an, o dönemlerde, hayatın içinde idi ona yön veriyor ve onu şekillendiriyordu. Zaten ayetlerin bir kısmı da olaylar üzerine, ihtiyaca binaen inmekte idi. Adeta olaylarla, hayatla, Kur'an arasında canlı bir iletişim, bir diyalog vardı. Bu durum, birkaç asır böyle devam etmiştir. Ama daha sonraki asırlarda Kur'an, esrarengiz bir kutsallığa büründürülerek hayattan

kopararak, bireysel ve toplumsal yaşamdan uzaklaştırılmış, ona dokunmak dahi merasim gerektirmiş ve yüzünden okumanın dışında hele anlamak, anlamaya çalışarak okumak ise cesaret gerektirir hale gelmiştir. Oysa anlaşılmadan okunan ya da dinlenen bir şeyin faydasının olmayacağı aşikârdır. Çünkü anlaşılan bir şeyin kabulü ya da ret edilmesi söz konusu olabilir. Bir müşriğin ya da kafirin, İslam'ı kabullenebilmesi için ona anlatılan ya da okunan Kur'an'ı anlaması gerekmektedir. Nitekim sonradan Müslüman olan Yusuf İslam da, Kur'an'ı okuduktan ve okuduğunu da anladıktan sonra İslam'ı kabul etmemiş miydi? Yusuf İslam İslam'ı kabul edilişle ilgili şöyle diyordu; "Ben İslam ülkesini dolaşıyordum belki İslam'ı kabul etmezdim, ancak Kur'an'ı okuduktan sonra Müslüman oldum." Yusuf İslam, şayet anlamadan sadece yüzünden Kur'an'ı okumuş olsaydı, İslam'ı kabul eder miydi? Herhalde kabul etmezdi! Ama bugün Müslümanlar, çeşitli bahanelerle Kur'an'ı anlamak için değil sadece yüzünden okumaya çalışmaktadırlar.

Bugün ya da uzun yıllardır, Kur'an ve dolayısıyla İslam'a bakışımız değişmiştir; tepkilerimiz yumuşamış, hassasiyetlerimiz azalmıştır. Çünkü Kur'an, hayatımıza müdahale etmiyor. Hayata müdahale etmesi, siyasi ve sosyal olayları tanzim etmesi gereken Kur'an, ne yazık ki, evlerin en mutena yerlerinde ya raflarda ya da daha yüksek yerlerde kılıfların arasında saklanır hale gelmiştir. Belirli günlerde ve gecelerde ya da mezarlıklarda, o da sadece yüzünden okunmak için kılıflarından çıkarılmaktadır. Okunmayan, hayatı düzenlemeyen Kur'an, yavaş yavaş hayattan çekilmiş, yani mehcur bırakılmıştır. Kur'an'a saygı, üç defa öpüp alna götürmek ya da kimsenin ulaşamayacağı yüksek yerlerde saklanarak gösterilmez. Bu, Kur'an'a saygı değil, aksine saygısızlıktır. Çünkü Kur'an'a saygı içindekilerle amel etmekle ancak mümkün olur.

İlk dönemlerde hayata müdahale eden, hayatın içinde olan Kur'an, ilerleyen yıllarda, bu fonksiyonunu yerine getiremez olmuştur. Çünkü hayatla ilgisi kalmayan, toplumun problemlerinden ve ihtiyaçlarından habersiz olarak hazırlanan tefsirler, mealler ve kitaplar topluma yeni bir dinamizm kazandırmamış, tersine pasifleştirmiştir. Dolayısıyla toplumu içten içe çürüten, yozlaştıran münker ve fuhuşiyat toplumu sarıp sarmalamıştır. Bundan kurtuluş ise, yeniden Kur'an'ın ve onun hayata aktarılma tarzı olan sünnetin anlaşılması ve hayata egemen kılınmasıyla mümkün olur.

Hiz. Ömer (ra) devrinde, Basra valisi Ebu Musa el- Eşari, Hiz. Ömer'e haber gönderiyor ve: Kur'an okulları açtık, diyor. Allah'a şükür bu kuran okullarına ilgi var, bize beytül-maldan yardım gönder. Hiz. Ömer çok seviyor. Hemen beytül mal-dan yardım gönderiyor.

Bir sene sonra vali ikinci bir haber gönderiyor, diyor ki: Okuyanlar bitirdi, gelenler daha çok, beytül malden yardım.

Hiz. Ömer, o okulları kapat. Okulları kapat, çünkü o okullar öyle anlaşılıyor ki, Kur'an'ın şekliyle lafzıyla uğraşan okullardır, korkarım ki okullar Kur'an'ın lafzına dalar da manasıyla uğraşan kalmaz diyor.

Bugün de böyle değil mi? Bugün de böyle ve kapat diyor, o okulları kapat. Çünkü Hiz. Ömer kendisi 12 senede Bakara suresini bitiriyor, bitirdiğinde de bir deve kesiyor.

Hiz. Ömer (ra)'ın oğlu Abbduallah b. Ömer (ra), rivayetlerin söylediğine göre; ki sahabenin fukahasıdır, 8 yılda bitiriyor Bakara suresini. Onlar, herhalde bizden daha az zekâli dediler.

Niye? Tabiin şunu söylüyor bize Kur'an-ı Kerim'i öğretenler Kur'an'ı şöyle okuduklarını anlatıyorlardı: Kur'an'ı onar ayet, onar ayet okuduk, manasını bellerdik, onunla amel ederdik, sonra diğer on ayete geçerdik.

Şimdi biz bir kendimizi düşünelim, bir de onları düşünelim.

Evet, biz Arapça bilmiyoruz. Ama imkanlarımızı zorlasak, bir meal değil, on meal okusak. Ha, birkaç tanede tefsir okusak, hani hepsine varamıyorsak hiç olmazsa varabildiğimizi okusak...

İşte sahabe döneminde Kur'an bu şekilde okunuyordu, böyle okunulduğu için de bu Müslümanlar o dönemde büyük bir atılımın içerisine girdiler...

Evet, Kur'an'ı mutlaka okumalıyız. Okumaktan maksat ise, onu mutlaka anlamaya çalışmak olmalıdır. Anlamaktan maksat ise, Kur'an'ın emir ve yasaklarına uymaktır. Yüce Rabbimiz A'râf suresinin 3. ayetinde "Rabbinizden size indirilene

Kur'an'ı, lehimizde şahit olacak şekilde okumalıyız. Eğer Kur'an okuyuşumuz, bizleri, münkerden, kötülüklerden ve günahlardan uzaklaştırıyorsa, bizi canlandırıyor ve bize hayat veriyorsa (Enfal, 8/24) bu okumaya devam etmeliyiz. Aksi halde ise, okuyuşumuzu mutlaka düzeltmeliyiz.

uyun" emriyle Kur'an'a uymamızı emretmektedir. Zaten Kur'an'a saygı, Kur'an'ı okuduğumuz, anlamaya ve hükümlerini uygulamaya çalıştığımız zaman gerçekleşmiş olur. Aksi takdirde Peygamberimizin, "Ahir zamanda Kur'an'ı okuyan, ancak okudukları gırtlaklarını aşmayan (okuduklarına inanıp onunla amel etmeyen) bir topluluk gelecektir" (Ahmed, II, 621) anlamındaki hadisinde ifadesini bulan ikaza muhatap oluruz.

Kur'an-ı Kerim okuyuşumuz, hayatımızı mutlaka değiştirmeli, yanlış ve

hatalarımızı düzelterek, bizi münker ve habaisten uzaklaştırarak mü'mince yaşamamızı sağlayacak tarzda olmalıdır. Aksi halde, kişinin düşünce, ahlâk ve davranışlarında hiçbir değişiklik meydana getirmeyen ve onun, Kur'an'ın yasakladığı şeyleri yapmaya devam etmesini engellemeyen bir okuma, gerçek müminin okuyuşu değildir. Böyle kimseler hakkında Hiz. Peygamber (s.a) şöyle buyurmuştur: "Kur'an'ın haram kıldığını helal kılan, aslında hiç Kur'an'a inanmamış gibidir." (Tirmizi, Süheyb Rûmi'den rivayet etmiştir.) Böyle bir okuyuş, kişinin nefis ve ruhunu islah edip güçlendirmez, aksine onu Allah'a karşı daha küstah yapar. Hiz. Peygamber (s.a), bir başka hadisinde; "Kur'an sizin lehinize de, aleyhinize de bir şahittir" buyurmuştur. Yani! "Eğer Kur'an'a doğruca uyarırsanız, o sizin lehinize bir şahit olur." Fakat eğer bu kitap size ulaşmış, siz de onu okumuş ve rabbinizin sizden neler istediğini, neleri yasaklayıp neleri emrettiğini öğrenmiş, sonra da ona aykırı bir tavır içine girmişseniz, o zaman bu kitap sizin aleyhinize bir şahit olur.

Kur'an'ı, lehimizde şahit olacak şekilde okumalıyız. Eğer Kur'an okuyuşumuz, bizleri, münkerden, kötülüklerden ve günahlardan uzaklaştırıyorsa, bizi canlandırıyor ve bize hayat veriyorsa (Enfal, 8/24) bu okumaya devam etmeliyiz. Aksi halde ise, okuyuşumuzu mutlaka düzeltmeliyiz. Ölümlü bir dünyada yaşıyoruz; ömür de tıpkı sayılı günler gibi bir gün mutlaka bitecek ve bizler Allah'ın huzuruna hesap vermek üzere çıkacağız. Hesap verirken ya yüzleri ışıltılı parlayanlardan oluruz ya da yüzleri asık olanlardan (Kiyame, 75/22-24) oluruz. Tercih bize aittir.

Baas Rejimi Suriye’de de Yıkılıyor!.. Ya Sonrası?

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Mişel Eflak’ın fikir babalığını yaptığı Baas rejimi iki ülkede vücut buldu. Bunlar da Irak ve Suriye’dir. Her şeyin bir ömrü olduğu gibi ideolojilerin, rejimlerin de bir sonu vardır. Osmanlı sonrası İslam coğrafyası tasarlanırken Sykes-Picot (1916) anlaşması kapsamında bilhassa Ortadoğu için ulus devleti tasarıları öne çıkmıştı, neredeyse Osmanlı’nın egemen olduğu toprakların tümünde Türkiye başta olmak üzere ulus devlet’ler inşa edildi. Yaklaşık doksan yıl bununla idare ettiler. Ama artık ‘ulus devlet’ modelinin de ömrü doldu. Tasfiyesi kaçınılmazdır ve bu tasfiyeden tüm Osmanlı sonrası, Osmanlı topraklarında inşa edilen devletler (devletçikler) nasibini alacaktır. Dün Irak aldı, bugün Suriye aynı akıbeti paylaşıyor ve yarın da diğerleri ‘ulus devlet’ modelinin sonuna yaklaşacaktır.

Osmanlı sonrası Ortadoğu’daki, İslam coğrafyasındaki tüm uyuşmazlıkların, huzursuzlukların, halk-devlet kaynaşması olmayışının temelinde yatan en önemli neden bu ‘ulus devlet’ olgusudur. Neredeyse 13 asır hiç bir ırkı aidiyetin öne çıkmadığı, Müslümanlar arasında ‘kardeşlik hukuku’nun egemen olduğu, Müslüman olmayanların da ‘tebea’ sayıldığı ve en az onların da hukukunun Müslümanların hukuku kadar önemsendiği uzun asırların ardından tek bir ırkın aidiyetine dayanan yönetim biçimlerinin de artık miadını doldurduğu muhakkaktır. Özellikle İslam coğrafyasındaki ‘ulus devlet’ anlayışlarının da sonu gelecektir. Muhakkak ki bugün olmazsa yarın Türkiye de bundan nasibini alacaktır. Geride bıraktığımız 12 Haziran seçimlerinin öncekilerden en önemli farkı: Kemalizm

ve ulus devlet olgusu, laiklik vurgusu neredeyse hiç telaffuz edilmedi. Katı Kemalist, jakoben laiklerin yoğun olduğu CHP bile belayı def kabilden laiklik ve Kemalizm’i telaffuz etti. Maalesef Türk ulusuna dayalı ‘ulus devlet’ anlayış ve söylemlerini bu seçimlerde Türkler genelde unuttu ama Kürt kardeşlerimiz doksan yıl geriden gelerek Kürt kimliğini öne çıkarttılar. Oysa geride bıraktığımız 13 asırlık birlikteliğimizin ve bizi ‘biz’ yapan temel inanç ve değerlerimizin bizi yönlendirmesi gerekmez miydi? Ümmeti paramparça eden İslami değer ve duyarlılıkları yok eden cemaat anlayışını dışlayan, ferdi anlayış ve yaşamayı öne çıkaran ‘ulus devleti’ projesi terk edilirken bir kısım insanlara, gruba ya da partiye-partilere tasfiyenin durdurulması görevi mi verildi?

17 Aralık 2010’dan bu yana yani Muhammed Buazizi’nin kendisini yakması eyleminden beri Ortadoğu, Kuzey Afrika’nın bir kısmı kaynıyor. Halklar mevcut yönetim ve rejimlere isyan ediyor, hemen hemen hepsinin de ortak çağrısı demokrasi, insan hakları vs. isyancıların kendilerine ait hiçbir değer yargıları yok sanki! Ama isterseniz isyancıların değer yargılarının yok oluşunu ele almadan önce küresel güç odaklarının ve bilhassa kapitalist dünyanın ortaya koyduklarına bakalım. Hatırlayınız ikinci dünya savaşını sona erdiren YALTA Konferansı (05-11 Şubat 1945) ile birlikte sözüm ona iki kutuplu bir dünya oluşturulmuştu; Amerika’nın başını çektiği batı bloğu ve Rusya’nın başını çektiği doğu bloğu İslam ya da İslam bloğu yok, hayır, onlar İslam’ı da, İslam bloğunu da yok saydılar ve İkinci Dünya Savaşı sonrası dünya tasarla-

nırken İslam coğrafyası için birinci dünya savaşı sonrası, Osmanlı sonrası ortaya konulan projelerle idare etmeleri ve gerekirse İslam'ın dünyaya yönelik hükümlerinin unutulduğu-unutturulduğu ülkelerde ikinci, üçüncü sınıf demokrasi ve onun alt başlıklarına izin verilebilirdi!..

Türkiye 1923-1946 arası dönemlerde laiklik uygulamasına değil, açık-seçik 'seküler' uygulamaya muhatap kılındı. 1940'lı yılların matbuat umum müdürü Vedat Nedim TÖR'ün "bundan böyle devlet dairelerinde Allah lafzının ağza alınması zinhar yasaktır" sözü bunun tipik bir örneğidir. 1928'de çıkartılan "dini ıslah beyannamesi"nin tek parti döneminde ısrarla uygulanmasının ardından, 1946'da Türkiye halkı çok partili sisteme geçişi hak etti! Çocukları sorar; efendim Türkiye'de laikliğe 1937'de geçildi ondan önce yoktu falan diye, adamlar önce seküler eğitim anlayış ve uygulamaları devreye soktular ve ardından da sekülerizme nazaran tercihler ve din anlayışı itibari ile biraz daha toleranslı olan laiklik anlayış ve uygulamalarını başlattılar. Ve böylece devlet dinsiz olabilir ya da devletin dini olmayabilir ama bireyin yurttaşın bir din anlayışı olabilir, bu anlayış ve inanışını da bireysel olarak yaşayabilir noktasına getirdiler. Babalarımız, bazılarımızın dedeleri demokrat partiyi ve anlayışını bir kuruluş formülü olarak kabul ederken, bazıları da neredeyse Menderes'i; halife-i ruy-i zemin yani yeryüzünün halifesi olarak görmeye başladılar.

Buna halk arasında ne denir biliyor musunuz; ölümü gösterip sıtmaya razı etmek!

Unutulan-unutturulan, Yalta'da yok sayılan İslam; düşünce olarak, fikir olarak çeşitli cemaat, grup ve ekollerin gayretleri ile varlığını devam ettirdi. Ama siyasi güç, dünya görüşü olarak uzun zaman varlık gösteremedi. Ta ki İran İslam devrimine kadar (11 Şubat 1979) devrim İmam Humeyni zamanında bütün ihtişamı ile hem duygusal hem de pratik olarak Müslümanları ciddi şekilde etkiledi. Humeyni sonrası devrim yerini yerelliğe, sonrasında ise mezhebi motiflere bıraktı. Oysa 1989'da Varşova Paketi'nin dağılması ve 1990'da da Sovyetlerin dağılması ile İslam; kapitalizme, Yalta'da kendisini (İslam'ı) yok sayan Batı Bloğu'na karşı tek alternatif bir sistem iken dünya görüşü iken sağ olsunlar Müslümanların engin katkıları ile (!) o aziz İslam yerelleştirilerek, evrensellik boyutu göz ardı edilerek bugün için alternatif olmaktan çıkartıldı. Batı için ufukta İslami bir tehlike gözüküyor artık. Batı dünyasının uykusunu kaçırarak ne İslami bir anlayış var ne de Müslüman!.. O zaman Batı pis emellerini gerçekleştirme için çakalın avını öldürdükten sonra kokutarak yediği gibi artık İslam coğrafyasını yiyebilir, Müslümanları; demokrasi, laiklik, insan hakları gibi kavramların tellallığına sevk edebilir. Nitekim önce kilit adamlar, sonra ulus devlet ve şimdi de üçüncü sınıf demokrasi ve onun alt başlıklarının egemen olduğu yöne-

tim biçimlerinin ikamesi için gayret gösterenler sözde İslami aidiyeti olan insanlardır. Hep söylüyorum 17 Aralık'tan bu yana Arap dünyasında meydana gelen başkaldırıları beni heyecanlandırmıyor. Elbette bir insan olarak, Müslüman olarak ortaya konulan zulüm, katliam ve baskılar yüreğimi kanatıyor, beynimi terletiyor ama bunlar sonucu değiştirmiyor. Arap dünyasındaki sokak; Türkiye modeli diyor, Allah aşkına ey sokaktaki Arap kardeşim sen Türkiye modelini İslam adına mı istiyorsun yoksa başka bir nedenle mi? Ama ben çok özet bir şey söyleyeyim Türkiye modeline ilişkin; Türkiye'de Müslümanlar, ahali önce seküler hale getirilmeye çalışıldı sonra bunu halk yemeyince laiklik dediler, bunun da dozajını ayarlamayınca halk yine bunu da yemedi, bu sefer laik demokratik olmak yerine, demokratik laik olma modelini dayattılar ve şimdiki Türkiye modeli denilen şey demokratik-laik bir model. Evrensel nitelikli olan din bireysel bir anlayış ve yaşayışa indirgenmiştir artık. Demokratik-laik sistemin tatbikçileri artık namazlı-abdestli Müslümanlardan oluşmakta. Daha önce laik-demokratik sistemin tatbikçileri ise seküler Kemalistlerden oluşmakta idi. Bilmem kısa da olsa Türkiye modelini anlatabildim mi? Ama genelde tatbik edilen sistem, Allah'ı unutturan bir sistem. Laiklik, demokrasi v.s. tüm bunlar sekülerizmin alt başlıklarıdır.

Şimdi tekrar başa dönelim, nerde kalmıştık Mişel Eflak'ın Irak ve Suriye için dizayn ettiği Baascılık'ta değil mi? Saddam Irak'ta Baas rejiminin sıkı tatbikçilerinden idi. Bu yüzden de Batı dünyası ona bir şans daha verdi. İran'da asırlar sonrası arzı endam eden siyasi İslam'ın, iktidar olan İslam'ın, muktedir olmasını önleme görevi. Bu yüzden de 22 Eylül 1980'de Saddam İran'a saldırdı savaş sekiz yıl sürdü her iki ülkeden de öncüler, samimiler savaşta yok oldular, öldüler, her iki ülkenin de yeraltı ve yer üstü kaynakları yağmalandı, silah tüccarlarının kasalarına gitti. İran ve şahsında İslam edilgenleşti ve İslâmi tehlike bertaraf oldu. Irak'ta ise bilinçsiz şovenist idealizm Saddam ile birlikte tavan yaptı. Artık emperyal Batı, Amerika Irak'ı işgal edebilir Saddam'la birlikte Baas rejimini yok edebilirdi. Nitekim Saddam'ın Kuveyt'i işgalini (02 Ağustos 1990) bahane ederek 17 Ocak 1991'de Amerika ve Müttefik Kuvvetler Irak'a girdi ve biliyor musunuz yaptıkları ilk iş Saddam'ı devirmek olmadı, ne yaptılar, Amerika'nın uluslararası menfaat maşası olan BM Güvenlik konseyinden bir karar çıkartarak Irak'ı 'uçuşa yasak bölge' ilan ettiler ve ardından Irak'ı üçe parçaladılar; Kuzey Irak, Bağdat merkezli Irak ve Güney Irak. Veya Erbil merkezli Kürt bölge-

si, Bağdat merkezli Sünni Arap bölgesi, Basra merkezli Şii Arap bölgesi. Tamı tamına on iki yıl şartların olgunlaşmasını beklediler. 20 Mart 2003'de Irak'ı fiilen işgal ettiler. İşgal sonrası üç Irak ortaya çıktı. Kuzey'de Kürtlerin kontrolünde olan, güneyde Şii Arapların kontrolünde olan ve bir de Bağdat merkezli Sünni Arapların etkili olduğu Irak. Ancak üçünün de esamisinin okunmadığı muhakkak ama bu üç Irak'ın da sınırları şimdilik geçerli. Yarın Filistin devleti kurulduktan sonra bilhassa Ürdün'ün Filistin'den artan toprakları ile Bağdat merkezli Sünni yapılanma birleşebilir bu beklenen bir husustur ve bunu sürpriz olarak da görmüyorum...

Irak'ın hali hazırda durumu bu iken Mişel Eflak'ın (kendisi sıkı bir Hristiyan'dır) diğer baasçı yönetimi olan Suriye nereye gidiyor? Aklıma gelmişken söyleyeyim Araplarda bir söz vardır; 'Mısır'sız savaş, Suriye'siz barış olmaz' diye. Yani Arap dünyası Mısır'sız savaş Suriye'siz barış yapmaz. Nitekim Sina (1976), Camp-David (1979), Oslo (1993) anlaşmalarında Suriye olmadığı için barış anlaşmaları işlemedi-devam edemedi. Mevcut Baas rejimi ve onun banisi Nusayri azınlık ve onun da lider kadrosu hali hazır şartlarda Amerika'nın özellikle İsrail konusundaki beklentilerine ve yine İran, Lübnan konusundaki beklentilerine cevap verebilecek konumda değil. Mevcut Suriye yönetiminin yıpratılmasını zorunlu kılan nedenlere göz attığımız zaman bunlardan birincisi ve İsrail açısından en önemlisi İran-Suriye-Lübnan eksenidir. Yaklaşık otuz yıldan bu yana bu eksen işlev görüyor. Hüccetül İslam Muhteşemi'nin Tahran'ın Şam büyükelçiliğine atanmasından buyana güney Lübnan'daki Hizbullah örgütünün neredeyse tüm lojistik desteği Şam üzerinden sağlanıyor. Keza hem Suriye hem de İran kendilerine yönelik baskı ve saldırı ihtimallerini Hizbullah-İsrail çatışmaları ile önlüyor. Yine 2006 Temmuz'undaki Hizbullah-İsrail savaşı bunun tipik bir örneğidir. Aslında İsrail ve Hizbullah çarpışırken parantez içinde İran ve Suriye de vardı ve bu çatışmalar yaşanırken ne Suriye'de ne de Mısır'da ihvanın kılı bile kıpırdamıyordu. Amerika ve İsrail bu eksen parçalamak istiyor. Üstelik bu eksene birde yardımcı olan Türkiye faktörü vardır. Türkiye komşuları ile sıfır düşmanlık politikasını uygulamaya koyduktan sonra neredeyse Suriye ile aynı frekansta hareket eden dost ve müttefik kardeş iki ülke haline gelmişlerdi. Yüzde 15 Nusayri, yüzde 15 de Hristiyan azınlığın yaşadığı Suriye'de meydana gelen başkaldırıda yüzde 70'lik Sünni çoğunluk baş kaldıran ve ezilen tarafın öznesi konumuna gelince Türkiye'nin Suriye'ye yönelik üç ay

öncesi politikasının devamını güçleştirdi. Dolayısı ile Suriye'deki ayaklanma yaklaşık otuz yıllık eksen sarsıyor hem de Türkiye, İran, Suriye ittifakını bitiriyor eğer Türkiye yüzde yetmişlik Sünni refleksin eğilimine kulak vermezse bu kez tıpkı Hama olaylarında olduğu gibi (1982) Sünni İslam dünyası tarafından dışlanmakla yüz yüze gelebilir. Hatırlayalım, 1982'de Hama'da Nusayri rejiminin ve şimdiki Beşar Esad'ın amcası katil Rifat Esad Hama'daki ihvan ayaklanmasını bahane ederek on bin ile otuz bin arasında Müslüman'ı katletti. Katil Rifat Esad iken Sünni dünyanın ve özellikle İhvan'ın uleması faturayı Humeyni'ye kesmişti, kimler mi? Adnan Saadetin, Beyanuni, Said Havva, Yusuf El Karadavi vd. bu yüzden şu anda Türkiye'nin özellikle Suriye politikası çok zor ve iki ucu pis bir değnek gibi.. Türkiye'nin Suriye politikası tenkit edilirken dikkatli olunmalıdır.

Suriye yönetiminin yıpratılmasının bir diğer nedeni de Çin-Suriye ilişkileri. Çin'in Suriye ile olan ticaret hacmi 2000 yılında yüz milyon dolar iken, bugün 1.850 milyon dolara çıkmıştır. Çin'in şu anda Kuzey Doğu Suriye topraklarında devasa bir rafineri çalışması var ve Çin adım adım Ortadoğu'ya hulul etmeye çalışıyor. Nitekim güvenlik konseyinde Suriye'ye yaptırım ve 'uçuşa yasak bölge' kararı tasarısını veto edeceğini Çin deklare etti, tabii ki bu durum Amerika'yı ve İsrail'i rahatsız ediyor.

Suriye'deki Baas rejiminin yıkılması ve Nusayri azınlığın iktidarına son verilmesini Amerika ve Batı dünyası soğuk savaş sonrası tasarılarının bir parçası olarak görüyor bilhassa 'uçuşa yasak bölge' tasarısı bir şekilde 1990 Irak'ını hatırlatıyor yani tıpkı Saddam Hüseyin gibi Beşar Esad da iş başında kalacak ve fakat alt kadrolar ve yönetim edilgen hale getirilecek ve bu arada da birden çok yönetim birimleri hazırlanacak bunlar Lazkiye merkezli Nusayri yönetim birimi, Şam merkezli Sünni yönetim birimi ve belki Lübnan'lı Marunilerle birlikte Suriye

İdeolojilerin de bir ömrü var, Baas da ömrünü tamamladı. Irak'da öldü, Suriye'de can çekiyor. Ne yazık ki yerine gelecek olan İslam olmayacak, muhtemelen demokratik ve fakat devamının ne olacağı bilinmeyen bir yönetime doğru gidiliyor. Bu söyleyeceğim son söz bazıları için ümit mi, ümitsizlik mi olur bilmem ama Baas sonrası Suriye namazlı abdestli Müslümanlara teslim edilecek gibi gözüküyor... Yani "namazlı" demokratlara!..

Hristiyanlarını da içerisine alan Hristiyan yapılanma gibi bunlar afakî gibi görünebilir ama 1990'ların başında da Irak ile ilgili muhtelif yapılanmalardan söz ettiğimizde de aynı şekilde görülmüştü ama gerçek oldu. Şu anda Irak'ta fiilen üç yapılanma var; Kürtler, Şiiler, Sünniler... Benzeri niçin Suriye'de olmasın?

Suriye'nin geleceği itibari ile istikrar çok uzaklarda gözüküyor Mişel Eflak'ın ikinci Baas'ı da yıkılacak ancak yerine İslam'ın gelmesi mümkün gözüküyor. Baas'ın yerine Müslüman demokratlar(!) ya da demokrasi ile hükmedecek cemaat ya da cemaatler hazırlanıyor. O sürece kadar Beşar Esad bir takım taktiklerle tıpkı Saddam gibi ömrünü uzatacak ama devam ettire-

meyecek. Suriye'de inkılabî bir tasarımı olmayan tamamen ıslahatçı bir yaklaşımla hareket eden ve Türkiye modelini önemseyen Suriye'li Müslümanların iktidara gelmesi halinde Suriye-İran-Lübnan eksenini bitecek. Çin belki de frene basmak zorunda kalacak, Türkiye yeniden Suriye ile sözde değil özde yakınlaşacak bu arada da Ortadoğu'da tasarlanan BOP kapsamında harita değişimi gerçekleşirse Filistin devleti kurulmuş olacağından Arap-İsrail çatışması da frene basacaktır.

Özetle Ortadoğu'da Suriye merkezli cümbüşü seyretmeye üstelik de yüreğimiz kanayarak bir süre devam edeceğiz. Bu arada beklenmedik bir şekilde Suriye askerleri Halep'e saldırırsa Türkiye-Suriye arasında sıcak temaslar da olabilir. Olayların rasgele kendiliğinden değil planlı-programlı gittiğinden şüphem yok. Başta söylediğim gibi ideolojilerin de bir ömrü var, Baas da ömrünü tamamladı. Irak'da öldü, Suriye'de can çekiyor. Ne yazık ki yerine gelecek olan İslam olmayacak, muhtemelen demokratik ve fakat devamının ne olacağı bilinmeyen bir yönetime doğru gidiliyor. Bu söyleyeceğim son söz bazıları için ümit mi, ümitsizlik mi olur bilmem ama Baas sonrası Suriye namazlı abdestli Müslümanlara teslim edilecek gibi gözüküyor... Yani "namazlı" demokratlara!..

ABD'nin Cezayir'den Almadığı Ders

BBC'den Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

11 Eylül saldırılarından kısa bir süre sonra Cezayir'in başkenti Cezayir'e iki Amerikalı istihbaratçı gelir. Bu kentte yüzyıllardır yaşananlar, yabancıların oldum olası ilgisini çekmiştir. Her şeyden önce, Mağrip'in limanlarında yuvalanan ve bölgede seyreden Batılı ticaret gemilerine musallat olan korsanların hikâyeleri vardır. Amerikan donanmasının bölgede görev yapmaya başlaması da bundandır. Tabii 20 yıl önce yaklaşık 200 bin kişinin öldüğü iç savaşı da unutmamak lazım. 1990'larda, seçimin ilk turunda sandıktan İslamcılarının çıkmasının ardından hükümet, ordunun da desteğiyle seçimleri iptal etmiş, ülke kan gölüne dönmüştü. Ancak bu iki Amerikalının ilgilendiği, Cezayir tarihinin bir o kadar karanlık ve acı dolu başka bir dönemi: 1950 ve 60'larda Fransız sömürgeciliğine karşı verilen savaş. Anıları Cezayir Bağımsızlık Savaşı (The Battle of Algiers) filmine konu olan gerilla lideri Yacef Saadi'yi bulmaya, onunla görüşmeye gelmişlerdi. Saadi'nin başkent Cezayir'in güneyindeki villasına uzanan yolu

yakınlarda ben de tırmandım. Aşağıda, ülkesinin bağımsızlığı için bir süreliğine savaş alanına çevirdiği kentin görüntüsü nefes kesiciydi. Saadi ile görüşmemin Amerikalı istihbaratçılarınkinden daha sıcak bir ortamda geçtiği de kesindi. Zira eski gerilla lideri sohbetin ilk dakikalarında ziyaretçilerin kim olduklarını anlamış. Sorularından istihbaratçı olduklarını çıkarmış. Saadi'nin tecrübelerinden, Irak'ta yeni başlayan işgal ile ilgili dersler çıkarmak niyetindeymiş. Saadi'nin önerisi net olmuş: Irak'a adım attığınız gün, savaş kaybettiğiniz gündür.

'Vietnam'dan ders alsınlar'

Aslında Amerikalıların kapısını çalmasına şaşırmamış. Pentagon'un bir süredir genç subayların eğitiminde Cezayir Bağımsızlık Savaşı filminden yararlandığı söylenir. Zira Batılı Hristiyan bir ordunun, Müslüman Arapların isyanını bastırmaya çalışırken yaşadıkları dünyanın bazı bölgelerinde güncelliğini koruyordur. Saadi aslında bağımsızlık için savaşan isyancıların ne kadar etkili olabileceklerini anlamak için Müslüman ülkelere bakmanın şart olmadığını söylüyor. Amerikalıların bu dersi Vietnam'dan da çıkarabileceğini hatırlatıyor. Tabii kendi hikâyesinin de filmin başarısı nedeniyle bir hayli çekici olduğunun farkında. Sadece hikâye anlatımındaki mükemmelliğiyle değil, haber görüntülerini andıran gerçekçiliğiyle de son derece etkileyici bir film Cezayir Bağımsızlık Savaşı. Peki, acaba Amerikalılar bu filmde ve Saadi ile görüşmelerinden ne sonuç çıkarmışlardı?

"Nasihat için bana gelmeleri gerekmezdi" diyor Saadi; "Anlamaları gereken tek şey, karşındakinin bağımsızlık için savaştığı." (BBC Cezayir/Kevin Connolly/13.06.2011)

Su Gibi

Hayriye BİCAN

Rabbimizin üzerimize yağdırdığı sayısız nimetler, her birinden farklı şekillerde faydalandığımız nimetleri saymakla bitiremeyiz. İnsan olarak yaratılmamız zaten başlı başına çok büyük bir nimet. En güzel şekilde yaratılıp, dünya üzerindeki her şeyin insanın istifadesine sunulması ne büyük bir nimet! Sana ne kadar şükretsek az Ya Rab! Senin nimetlerini saymaya çalışsak bunu asla başaramayız. "Şayet yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de arkasından yedi deniz katılarak (mürekkep olsa) yine Allah'ın sözleri (yazmakla) tükenmez. Şüphe yok ki Allah mutlak galip ve hikmet sahibidir." (Lokman-27)

"Allah'ın nimetini saymaya kalksanız, onu sayamazsınız. Hakikaten Allah çok bağışlayan, pek esirgeyendir." (Nahl-18) Ayette ince bir vurgu var. Saymak işlemi çoğul için olmasına rağmen bu ayette nimet kelimesi tekil kullanılmıştır. İnce bir nükte var burada. Sayma işleminin imkânsız olduğu belirtiliyor. İnsan nimetleri sayamıyorsa, hakkıyla şükretmesi mümkün mü? Ya da bildiğimizi sandığımız nimetlerin şükürünü hakkıyla ifa ediyor muyuz? Üzerimizdeki pek çok nimet var ki, çoğu kez o nimetlerin Rabbimizin ikramı olduğunu unutuyoruz, ne yazık ki. Alışılan nimetler rutinleşiyor bakışlarımızda. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi hayatımızda. Küçük âlem olan vücudumuzun işleyişi elbette çok muazzam bir mekanizma. Saymakta çaresiz kaldığımız nimetlerin farkına ancak bir sorun yaşadığımızda varıyoruz. Kendi elleriyle bir bardak su içmenin keyifli bir iş olduğunun farkında olan kaç kişi var?

olduğuna işaret ediyor. Su binlerce nimet içinde bir nimet. Rengi ve kokusu yok, saydam ama yaşamın tadını içinde bulunduran leziz bir nimet su. Hayatın sırrı suda saklı. Su nimeti yeryüzündeki tüm nimetlerin temel yapı taşı. Su olmazsa diğer nimetler de olmaz. Rabbimiz suyu hayatın kaynağı yaptı. Suyun Rabbi tüm nimetlerini sudan yarattı. "O, gökten su indirendir. İşte biz her çeşit bitkiyi onunla bitirdik. O bitkiden de kendisinde üst üste binmiş taneler bitireceğimiz bir yeşillik, hurmanın tomurcuğundan sarkan salkımlar, üzüm bağları, bir kısmı birbirine benzeyen, bir kısmı da benzemeyen zeytin ve nar bahçeleri meydana getirdik. Meyve verirken ve olgunlaştığı zaman her birinin meyvesine bir bakın! Kuşkusuz bütün bunlarda inanan bir toplum için ibretler vardır." (Enam-99)

Su gibi aziz ol evladım derdi büyükler; küçüklerine bir bardak suyun ikramından sonra. Su gibi aziz olmak, suyu aziz bilmek suyun sahibi Mevla'mızın üzerimizdeki sayısız nimetlerinin farkında olup, kıymetini bilmekle çok yakından ilgili. Nimetin değerini bilip, nimeti bahşeden Rabbe şükürde kusur etmemek için bir çabanın içinde olanlar, suyu aziz bilirler. Şeref sahibi olmak için o şerefi verenin azametini hak bilip, o azamet karşısında secdeye kapanmakla mümkün olur. Rabbin azametini inananlar suyun azizliğini de anlayamazlar. Suyu aziz kılan suyu yoktan var eden Rabbimizdir. Su izetini yaratıcısından alır. Suyu yaratıp kullarına armağan eden yüce yaratıcının şanı ne yücedir. "(O öyle lütufkâr) Allah'tır ki, gökleri ve yeri yarattı, gökten su indirip onunla rızık olarak size türlü meyveler çıkardı. İzni ile denizde yüzüp gitmeleri için gemileri emrinize verdi, nehirle-

Rabbimiz "...Sizlere tatlı sular içirdik." (Mürselat-27) buyurarak suyun kıymetli bir hazine

ri de sizin (yararlanmanız) için akıttı.” (İbrahim-32)

Su içinde rahmetin, merhametin, şefkatin, muhabbetin aşikâr olduğu nimettir. Kayaları yarararak kaynayan, topraktan taşların arasından fışkıran su nadide bir nimet, aziz bir rızıktır. Bir gözenin başında soluklandığında insan berraklığın, saf ve tertemiz olmanın, yenilenmenin ve hakka doğru akışın, O’nun yolunda oluşun inceliklerine vakıf olur. Su membâna ayn /göz yani göze denir çoğu yerde. Göz, insanda en önemli organdır. Kalbe ve akla açılan penceredir. Gözün diğer organlara üstünlüğü gibi suyun da diğer nimetlere göre üstünlüğü vardır. Hatta tüm nimetlerin var olmasında aslı unsurdur su. O gözelerden sızan su şırl şırl akararak insanoğluna abı hayat olur, serinlik olur, lezzet olur.. Kaskatı sert kayaların arasından bize merhamet damlaları ikram eden Rabbimiz ne yücedir. “Taşlardan öylesi vardır ki, içinden ırmaklar kaynar. Öylesi de var ki, çatlar da ondan su fışkırır.” (Bakara-74)

Su, telaffuzunda bile ferahlatıcı bir öz var. Susuz olmaz. Yaşadığımız coğrafyada bir damla suya muhtaç olmanın sıkıntısını çekmiyoruz, buna ne kadar şükretsek az. Bir yudum su uğruna fırtınalar kopabilir, bir damla su insanları karşı karşıya getirebilir. Suyun yokluğu, bu nimetten yoksunluk ne büyük bir sıkıntı. Su yoksa ne bitki ne de başka bir şeyin olması mümkün değil. Öyle yerler var ki yeryüzünde, bir bardak suyu bir avuç altına tercih eder insan, su yoksa altının da bir kıymet ifade etmez. Günümüzde petrol uğruna yapılan savaşlar, yarın belki de su için sökün edecek...

“Biz, her şeyi bir ölçüye göre yarattık” (Kamer-49). Dünyadaki her şey bir ölçüye bir takdire göre gelişmekte. Asla bir tesadüf değildir. Her olay için bir başlangıç vardır. Sonra etkenlerle gelişir ve sona doğru ilerler, hiç şüphesiz. Dünyada bulunan her varlık için bir ölçü, takdir ve kader vardır. Hiçbir şey Allah’ın takdirinin dışına çıkamaz. Her şey Rabbimizin koyduğu düzene göre akar gider miadına doğru. Güneş, Ay ve yıldızlarla süslü gökyüzü; yeryüzündeki çi-

Su içinde rahmetin, merhametin, şefkatin, muhabbetin aşikâr olduğu nimettir. Kayaları yarararak kaynayan, topraktan taşların arasından fışkıran su nadide bir nimet, aziz bir rızıktır. Bir gözenin başında soluklandığında insan berraklığın, saf ve tertemiz olmanın, yenilenmenin ve hakka doğru akışın, O’nun yolunda oluşun inceliklerine vakıf olur.

çekler, ağaçlar, kuşlar, taş, toprak; denizlerdeki balıklar kâinattaki canlı cansız her şey o ölçüye boyun eğerek, hayatlarına konulan takdire doğru gider. Dur emri gelince ne bir adım ileri ne de bir adım geri atamaz hiçbir kul. Her şey ölçüyle, bir plana göre hayat bulur arz üzerinde. Yaşam kaynağı olan su da bu ölçüyle indirilir toprak üzerine ne bir damla az ne de çok. Son bir damla ölçüyü aşarak felaketlere sebep olabilir. “Gökten uygun bir ölçüde yağmur indirip onu arzda durdurduk. Bizim onu gidermeye de elbette gücümüz yeter.” (Müminun-18)

Hayattaki tevazün/denge ince bir hesaba göre ayarlanmıştır. Bu ölçü ayarlama miligramlar, saliseler çok önemlidir. Bir milimlik azlık ya da çokluk ölçünün bozulmasına sebebiyet verir. Bir saniyelik gecikme bile durumu olumsuzlaştırmaya yeter. Yaratılmış her şeyde ince bir ölçü vardır. Bu ölçü aşıldığında bozulmalar arka arkaya sıralanır. Böylece de fitrata darbeler iner doğal olarak. Sudan örnek verelim. Bize hayat kaynağı olan su, hidrojen ve oksijenden müteşekkildir. Suyun oluşumu için her iki element de belirli ölçülerde birleşmelidir yoksa su olamazlar, öyle değil mi? Ayrıca hidrojen yakıcı, oksijen yanıcı maddedir. Ayrılıp bağımsız davrandıklarında hayat kaynağı olan sudan eser kalmaz. Artık ortaya korkunç bir yıkıcılık çıkar. Su kaynar ve tutuşarak yanar.. “Denizler kaynatıldığında.” (Tekvir-6) Denizlerin kaynatılması tabiri kıyamette vuku bulacak olan dehşetli sahneler anlatılırken kullanılıyor Kitabı Kerimde. Akıllar allak bullak oluyor. Nimet olan, rahmet olan, abı hayat olan su Rabbimizin bir emriyle kaynıyor, yakıyor. Müfessirler bu ayeti açıklarken suyun elementlerinin ayrılarak hidrojen ve oksijen olarak serbest kalmasından dolayı bir yanma olacağı ifade ediyorlar.

Yaşamın sırrı suda saklıdır. Su hayatın aslıdır, özüdür. Canlılık için öncelikli ve önemli bir yapı taşıdır. Susuz hayat mümkün değildir. Dünyaya anlam ve değer katan şey canlılıktır, yaşamdır. Canlılığın kaynağı da sudur. Dünyadaki her varlık sudan yaratılmıştır. “Her canlı

şeyi sudan yarattığımızı görüp düşünmediler mi? Yine de inanmazlar mı?" (Enbiya-30). En mükemmel canlı olan insan da sudan, içinde su da bulunan özel bir çamurdan yaratılmıştır. "(Ey İnsanlar!) Biz sizi dayanıksız/ basit bir sudan yaratmadık mı?" (Mürselat-20)

Su yaratılışın temel maddesi, insan ve dünyadaki her şey sudan yaratıldı. Suyun yaratılıştaki ağırlığı ve zorunluluğu onun değerini hep korur. Su ve hayat arasında sıkı bir bağ vardır. Kuran'da, dünya hayatı çoğunlukla su misali üzerinden anlatılır. "Onlara şunu da misal göster, dünya hayatı gökten indirdiğimiz su gibidir. Bu su sayesinde yeryüzünün bitkisi (önce gelişip) birbirine karışmış. Arkasından rüzgârın savurduğu çer çöp haline gelmiştir. Allah, her şey üzerinde iktidar sahibidir." (Kehf-45) Hayatın su üzerinden örneklenmesi dikkat çekicidir. Suyun özellikleri ve hayatın akışı karşılaştırılıyor. Bir bakıma burada su ve insan arasında bir ilgi kuruluyor. Su insana benzetiliyor. Çünkü hayatı insan yaşıyor. Çevresel faktörlerle su değişiyor. Aynı kalmıyor. Tadı, kokusu, rengi değişiyor. Artıyor, azalıyor. Bazen durağanlaşıyor, bazen yavaşça, usulca akıyor. Bazen de sel olup taşıyor. Su halden hale girerek değişir. Su tabiatı normal sıvı haliyle bulunduğu gibi, bazen donarak kristalleşir, bazen de buharlaşıp uçup gider. Dünya hayatı da su gibi aşlında. Su değişiyor, insan da değişiyor. Su akıyor, hayat da akıyor. Önce çocukluk, sonra gençlik, yaşlılık derken bitip tükeniyor hayat...

Su ve hayat arasındaki benzerlik ve ilgi sürekli. Yeryüzüne yağdırılan yağmur sayesinde yeryüzü yeşerir, çeşitli bitkilerle donanır. Sonra olgunlaşarak türlü çeşit meyvelerini verir bitkiler. Ürünler toplanır sevinç ve heyecanla. Ama sonrasında o bitkiler sarararak çer çöp haline gelir. Rüzgâr bu çer çöpü istediği gibi savurur sağa, sola. Tıpkı su gibi dünya hayatı kararsızdır, değişkendir. Kısa sürede halden hale girerek çok kısa sürede bitiyor. Önemsiz ve değersiz olan dünya hayatı birden yok olup gidiyor.

Su maddi varoluşun gereği olduğu gibi, iman da manevi hayatın suyudur. İman yoksa insanın gönül dünyasında canlı değildir aslında. İman kaynaklanarak insanın elinde, dilinde, tüm azalarında ortaya çıkan, hayat bulan Salih ameller insana gerçek anlamda canlılık katar. Mü'minlere hayat verecek değer, Allah ve Resulünün emir ve yasaklarıdır. Asıl canlılık ancak İslam dairesinde kalmakla mümkün olur. "Ey İnananlar! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Resulüne uyun..." (Enfal-24). Dünyada bu anlamda bir canlılık yaşamayanlar,

gerçekte ölüdürler. Öldüklerinde acı bir gerçeğe uyanacaklar, ne yazık ki.

Hayatı kurtuluşa ve kazanca çevirmek için önceliklerimizi Kur'an'dan almalıyız. Kur'an'ın mesajını hayatın mihveri yaparsak hayatı batıl ve boş olmaktan koruruz. Nasıl ki suyu ölçülü ve kuralına uygun kullandığımızda faydalı sonuçlara ulaşırız. Mümbit alanlar oluşur. Yeşeren bağdan, bahçeden güzel ve lezzetli ürünler alırız. Aksi durumda, suyu ölçsüz kullandığımızda bitkinin kurumasına ya da çürümesine sebep oluruz. Tıpkı bunun gibi hayatımızı vahye göre planlayıp, nefse Rabbe itaatin lezzetini tattırırsak hayatımız hidayet nuruyla aydınlanır. İmanın ve itaatin lezzetini tadan nefis hayat bulur. İnkârın ve isyanın çemberine düşen mahvolur. Kısacası, insan iman ve itaat ile izzet bulur. İnkâr ve isyan ile zelil olur.

Dünya hayatında sahip olduğumuz her şey Rabbimizden armağandır, emanettir. Mülkün sahibi O'dur. Elimizdeki imkânları bize ikram eden Rabbimiz, istediği anda onları geri almaya kadirdir. Dünya ve içindeki her şey fanidir. Hayatta verilenler ne kadar güzel ve çekici olsa da geçicidir ve mutlaka bir gün bitecek. Dünyada sahip olduklarımızda, Allah'ın rızasına göre tasarrufta bulunursak, onlar hem bu hayatta hem de ahirette bize saadet kaynağı olacak. Rabbimiz, helal yollardan bazı şeylere sahip olmayı asla kınamıyor, yasaklamıyor. Ama bizi şiddetle uyarıyor ve hataya düşmeye karşı koruyor. Tercihlerimizi doğru yapma noktasında yol gösteriyor. Asıl kalıcı olanın Salih amel ve takva olduğunu bize öğretiyor. Asla unutmayalım ki, baki kalacak olan sadece iman, itaat ve Salih amellerdir. "Servet ve oğullar, dünya hayatının süsüdür. Kalıcı olan Salih ameller, Rabbin nezdinde hem sevapça daha hayırlı, hem de ümit bağlamaya daha layıktır." (Kehf-46)

Vaha:

İmanla dolu mü'min hayatı bir vaha gibidir. Vaha yeşildir, tazedir, tatlıdır. Daha da önemlisi gerçektir. Suyun canlılık kazandırdığı mümbit bir toprak parçasıdır. Ehlini saadete ulaştırır. Gözlere ve gönüllere sürur katar. Orada insan, ihtiyaçlarına hakiki çözümler bulur. Suya doku-nur, serinler. Kuş sesleri içinde, envai çeşit çiçek raihası arasında, vahanın bağından meyve devşirir, gözesinden kana kana su içer.

Serap:

İnkâr edenlerin imansız ve amelsiz hayatları serap gibidir. Serap kocaman bir yalandır. Aslında yoktur, asılsızdır ve boştur. Oradaki her şey

hayal ve arzudan ibarettir. Susuzluktan dili damağı kurumuştur ama o çöl kumları arasında acımasızlığın kucağındadır. Serinlemek bir yana bir yudum suya bile ulaşamaz kızgın ve ıssız çöllerde dönüp dolaşan. Düşe kalka ilerlerken çölün kızgın koynundaki karartıları su sanır. Aslında seraptır bütün bunlar, ne yazık ki. Ne su ne de serinlik vardır oralarda. "İnkâr edenlere gelince, onların amelleri, ıssız çöllerdeki serap gibidir ki susayan onu su zanneder. Nihayet ona vardığında her hangi bir şey bulamaz..." (Nur-39)

Nehirler:

Su, dünya hayatı için önemli bir unsur olduğu gibi ahirette de müminler için bitmez tükenmez mübarek bir nimettir. Cennetler nehirlerle tezyin edilerek mü'min kullar için hazırlanmıştır. Nehirler dolayısıyla su cennetlerin de seçkin bir özelliği olarak vurgulanıyor. "Takva sahiplerine vaadedilen cennetin durumu şöyledir. İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen süttan ırmaklar, içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır..." (Muhammed-15)

Su hayatın özü, yaşamın duru azığı. Suyu ulaşmanın ancak imam edip, sıratı müstakimde kalarak, Rabbin nimetlerine şükreden kulların hakkı olduğuna dikkat çekilir. "Şayet doğru yolda gitselerdi onlara bol su verirdik." (Cin-16). Bununla birlikte Rabbimiz dünyada mü'min ve kâfir ayrımı yapmadan herkese rızık vermesinden dolayı, tabi ki kâfirleri de sudan faydalandırır. Ama yoldan çıkıp, dalaletle sapanların sudan nasipleri geçicidir. Ahirette kaynar sudan başka içecek bulamayacaklar. "... Hiç bu, ateşte ebedi kalan ve bağırsaklarını parça parça edecek kaynar su içirilen kimselerin durumu gibi olur mu?" (Muhammed-15)

Nimeti vereni bilmek şükretmek, nimeti vereni unutmak ise nankörlüktür. Nimeti bilmek, onu değerli saymak, nimeti bahşeden Rabbimizi bilip, O'na kul olmakla mümkündür. Rabbimizin emirlerini arkaya atarak nimetlerin kıymetini bilmek asla mümkün olmaz. Bu durumda kanaat, tevekkül gibi insana değer katan hasletlerden söz etmek de çok zordur. Aç gözlülük ve kıyasıya bir rekabet insanı bir çatışmanın

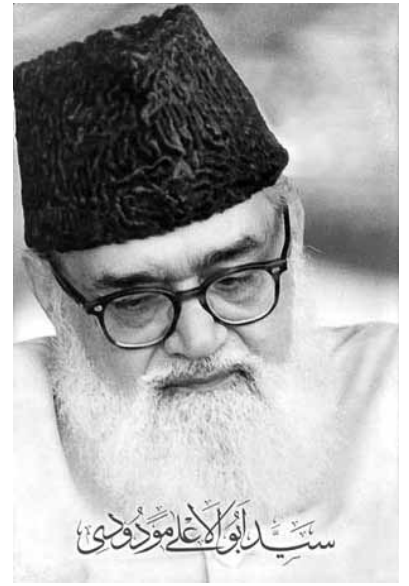

içine çeker ve dolayısıyla da kaos hakimiyetini ilan eder insan hayatında. Çağın hastalıklarının çoğu, nimet ve onun sahibi Rabbimiz arasındaki bağı yaralamaktan neşet eder. İnsan hiçbir ahlaki değer gözetmeden sadece sahip olmanın hesaplarını yapar. Modern çağda İnsanı istila eden kapitalizm, ona çare olmak bir yana, onu insanlığından hızla uzaklaştırmaktadır. Müslümanlar olarak yediden yetmişe yeniden bir nefis eğitimi planlamasını gündeme almalıyız. Bu çok elzem. Yoksa sınırsızca tüketmenin planlarını yaparken, kendimizi kaybettiğimiz bile farkına varamayacağız. Sonuç olarak da muhafazakârlaşan, liberalleşen, kapitalistleşen bir yapıya doğru hızlıca gideceğiz.

"Hatırlayın ki Rabbiniz size: Eğer şükreder-seniz, elbette size (nimetimi) artıracam ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir! diye bildirmişti." (İbrahim-7)

"De ki, suyunuz çekilirse, söyleyin bakalım, size kim bir akarsu getirebilir?" (Mülk-29)

Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî - I

Muhammed İMAMOĞLU

İslam dünyasında tefsir alanında önemli bir yere sahip olan, yüzyılımızın adını duyuran seslerinden biri olan **Mevdudî** ve onun **Tefhimu'l-Kur'an** isimli tefsiri içerisinde yer alan orijinal görüşleri Kur'an'a dair okumalarda bulunanların daima dikkatini çekmektedir.

Mevdudî kendine has bir sistem ve üslupla pek çok müfessirin üzerinde durmakta zorlandığı konuları açık yüreklilikle dile getirmiş ve bu konuda da yaşadığı coğrafyada bazı bedeller ödemek durumunda kalmıştır. Ama kendisi ne pahasına olursa olsun Kur'an ve sünnet merkezli olarak oluşturduğu fikirlerini eserlerinde savunmaktan kaçınmamıştır.

Asırlar öncesinden çağlara ve sonsuza seslenen yüce kitap, çağrısını her dönem farklı ilim önderleri vasıtasıyla, bu kitaba tam anlamıyla muhtaç olan kitlelere ulaştırmaktadır. Amacı; evrensel mesajlarıyla bütün insanlığa, insanlığını ve kulluğunu hatırlatmak olan bu yüce kitabın nesiller ve toplumlarca anlaşılabilmesinin teşekkürünü bu ilim adamlarına borçlu olduğumuzu ifade eder hepsini rahmetle anarız. **Mevdudî ve diğer bütün müfessirlerin Kur'an için yaptıkları çalışmaların, inananların düşünce ufuklarını fazlasıyla geliştirdiğini düşünerek Rabbe teşekkürler etmekle kalmayıp, bu çalışmaları tarihin tozlu raflarına terk etmekten sakınmak, okumak ve okutmak görevimiz olmalı...**

Mevdûdî'nin yaşadığı dönem, halkı Müslüman olan ülkelerin sömürgelerden kurtularak kendi ulusal devletlerini kurma çabalarına şahit olmuştur. Genel olarak bu ülkelerde siyasî parçalanmışlık ve toplumsal çalkantı hâkimdir. Hindistan ve Pakistan'ın ayrılması da bu dönemde gerçekleşmiştir. Pakistan devletinin kurulması

aşamasında yeni devletin hangi temeller üzerine inşa edileceği de yoğun tartışma konusu olmuştur. Bir âlim ve gazeteci olarak Mevdûdî de bu tartışmaların içerisinde bulunmuştur. Onun yazılarının etkileri sadece Pakistan'la sınırlı kalmayıp Asya'da, Afrika'da, Orta Doğu'da, Avrupa'da, hatta Amerika'da yaşayan Müslümanlar üzerinde yoğun olarak görülmüştür.¹

Türkiye Müslümanlarının evrensel İslami hareketle karşılaşmaları 1960'lı yıllarla olmuştur. Bu dönemde **Seyyid Kutub** ve **Mevdudî** gibi İslami kişilerin kitaplarının çevirisi ile İslami hassasiyeti olan kişilerin zihinlerinde değişiklik başlamıştır. Seyyid Kutub ve Mevdudî'nin yanı sıra **Hasan El Benna, Fethi Yeken, Said Havva** gibi İslami mücadele veren kişilerin çok sayıda kitabı Türkçeye tercüme edilerek basılmıştır. Bu kitaplarda akaidi konuların yanı sıra özellikle Dar-ül Harb-Dar-ül İslam, Cihad, Tağut, Belam, Hicret, Biat ve benzeri kavramlar üzerinde genişçe durulmuştur.

Mevcut İslami anlayış ile tercüme yolu ile gelen anlayışın karşılıklı etkileme sürecinde İslami kesim millilik üzerinde kurulu söylemini ümmet kavramı üzerinde geliştirmeye başlayıp, asli kaynaklara dönülmesi (Kur'an, Sünnet ve Sahabe anlayışı) yaklaşımı gündeme gelmiştir. Bu süreçte özellikle Mevdudî ve Seyyid Kutub'un eserleri, Türkiye Müslümanlarının itikadi, ahlaki, siyasi ve iktisadi boyutlarıyla İslam'ı bir bütün olarak anlamalarına büyük katkıda bulunmuştur.

1 Chares J. Adams, "Mevdûdî ve İslam Devleti", John I. Esposito, Güçlenen İslam'ın Yankıları, çev. Erol Çatalbaş (Ed.), (İstanbul, Yöneliş yay. 1989) s.120; S. Veli Rıza Nasr, Mevdûdî ve İslamî İhyanın Teşekkülü, çev. Hasan Aktaş (İstanbul, Yöneliş yay. 1996) s. 10; Muhammed Said el-Ashmawy, İslam'a Karşı İslamcılık, Çev. Sibel Özbudun (İstanbul, Milliyet yay. 1993) s. 26.

Bunu hazmedemeyen çevrelerce Türkiye’de Mevdûdî ve Seyyid Kutub geleneğe düşman, mezhepsiz, hadisi reddeden, kişiler olarak lanse edilmiştir. Konumuz olan Mevdudi hakkında bakınız **Necip Fazıl Kısakürek**, neler demiş: “Merdudi ismini taktığımız Mevdudi, İslam’da İhya Hareketleri isimli eseriyle İslam’da imha hareketinin temsilcilerinden biri... Çağdaşımız... İşi gücü, Sünnet Ehli büyüklerine çatmak... Gördüğü sert tepki üzerine eserin ikinci baskısında birtakım yumuşama alametleri göstermeye çalıştıysa da, çürük madeni hep aynı... Gerisi cila... Cemalettin ve Abduh’a hayran... İbn-i Teymiyye’ye ise kara sevdalı...«Sana nasıl geliyorsa öyledir!» hesabı, her zaman ve her türlü içtihadı yer verme ve ortalığı kargaşalığa verdiklerini iddia ettiği Sünnet Ehli âlimlerini kötüleme...”² N.F.Kısakürek’in bu cümlelerinden sonra bazı muhafazakâr çevrelerce Mevdudi, reddolunmuş anlamında Merdudi diye anılmaya başlanmıştır.

Türkiye Gazetesi grubunun öncüleri daha da ileri gitmiş, hayatını kâfirlerle ve emperyalistlerle mücadelede adayan Mevdûdî hakkında “Hindistan’daki dinde reformculardan, İngiliz casusu Ebûlula el Mevdudi İskoç masonu idi.”³ diyebilme cüretinde bulunabilmişlerdir.

Mevdudi hakkındaki bu çirkin ve yakışsız yaftalamalara karşı Mevdudi’yi savunan insaf ehli Türkiyeli Müslümanların tabi ki çabaları olmuştur. Nitekim İstanbul’daki Medeniyet Derneği, 6 Haziran 2009’da Uluslararası Mevdûdî Sempozyumu düzenlemiş, alanında uzman birçok araştırmacı, yazar ve akademisyen, Mevdûdî’yi farklı yönleriyle ele almışlardır.⁴

Mevdudi hakkındaki bu aydınlatıcı sempozyumdan sonra da bu suçlamaların arkası maailesef gelmemiştir. Bunun en son bir örneği sistem muhalifi söylemleriyle maruf Fikret Başkaya isimli bir yazar tarafından gündeme getirildi. “Yeni Paradigmayı Oluşturmak” adlı eserinin 272. sayfasında yazar şu iddiada bulunuyor: **“Ve politik İslam, İngiliz kolonyalizminin hizmetindeki oryantalistler tarafından Hindistan için ve Hindistan’da peydahlanmış, Güney Hindistanlı bir Müslüman Şeyhi olan El-Mewdudi tarafından da piyasaya sürülmüştü. Şeyh Ebu El- Ala El-Mewdudi, 1941 yılında Cemaat-ı İslami adında bir siyasi parti kurdu ve Hindistan parçalanıp, Hin-**

distan ve Pakistan olarak ikiye bölününce, amaç hâsıl olununca da [1947] Pakistan’a yerleşti. El-Mewdudi Türkiye’deki politik İslamcılarının başlıca fikir babalarından biridir. Diğeri de İhvan-ı Müslimin’in [Müslüman Kardeşler] örgütünün teorisyeni, Mısırlı Seyyid Kutub’dur.

Oryantalistler tarafından peydahlanıp, El-Mewdudi tarafından politik bir söyleme dönüştürülen söz konusu İslami öğreti; inançlı Müslümanlar ancak bir İslam devletinde yaşayabilir. Başka bir deyişle; Müslüman’ların, dinin devletten ayrı olduğu bir rejimde yaşaması mümkün değildir. İslam, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrıldığı laik bir rejimle bağdaşmaz... Eğer Mevdudi’nin tezine itibar edilirse, o zaman Hristiyan dünyasındaki durumu açıklamak mümkün olmazdı. Hristiyanlık da bir din olduğuna göre ve dinler de son tahlilde birer ideolojiden başka bir şey olmadığına göre, Hristiyanlık için geçerli olanın Müslümanlık için de geçerli olmaması için bir neden olabilir mi?”⁵

İslam’ı bilmediği, Mevdûdî ve Seyyid Kutub’u ise hiç tanıyamadığı belli olan Fikret Başkaya’nın zikrettiğimiz eseri üzerine Genç Birikim dergimizin Haziran 2011 sayısında, Celal Sancar imzalı bir kitap tanıtım ve değerlendirme yazısı kaleme alındığını gördük ve yazıyı merakla okuduğumuzda mezkûr iddianın orada da nakledildiğini ve genel bir cevap dışında bir itiraza uğramadığını üzüntüyle müşahade ettik.

Genç Birikim dergisini okuyan binlerce okuyucunun Mevdûdî hakkında tereddütte kalmaması ve eserleriyle yüzyılımıza ışık saçan Mevdudi hakkında siz okuyucularımızın sağlıklı bilgi edinebilmesi maksadıyla bu yazı dizisini hazırladık.

Yazı dizimizi üç bölüm’e ayırarak hazırladık. Birinci bölümde; Seyyid Ebu’l-A’lâ El-Mevdûdî’nin hayatı, eserleri ve genel görüşleri hakkında bilgi vereceğiz. İkinci bölümde Mevdûdî’nin İslam âleminde ve özelde ülkemizdeki etkileri ve Mevdûdî’ye yapılan eleştirileri gündem yapacağız. Üçüncü ve son bölümde de Mevdûdî’nin en önemli eseri olan Tefhîmü’l Kur’ân hakkında tanıtıcı bilgiler vereceğiz. Tefvîk Allah(cc)’dandır.

A. SEYYİD EBU’L-A’LÂ EL-MEVDÛDÎ’NİN HAYATI

20. asrın büyük dava ve ilim adamlarından olan Mevdûdî, 3 Recep 1321 (25 Eylül 1903)’de Hindistan’ın Haydarâbâd eyaletine bağlı Evrengâbâd kasabasında doğdu. Babası

2 Necip Fazıl Kısakürek, *Doğru Yolun Sapık Kolları, Büyük Doğu Yayınları*, 4. Basım, Mart 1990, s.153.

3 Ahmet Cevdet Paşa, *Faideli Bilgiler* s.303, Hakikat yayınları.

4 Sempozyuma Mevdudi’nin yanında yetişmiş Prof. Dr. Ahmed Enis, **Doç. Dr. Abdulhamit Birişik**, M. Beşir Eryarsoy hocamız, Doç. Dr. Durmuş Bulgur ve Ali Kaçar ağabeyimiz olmak üzere pek çok âlim, araştırmacı ve akademisyen tebliğleriyle katkıda bulunmuşlardır.

5 Fikret Başkaya, *Yeni Paradigmayı Oluşturmak*, Özgür Üniversite Yayınları, Şubat 2011

Delhi'nin saygın eşrâfından avukat Seyyid Ahmed Hasan (1855-1920)'dir. Annesi Rukiye Begüm ise Orta Asya'dan Hindistan'a göç eden Türk asıllı bir ailenin kızıdır.

Kendisine, dedesi Ebu'l-A'lâ'nın adı verildi. Hz. Hüseyin'in soyundan geldiği için Seyyid Ebû'l-A'lâ olarak anıldı. Mevdûdî, Seyyid Ahmed Hasan'ın beş çocuğundan en küçüğü ve ikinci evliliğinden olan ikinci oğlu olarak dünyaya geldi. Mevdûdî, dînî atmosferin yoğun olarak yaşandığı bir evde doğdu. Dindar olan anne-babası Seyyid'in yetişmesi, dînî terbiyesi, ders ve eğitimi için büyük özen gösterdiler. İlköğrenimine avukat olan babası Seyyid Ahmed Hasan'dan Farsça, Urduca, Arapça, mantık, fıkıh ve hadis ilimleri alarak başladı. İlk düzenli okul hayatına 1914'te on bir yaşında nispeten iyi eğitim veren Medresetü'l-Fevkâniyye'de başladı ve 1915'te Haydarâbâd'da sürdürdü. Liseyi dışardan bitirdi. Dinî eğitimi sarf ve nahiv, ma'kûlât, ma'ânî ve belâğat dersini Delhi'de sabah namazından önce Mevlânâ Abdusselâm Niyâzî'den aldı.⁶

İlimde, irfanda ve edebiyatta ideal bir eğitim alan Mevdûdî, ailesinin ve hocalarının çalışmalarını boşa çıkarmamış, özel kabiliyeti ve gayreti sayesinde de kendisini en iyi şekilde yetiştirmiştir. Küçük Mevdûdî'nin en önemli özelliklerinden birisi de kitap aşığı olmasıydı. Ayrıca 1914 yılında Mısırlı düşünür Kasım Emin'in *el-Mer'etü'l-Cedîde* isimli eserini Arapçadan Urduçaya çevirmesi, onun Arapçaya olan hâkimiyetini ve o yaşlardaki eğitim durumunu belirgin bir biçimde ortaya koymaktadır.⁷

1918'de Delhi'ye taşınarak burada ağabeyinin yanında çeşitli dergilerde yazılar yazmaya başladı. 1920'li yıllarda Hindistan Hilafet Hareketi'ne katılan Mevdûdî, yazılarında çoğunlukla Müslümanların içinde bulunduğu kötü durumu ele aldı. O yıllarda meydana gelen Hindu-Müslüman çatışmaları onun fikir hayatında derin izler bıraktı. Mevdûdî ilk eseri olan '*el-Cihad fî'l-İslâm*' (İslâm'da Cihad) yazdı. Bu kitabı yazma çabası İslâm'ı anlamada Mevdûdî'ye büyük bir netlik ve yoğunluk sağladı.

Mevdûdî, Delhi'de 1928 yılına kadar çeşitli gazete ve dergilerde yazılar yazdı ve editörlük görevlerinde bulundu. Ayrıca birisi Arapçadan, diğer üçü de İngilizceden olmak üzere dört kitap tercüme etti. 1928'de Haydarâbâd'a dönen Mevdûdî, 1932 yılında, vefatına kadar onun fikirlerin yayılmasında önemli bir işlevi olan

Tercümânü'l-Kur'ân dergisinin editörlüğünü üstlendi. Mevdûdî, 1937'de annesi tarafından akrabası olan Mahdume Begüm'le evlendi. Bu evliliklerinden dokuz çocukları dünyaya geldi. Yine aynı yıl Muhammed İkbal'in daveti üzerine Doğu Pencâb'a gelerek 1939 yılına kadar buradaki İslâm Araştırma Merkezi (Dârü'l-İslâm)'nin kurulması ve faaliyetlerinin yürütülmesi çalışmalarına katıldı.

Ülkenin İngiliz işgalinden kurtulmasını savunan Cem'iyet-i Ulemâ-i Hind ile Müslümanların bağımsız bir devlet kurmasını savunan Muhammed Ali Cinnah'ın öncülük ettiği Hindistan Müslümanlar Birliği'ne mesafeli duran Mevdûdî, kendisiyle benzer düşünceleri paylaşan âlim ve aydınlarla 25 Ağustos 1941'de Lahor'da **Cemâat-ı İslâmî** teşkilatını kurdu. Hükümetin politikalarını eleştirmesi ve teşkilatın görüşlerini ülke çapında bir kampanyaya dönüştürmesi sonucunda Mevdûdî ve teşkilatın önde gelenleri, 1948'de tutuklandı. 1950'de serbest bırakılan Mevdûdî, farklı görüşlerdeki İslâmî grupları Karaçi'de bir araya toplayarak onların, kendisi tarafından ortaya koyulan İslâm devletinin ilkeleri hususunda anlaşmaya varmalarını sağladı. 1953'te Pencap'ta düzenlenen Kâdiyânîlik karşıtı gösterileri kışkırttığı gerekçesiyle askerî mahkeme tarafından ölüm cezasına çarptırıldı. Kamuyundan ve dünyanın çeşitli yerlerinden gelen baskılar sonucu, cezası önce sivil mahkeme tarafından ömür boyu hapse çevrildi, ardından da yüksek mahkemede beraat etti. (22 Nisan 1955)⁸

24 Haziran 1956'da hac yolculuğuna çıkan Mevdûdî, Beyrut ve Dimaşk'ta İhvân-ı Müslimîn önderleri ve bazı âlimlerle de görüştü. 1959'da, yazmakta olduğu tefsir için bilgi toplamak ve Kur'ân'da adı geçen yerleri görmek üzere Suudî Arabistan, Suriye, Ürdün ve Mısır'ı kapsayan üç aylık bir yolculuğa çıktı. Bu seyahati Sefernâme-i Arzî'l-Kur'ân adıyla kitap haline getirildi.

Mevdûdî, 1972'de sağlığının bozulması yüzünden cemaatin liderliğini Miyan Tufeyl Muhammed'e bıraktı. Tedavi görmek maksadıyla Mayıs 1979'da oğlunun tabip olarak çalıştığı Amerika Birleşik Devletleri'ne giden Mevdûdî, bir dizi ameliyatin ardından **22 Eylül 1979**'da vefat etti. Naaşı Pakistan'a götürülerek 1 milyondan fazla insanın katıldığı cenaze namazının ardından, Lahor'daki uzun süre ikamet ettiği evinin bahçesine gömüldü. Dünyanın çeşitli bölgelerinden temsilcilerin de katıldığı cenaze namazını Dr. Yusuf el-Karadâvî kıldırmıştır.⁹

6 Zafeullah Daudî, Şah Veliyyullah Dihlevî'den Günümüze Pakistan ve Hindistan'da Hadis Çalışmaları, Sh:257, İnsan Yayınları, İstanbul-1995

7 Turan Kışlakçı, Mevdûdî, Sh:25, İlke Yayınları, İstanbul

8 Mevdûdî, Seyyid Ebu'l-A'lâ, İslâm İnkılâbının Süreci, s.4, Özgün yay., İstanbul, 1997,

9 Abdulhamit Birışık, Mevdûdî, Hayatı, Görüşleri ve Eserleri, Sh:24, İnsan yay., 1. bs., İstanbul, 2007

Mevdudî'nin vefatından sonra ardından ilim ehli bazı âlim ve davetçilerin görüşlerini nakledeyim:

Seyh Ebul Hasan Nedevi diyor ki: "Müslüman genç nesli Mevdudî gibi etkileyen bir kişi daha tanımıyorum. Davetini ilmi esaslar üzerine kurmuştu. Siyasi davaların, sömürgeciliğin üzerine kurulduğu esaslardan çok daha sağlam çok daha metindi. Yazıları ve araştırmaları batı medeniyetinin tabiatını tanımaya yönelikti. Hayat felsefesi ve yorumu ilmi idi. Onun gibisi bu zamanda az bulunur. Dini, İslam'ın yaşam tarzını ve medeniyetini, siyasi hikmetini, toplum ve hayatı şekillendirme tarzını açıklamıştır. İslam'ın beşeri toplumlar ve insani gidişata dair önderliğini ilmi, sağlam bir üslupla, modern bir dille, ortaya koymuştur. Onun tarzı uzun zamandan beri İslami edebiyatta var olan boşlukları doldurmuştur. İslam ahlâkı, İslami yaşam tarzı ve akidesiyle Müslüman gençlikteki "yetersizlik" duygusuyla mücadele etmiştir. Yazdığı yazılar bu gençlerin İslam'ın salahiyeti ile modern asra ayak uydurmalarında ve kendine güvenlerinin geri dönmesinde çok etkili olmuştur."¹⁰

İhvan-ı Müslimin'in mürşitlerinden **Ömer Til-misani**, Hasan El Benna ve Mevdudî'nin İslami davet metodlarını karşılaştırırken şöyle diyor: "Şüphesiz her ikisi de eşsiz bir kuşağın imamlarıdır. Çünkü davalarındaki bütün metodların, üslupların, bilgilerin kaynağı Kur'an-ı Kerim ve Resulullah (s.a.v)'dir. Görüşlerini falanca filozoftan veya filanca kitaptan almamışlardır. Okulları İslam davetine leke sürebilecek olan bütün anlayış ve düşüncelerden olabildiğince uzaktır. Hasan El Benna'nın karşılaştığı bütün sıkıntı, saldırı ve eziyetlerin aynısına İmam Mevdudî de maruz kalmıştır. Adeta ikisi söz birliği etmiş gibidirler."¹¹

Çağımızın büyük âlimlerinden **Dr. Yusuf el-Karadavi diyor ki:** "... İslahatçı mütefekkir. Aynı zamanda toplum doktoru. Basireti ile ümmetin dertlerine uygun ilaçlar sunuyor. Derinlere dalıp sebepleri anlamaksızın sonuçlara göz gezdirmekle yetinmiyor. Hastalığı tespit ettiği zamansa içerdeki mikrobu yok etmeden sadece yüzeysel iyileşme sağlayacak merhem vermekle kalmıyor. Hastalığın kökünü kurutmadan, acıyı kısa süreliğine dindirecek çareler sunmuyor. Bu noktada Mevdudî ümmet için onun hastalığının hakikatini, mikrobun aslını bilen deneyimli bir doktordur. İmam Ebul Ala Mevdudî'nin önceliği modern

cahiliyye ile savaşmak, insanları tam anlamıyla ibadete ve dine, sadece Allah'ın hâkimiyetine boyun eğmeye, konumu ve misyonu ne olursa olsun -ister aydın, ister siyasi lider- yaratılmış birinin hâkimiyetini reddetmeye döndürmektir. Toplumsal, ailevi, ferdi, şahsi, iktisadi ve medeni hayatta batı fikrini reddeden, devrimci ve değişimci bir metod izleyen İslami hareket inşa etmektir. Bu düşüncesini bütün kitaplarında ve araştırmalarında ortaya koydu. Çalışmaları onun İslam'a davet ve yenilik felsefesini ifade ediyordu. Böylece söz konusu hareketi inşa etmek ve yaymak için cemaatini kurdu."¹²

Abdullah el-Akıl şöyle demekte: "Allame Mevdudî çağdaş İslam sancaklarından, mütefekkirlerinden, davetçilerinden biridir. Allah Teâla ona hikmet, ileri görüşlülük, derin kavrayış, ilmi basiret, olayları teemmül, fikirler ve durumlar üzerine geniş çaplı çalışma, bilgi kaynaklarını inceleyerek güvenilir olanları ayırt edebilme, batı medeniyetinin faydalı taraflarını alıp zararlı taraflarını reddetme, İslam'ı hayatın her alanındaki sorunlar için bir çözüm olarak sunabilme kabiliyeti bahşetmiştir. Şehit İmam Hasan El Benna'nın metodu da işte buydu. İlmi yöntemleri kullanarak Müslüman kardeşimizi İslami yöntemlere uygun olarak şekillendirirdi."¹³

Mevdudî'nin yanında yetişmiş **Prof. Dr. Ahmed Enis** de şöyle demekte: "Mevdudî'nin doğduğu yıllarda Müslümanlar yenilgi psikolojisi ve batıya karşı 'özür dilemeci' bir tavır içindelerdi. Müslüman âlimlerin bir kısmı İslam'ın Hristiyanlığa yakın olduğu gibi söylemlere başvururken, bir kısmı da; namaz, zekât gibi 5 şartla cennete gidilebileceğini söyleyerek sadece bu ibadetler üzerinde durdular. Ancak Mevdudî, dinin, namazın, zekâtın ne anlama geldiğini ve bu ibadetlerin hakikatinin ne olduğunu ortaya koymaya çalışarak, tevhidin bu ibadetler üzerinden anlatılması için uğraşıyordu. Allah'ın sadece caminin değil aynı zamanda caminin dışında da, ekonominin, siyasetin, sosyal hayatın da Rabbi olduğunu anlatmaya çalıştı. "Kur'an'da Dört Terim" adlı eseriyle, Kur'an'ın ve İslam'ın daha iyi anlaşılmasını sağlayacak ilah, rabb, din ve ibadet kavramlarının hakiki anlamda anlaşılabilmesi için uğraştı."¹⁴

(Devam Edecek)

12 Hamira Mevdudî, A.g.e.

13 <http://www.ilimiyurdu.com/index.php?sayfa=sddetay.php&hid=61>

14 Abdullah Sabit Tuna/Sempozyum: Cenaze Namazı Üç Kitada Kılanan Âlim: Mevdudî, Genç Birikim Dergisi, Temmuz-2009

10 Hamira Mevdudî, Babam Mevdudî, Mana Yayınları, İstanbul-2011

11 Hamira Mevdudî, Babam Mevdudî, Mana Yayınları, İstanbul-2011

Eşref'i Mahlûkat Ya Da Allah'ın Halifesi İnsan

İsa MEMİŞOĞLU

"Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık"¹

"Gökleri ve yeri hak ve hikmete uygun olarak yarattı. Sizi şekillendirdi ve şekillerinizi de güzel yaptı. Dönüş yalnız O'nadır."²

Allah (cc) insanoğlunu en güzel bir surette yarattı. Allah (cc) insanoğlunu iç âlemiyle ve dış âlemiyle, dış görüntüsüyle ve iç haliyle en güzel biçimde yarattı.

İnsanı Allah kendisi için yarattı.

İnsanlar Allah'ı tanısınlar, Allah'ın varlığı, birliği karşısında saygıyla eğilsinler diye yarattı.

İnsanlar Allah'a gereği gibi kulluk yapmak için gayret etsinler diye nice nimetler ihsan etti.

İnsanoğlu yaratılmışlar içinde vücut yapısı bakımından en güzel biçimde yaratılmıştır.

Ayrıca insana, en büyük nimet olan akıl nimeti verilerek diğer yaratılmışlardan üstün kılınmıştır.

"Andolsun, biz insanoğlunu şerefli kıldık. Onları karada ve denizde taşıdık. Kendilerini en güzel ve temiz şeylerden rızıklandırdık ve onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık."³

Karada ve denizde insanı taşıyacak taşıtların sağlanması, yasaların hizmete verilmesi ve

onların insan hayatının yapısına ve bünyesine yerleştirilen yeteneklere uygun düşecek biçimde ayarlanmasıdır. Eğer bu yasalar insanın yapısına uygun şekilde ayarlanmasaydı, insan hayatı söz konusu olamazdı.

Çünkü insanın hayatı karada ve denizdeki doğal etkenlere oranla çok zayıf ve cılız kalmaktadır. Fakat insan karada ve denizde yaşayacak güç ile donatılmıştır. Burada onu rahat kullanmasını sağlayacak yetenekler kendisine verilmiştir. Bütün bunlar, Allah'ın nimetleridir.

İnsanlar *Allah'ın kendisine vermiş olduğu güzel rızıkları zamanla alışkanlık oluşturduğu için unuttur, güzel rızıkların farkında olmaz.* Bu güzelim nimetlerin değerini bilmez. Ancak bunlardan mahrum kaldığında onların değerini anlar. Bu sırada faydalandığı nimetlerin değerini takdir eder. Fakat yine de bir müddet sonra tekrar eski haline döner, nimetlerin kıymetini bilmez ve unuttur gider.

İşte güneş,

İşte hava,

İşte su,

İşte sağlık,

İşte hareket edebilme gücü,

İşte duyu organları,

İşte akıl,

İşte yediğimiz-içtiğimiz ve gördüğümüz şu nimetler.

İşte emrimize verilmiş olan şu uçsuz bucaksız kâinat ve içindeki sınırsız güzellikler.

1 (Tin suresi, 4)

2 (Tegabün süresi, 3)

3 (İsra suresi, 70)

Allah, bu uçsuz, bucaksız yeryüzündeki hâkimiyeti İnsana vererek,

İnsanı buraya halife kılarak,

İnsanı üstün kılmıştır.

Ayrıca Allah, mülkünde bunca yaratıklar arasında insanı en üst düzeye çıkaran fitratına yerleştirilmiş yeteneklerle donatmak suretiyle de ona lütufta bulunmuştur.

Yüce Allah'ın ikramlarından biri de;

İnsanın kendi kendisini idare edebilmesidir.

Niyetinin ve yaptıklarının sonuçlarına katlanmasıdır.

İşte insanı insan yapan yegâne özellik budur.

Bu özellik **Yöneliş Özgürlüğü** ve **kişisel sorumluluktur**.

İnsan bu dünyada bu özelliğinden dolayı **Halifelik görevine** getirilmiştir. Dolayısıyla yönelişinin ve çalışmasının karşılığını hesap gününde görmesi adaletin gereğidir.

İnsan Allah indinde şerefli bir yere yükselmiştir.

İnsanoğluna şan ve şeref veren, onu diğer yaratılmışlardan üstün kılan Allah'ı Teâlâ hazretleridir. Öyleyse kula düşen, kendine bunca nimetler veren Rabbine gereği gibi kulluk etmektir.

Allah insana bu nimetleri verdi, bu imkânları bahşetti, şan şeref sahibi yaptı, üstün kıldı. Böyle nimetlere mazhar olan insan, elbette başıboş bırakılmadı, çeşitli vazifelerle sorumlu kılındı. İslam esaslarına uygun bir şekilde yaşamak ona vazife olarak verildi.

Bu sebepten inanan her insan için,

Her şeyden önce,

Rabb'ini tanımak,

Rabb'inin yanında hiçliğini idrak etmek,

İyiliğin, kötülüğün tarifini Rabb'inin kitabında bulmak,

Rabb'inin kitabına göre hareket etmek mecburiyeti vardır.

Herkes kendine göre iyi-kötü tarifi yapamaz.

Kendi aklına göre hareket edemez.

Akıl insana, doğruları algılamak, kötülere fark etmek için nimet olarak verilmiştir.

Yoksa akıl putlaştırılırsa,

Akıl Allah'ın emir ve nehiyelerinin önüne geçirilirse,

İşte o zaman o akıl insanı felaketten felakete götüren bir musibet/bela olur.

Allah bizler için sınırlar, hudutlar çizmiştir. O sınırlara ve hudutlara tecavüz eden/aşan/çiğneyen insan, Allah'a isyan eden, tuğyan eden bir konuma düşmüştür.

Allah'a isyan eden, tuğyan eden, verilen nimetleri inkâr eden kişiler ise büyük bir ziyanda/zararda ve hüsrandadır. Hayatın gelip geçici imkânlarına aldanan, gençliğine, malına, mülküne, makam ve mevkiine aldanan insanlar çok ciddi bir kayıp içindedirler. Çünkü onlar ebedî saadeti/ahiretteki güzel hayatı/cenneti kaybeden zavallılardır.

Rasulullah (sav), Ebu Hureyre (ra) rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle buyuruyor:

"Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz. Lakin kalplerinize ve amellerinize bakar."

Bizi en güzel şekilde yaratan ve mal mülk sahibi eden, çocuklarla nimetlendiren, sağlam ve sağlıklı bir beden veren Allah'tır. Varlık

âleminde ne varsa hepsi Allah'ındır. Bizdeki var olan her şey bize Allah'ın bir emanettir.

Öyleyse, suretimizle, mallarımızla, makam ve mevkiimizle övünmek akıllıca bir davranış değildir. Zavallılıktır. Had bilmezliktir. Verilen nimetlere nankörlüktür. Allah'ın iltifat etmediği şeylere iltifat etmek, **"inanıyorum", "mü'minim"** diyen bir insanın yapabileceği bir şey değildir.

Allah kişilerin kalplerine ve amellerine bakıyor.

Kalpте güçlü bir iman varsa,

İyi niyet varsa,

Güzel ahlak varsa

İşte o kalp Allah'ın baktığı yerdir.

Amellerimiz, hep güzel, salih amellerse; Allah'ın emrettiği işleri yapıyorsak, Allah'ın yanında bu ameller kabul edilir. Allah güzel amellerin sahibini katında şerefli kılmıştır.

Eğer kalbimiz bozursa;

Kötü kötü niyetler,

Kötü kötü düşünceler,

Kötü kötü ahlaklarla bir mezbelelik/çöplük haline getirilmişse;

İnkâr,

Küfür

Ve

Nifakla dolu ise;

Böyle bir kalbin sahibi,

Allah'ın yasakladığı amellere sahip olan bir vücut ve vücudun sahibidir. Bu kalbin sahibi, Allah katında kınanan, Rasulü Allah'ın lisanında lanetlenen bir kişidir.

Allah,

"Şüphesiz Allah yapmakta olduklarınızı görür"⁴

"Allah kullarını çok iyi görür."⁵

"Allah her şeyi işitici, her şeyi görücüdür."⁶

Kalplerimizde gizlediklerimizi kullardan saklayabiliyoruz.

Kötü niyetlerimizi, kötü düşüncelerimizi kullardan gizleyebiliyoruz.

Ama bizi yaratandan saklamak asla mümkün değildir.

Aslında bizim bütün beklentilerimiz Rabbinizden olmalıdır.

Kullardan beklediklerimiz bizi bir noktaya getiremez. Belki şaşırtır, belki saptırır.

Kişi önce düşüncesini, kalbini, niyetini düzeltmeli.

Eğer insan düşüncesini düzeltemiyorsa,

Niyetini düzeltemiyorsa,

Onun amelinin düzelmesi,

Temiz bir ahlak sahibi olması mümkün değildir.

O'nun kalbi bozuk, niyeti bozuk, düşünceleri bozuk olduğu halde iyi gibi görünen davranışları olsa bile o insan, asla ve asla bu zahiri/dış görüntüsüyle kurtulamaz.

O nifak içindedir.

İç i başka dış i başka bir münafık durumundadır.

Mümin'in Allah'ın baktığı yeri, yani kalbini ve amellerini temizlemesi lazımdır. Güzel amel işlemesi gerekir. Kötü amellerden, kötü işlerden, kalbini temizlemesi gerekir.

Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor;

"Uyanık olun! Cesette bir et parçası vardır. O düzeldiğinde bütün ceset düzelir. O bozulduğunda bütün ceset bozulur. Haberinizi olsun o, kalptir."

Kalplerimizi düzeltmeliyiz ki, bütün davranışlarımız güzel olsun.

Allah bizim ne makamımıza,

Ne mevkiimize bakıyor,

Ne malımıza,

Ne mülkümüze bakıyor,

Ne de suretimize bakıyor.

Çünkü bunların Allah'ın yanında bir kıymeti yoktur. Yalnız kalbimize, kalbimizdeki niyetimize bakıyor, imanımıza bakıyor, amellerimize bakıyor.

Salih mi?

İhlâslı mı?

İyi mi?

4 (Bakara suresi, 110)

5 (Âl-i İmran, 15 ve 20)

6 (Nisa suresi, 58)

Orada, kalpte ne varsa onunla hakkımızda hüküm veriyor.

Hayatını içkiyle, kumarla, zinayla, çeşit çeşit kötülüklerle geçirmiş, Allah'ın ayetlerini hiçe saymış, Kur'an'a şöyle bir olsun ne var, Rab-bim burada ne emrediyor ne yasaklıyor diye bakmamış olan insanlar, ahiret hayatı için azaptan başka ne bekleyebilir.

Olanlardan/gözlemlediklerinden ibret almak akıl işa-retidir.

Olanlardan/gözlemlediklerinden ibret almadan inatlaşarak hâlâ şirkinde, küfüründe inat edenler felaketin en kötüsünü yaşayanlardır.

Hiz. Âdemden (as) zama-nımıza kadar bu yaşlı dünya kimlerle dolmadı ki:

İyisiyle,
Kötüsüyle,
Zalimiyle,

Mazlumuyla nice insanları konuk etti, sırtın-da taşıdı.

Fakat şu anda onların hepsini içine almış, onları kendi içinde eritmiştir.

Bedenleri erimiştir fakat hâlâ ruhları diridir. Ya cennet bahçelerinden bir bahçede ya da ce-hennem çukurlarından bir çukurun içindedirler.

Mü'min, geleceğini düşünüp ahiret hayatına hazırlanan insandır.

Mü'min, Geçiciyi/dünya hayatını, daimi ola-na/ahiret hayatına tercih etmeyen insandır.

İşte akıllılık budur.

Akılsız insan ise dünyaya tapan, Allah'a isyan eden ve sonra da Allah'tan rahmet dileyendir.

Sen hayatın boyunca Allah'a isyan et, hatta şirk ve küfür içerisinde yaşa, sonra da Allah'tan rahmet bekle.

Bu, akılsızlığın belasıdır.

Akıllı insan ise Rabb'ine bütün samimiyetiyle kulluk etmeye çalışan, insan olarak/ beşer ola-rak, hata ve kusurları için Rabb'inin huzuruna varıp secdelere kapanarak gözyaşlarıyla tövbe

Akıllı insan Rabb'ine bütün samimiyetiyle kulluk etmeye çalışan, insan olarak/ beşer ola-rak, hata ve kusurları için Rabb'inin huzuru-na varıp secdelere ka-panarak gözyaşlarıyla tövbe ve istiğfar eden, yapmış olduğu hatalar-dan pişmanlık duyan, dünyada olumlu ya da olumsuz olan olaylar-dan kendisi için ibret alanlardır.

ve istiğfar eden, yapmış ol-duğu hatalardan pişmanlık duyan, dünyada olumlu ya da olumsuz olan olaylardan kendisi için ibret alanlardır.

"Onlar, Allah'a iman edenler ve gönülleri Allah'ın zikriyle sükûnete erenlerdir. Bilesiniz ki kalpler ancak Allah'ı an-makla sükûnet bulur."

Bu ayetle Allah (cc), Mü'min gönüllerin sempatik ve şeffaf bir tablosunu çiziyor. Huzurun, yakınlığın, se-vecenliğin ve esenliğin ege-men olduğu bir atmosferde gerçek huzurun tasviri yapı-lıyor.

Allah'a iman edenler ve gönülleri Allah'ın zikriyle sükûnete erenler;

Allah'a bağlı olduklarının,

O'nun yakınında bulunduklarının,

O'nun yanında ve himayesinde güvencede olduklarını hissetmekle huzura kavuşmuşlardır.

Allah'a iman edenler ve gönülleri Allah'ın zikriyle sükûnete erenler;

Yaradılışın,

Eşya ve olayların başlangıcının ve

Sonucunun hikmetini kavramak sureti ile yalnızlığın sıkıntısından kurtulmuşlar,

Yollarını şaşırmayacaklarının güvencesi için-dedirler.

Her türlü saldırı ve zarar girişiminden koru-nacaklarını bilmekle huzura kavuşmuşlardır.

Çünkü tüm bu girişimlerin ancak yüce Allah'ın dilediği kimseleri etkileyeceğini bilirler.

Bununla beraber, sınanmaktan/imtihan edil-mekten hoşnutturlar,

Belalara karşı sabırlıdırlar.

Yüce Allah'ın,

Kendilerini doğru yola iletmekle,

Rızıklarını vermekle,

Dünya ve ahirette barındırmakla,

Kendilerine merhamet ettiğinin bilincinde oldukları için huzurludurlar.

Allah'ı anmakla mü'min kalplerde gerçekleşen bu huzur, gerçek ve köklü bir duygudur.

Bu duyguyu imanın tadına varan ve Allah'a bağlanan gönüller bilir.

Bu duyguyu bilirler ama bunu, bu duygudan habersiz olanlara sözcükler aracılığıyla aktaramazlar.

Çünkü bu duyguyu sözcüklerle ifade etmek mümkün değildir.

Bu, kalbi bürüyen, onu dinlendiren, neşelendiren, yumuşatan, rahatlatan, kendini güvencede hissetmesini sağlayan ve esenlik bahşeden bir duygudur.

Kalp, varlık âleminde tek başına, yapayalnız olmadığını anlar.

Çünkü çevresindeki her şey himayesinde bulunduğu yüce Allah'ın eseridir...

Yeryüzünde, Allah'a yakınlıktan doğan huzurdan yoksun olandan daha kötü birisi olamaz.

Çevresindeki evrenle ilgisini kesmiş olarak şu yeryüzünde dolaşan birinden daha mutsuz, daha zavallı birisi olabilir mi?

Çünkü o, şu evrenin yaratıcısı olan yüce Allah adına, kendisini çevresinde yer alan varlık âlemine bağlayan sağlam kulptan kopmuştur.

Şu yeryüzüne niçin geldiğini?

Neden gideceğini?

Nereye gideceğini?

Hayatta katlandığı şeylere neden katlandı-
ğını?

Yukarıdaki soruların cevabını bilmeyen birisi kadar mutsuz kimse olamaz.

Çevresinde yer alan her şeyden ürken, sürekli korkarak yeryüzünde dolaşan birisi, bedbahtlığın girdabında yüzmektedir.

Çünkü kendisi ile diğer varlıkları birbirine bağlayan gizli bağdan habersizdir. Hayır, hayır, ıssız çöllerde, tek başına, yapa yalnız, kimse-siz olarak yol alan birisinden daha mutsuz birisi olamaz. Arkadaşsız, kılavuzsuz, yardımcısız, tek başına mücadele etmek zorundadır.

Yüce Allah'a dayanılmadığı, O'nun himayesi ile güvencede olunmadığı sürece hayatta dayanılamayacak çok anlar yaşanır.

Böyle durumlarda, büyük bir güce, dayanıklılığa, sağlamlığa ve hazırlığa sahip olmak fayda etmez.

Hayatta öyle anlar olur ki, tüm bunları silip süpürür.

Ortalığı kasıp kavuran böylesi zorluklara Allah'a sığınmak suretiyle huzur bulan, kendini güvencede hisseden birinden başkası dayanamaz.

"Haberiniz olsun ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzura erebilir".

Allah'a sığınanlar,

Allah'ı anmakla huzura kavuşanlar,

Allah, onların katındaki yerlerini de güzel-leştirmiştir.

Çünkü onlar Allah'a sığınmakla güzel davranmışlar, dünya hayatında güzel işler yapmışlardır.

Rasulullah (sav) kalbine üç defa işaret ederek;

"Takva buradadır, takva buradadır" buyurmuştur.

Evet, insanın takvası kalbindedir.

Onun için kalbin düzelmesi gerekir.

Kalbin temizlenmesi demek, onu bütün kötü vasıflarından,

kötü niyetlerden, ucub, kibir, haset, riya, yalan gibi rezilce davranışlardan temizleyerek en iyi ve en güzel özelliklerle süslemektir.

Bu da; Allah Teâlâ'nın yasakladığı bütün kötülüklerden sakınmak ve emrettiği bütün iyi amelleri işlemekle mümkündür.

Bize düşen, bütün kötülüklerden kaçınmak, salih ameller işlemek ve her türlü kötülüklerden selim bir kalp sahibi olmak için çalışmaktır.

Çünkü;

"O gün (yani o mahşer günü, her şeyin inceden inceye sorulacağı, iğneden ipliğe her şeyin gözümüzün önüne konulacağı "oku şu kitabını" denildiği gün, o mahşerin dehşetli halinde) ne mal ne evlat fayda vermez. Ancak Allah'a temiz bir kalple gelenler kurtulur."⁸

Günümüzde bazı günahkâr insanlar "benim kalbim temiz" diyerek her türlü günahı işlemekten, her türlü yasağı çiğnemekten kaçınmıyorlar.

Kalbim temiz diyerek kendilerini rahatlatmaya çalışıyorlar.

Temiz bir kalbe sahip olmak, imandan sonra kalbin güzel ahlaklarla donatılması, iyi niyetlerle süslenmesiyle olur.

Kalbinde güçlü bir iman olan, iyi niyet olan insanların ise amellerinde hep güzellikler görülür. Değil kötülükleri yapmak, yakınına bile yaklaşamaz.

Siz Allah'a sürekli isyan edeceksiniz, emirlerini yerine getirmeyeceksiniz, yasakladığı şeyleri yapacaksınız sonra da diyeceksiniz ki benim kalbim temiz.

Hayır!

Böyle bir amel sahibi olanın kalbi temiz olmaz.

Allah (cc) mealen şöyle buyuruyor;

"Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip, salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler kurtulmuşlardır."⁹

Kötülüklerden uzak durup, Salih amelle desteklenmeyen kalp gerçek iman sahibi olamaz, gerçek iman sahibi olmayan kalp temiz olamaz.

"İman eden ve iyi ameller yapanları,

8 (Şuara suresi, 88 ve 89)

9 (Asr Suresi, 1-3)

içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetlere koyacağız. Allah o söylenenleri hak bir söz olarak vaat etti. Söz verme ve onu tutma bakımından kim Allah'tan daha doğru sözlü olabilir."¹⁰

İnsan, geçici olanların peşinde koşmamalıdır.

İnsan, gençliğin ve güzelliğin, mal ve mülk, makam ve mevkiin geçici ve aldatıcı görüntülerine bakarak ömrünü gafletle geçirmelidir.

İnsan;

Allah yolunda cihad,

Müslümanlara hizmet,

Ahiretini güzelleştirecek her türlü güzel davranışlar yaparak,

Allah'ın rızasını ve vaat ettiği ebedî saadetini elde etmeye çalışmalıdır.

Böyle yapanlar akıllıdır.

Akılsızlar bunun zıddıyla meşgul olanlardır.

İnancımıza göre akıllı olmayanın dini de yoktur.

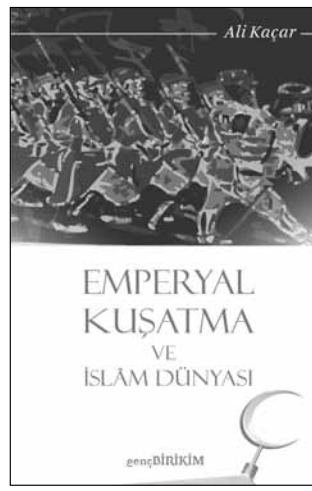
Akıl ve bulûğ/olgunluk çağına ulaşmak bireyin sorumluluğu açısından vazgeçilmez iki temel şarttır.

Aklımızı doğru kullanarak iyi, güzel, faydalı işleri yapmalı, olumsuzluklardan kaçınmalıyız.

Allah (c.c.) akıl nimetini her zaman doğru kullanıp, hidayette olanlardan eylesin... (Âmin)

10 (Nisa suresi, 122)

Emperyal Kuşatma ve İslam Dünyası

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar'ın Genç Birikim Dergisinde yayınlanmış aylık yazılarının yeniden gözden geçirilerek derlenmesinden hazırlanmış olan "Emperyal Kuşatma ve İslam Dünyası" Kitabını okuduğunuzda, bir araştırmacılık ve arşiv özelliğinin yanında bizzat toplumun içinde yaşayan, sorumlu ve öncü bir Müslüman aydın'ın duygu düşünce ve bu kuşatmaya karşı çaba arayışlarını fark edeceksiniz. Kitabın bir özeti mahiyetini taşıyan "Giriş" kısmını kitap hakkında fikir edinebilmeniz açısından istifadenize sunuyoruz

GİRİŞ

Arapça "tedhiş" kelimesinin Fransızcası olan terör; "dehşet verme, korku salma, korkuya düşürme, şaşırtma, korkutma, yıldırma" gibi anlamlar taşımaktadır. Bu tanıma bakıldığında dehşet verme, yıldırma ve korku salma anlamına gelen terörün başlangıcının çok eskilere dayandığı anlaşılmaktadır. Çünkü insanlık tarihi incelendiğinde, her dönemde bu tanıma uygun sayısız olaylara, tarih şahitlik yapacaktır. Dolayısıyla, terör olayı ilk olarak, ABD'de 11 Eylül'de ikiz kulelerin yerle bir edilmesiyle veyahut da El Kaide örgütünün kurulmasıyla başlamış bir olay değildir. İnsanlık tarihi ile yaşıt olan terör olayının günümüzde en yaygın olarak bilineni ise bireyler, örgütler ve devletler tarafından yapılanıdır. Aslında kim ya da kimler tarafından yapılırsa yapılsın terör, terördür. Ancak bireysel ve örgütsel terörden daha tehlikeli olan ve daha kalıcı izler bırakanı ise devlet terörüdür. Hatta terör olayları incelendiğinde bireysel ve örgütsel anlamda yapılan terörün birçoğunun da yine devletler ya da devletlerin kontrolündeki istihbarat teşkilatları tarafından organize edildiği, desteklendiği görülecektir. Nitekim yapılan araştırmalar, Türkiye başta olmak üzere birçok ülkede gerçekleştirilen bireysel suikastlar ya da toplu katliamlara neden olan terör olaylarının, emperyal devletlerin kontrolünde olan gladyo/kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiğini ortaya koymaktadır. Bu nedenle, yapılan her siyasal suikastın ya da katliamın arkasında, daima ismi terörle birlikte anılan bazı devletlerin ya da istihbarat örgütlerinin aranması da boşuna değildir. Zaten, büyük çaptaki eylemleri örgütlerin, istihbarat teşkilatlarından destek görmeden

yapabilmeleri mümkün değildir. Çünkü büyük çapta, profesyonelce bir eylemin yapılabilmesi, profesyonelliğin yanında mutlaka teknolojik bilgi birikimi ve donanımına sahip olmayı gerektirir. Bu ise, sadece ve sadece bu istihbarat örgütlerinde ve bunların bağlı oldukları devletlerde mevcuttur. Bir yazar bu duruma şu şekilde değinmektedir; "Terörü, bireylerin devlete karşı değil, devletlerin birbirine karşı kullandığı bir araç artık. Büyük bir terör eylemi için dört şey gerekli; örgüt, bilgi, para, silah. Bunların dördü de bir yerden bir yere giderken bir salyangozdan daha fazla iz bırakır. Üstelik uyduların, internetlerin, yeryüzündeki her sesi duyan büyük elektronik kulakların, her şeyi kayıt altına alan bilgisayarların, dedektörlerin dünyasında gizlilik sanıldığından da zor. Bunca para ve silah bir yerden bir yere, işleri bunları izlemek olan istihbarat örgütlerinin haberi olmadan nasıl gidiyor?" Bireysel yapılanlar hariç ama örgütler tarafından yapılan eylemlerin çoğunun şu ya da bu şekilde istihbarat teşkilatlarının yönlendirdiği bilinen bir gerçektir. İtalya'daki Kızıl Tugaylar'dan, Japonya'daki Kızıl Ordu'dan ve Türkiye'deki PKK'dan daha birçok örgüte kadar, istihbarat teşkilatlarının sızmadığı, yönlendirmede silahlı örgüt çok az, neredeyse hiç yoktur. Kurtuluş mücadelesi verilen topraklarda faaliyet gösteren örgütler bunlardan istisnadır. Dolayısıyla, profesyonellik, teknolojik bilgi ve birikim gerektiren büyük eylemler ancak bu devletler ve istihbarat örgütleri tarafından yapılmakta, bazı örgütler taşeron, bazı bireyler ise tetikçi olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle, karşı çıkılması ve durdurulması gereken asıl terör, devlet ya da istihbarat örgütleri tarafından desteklenen terördür. Çünkü devlet terörünün meydana getirdiği

felaket, toplumda uzun yıllar unutulmayacak derin izler bırakmaktadır. Nitekim Japonya'nın Nagazaki ve Hiroşima kentlerinde ABD'nin attığı bombaların, Halepçe'de katil Saddam'ın, Sabra ve Şatilla kamplarında kasap Şaron'un kullandığı kimyasal ve biyolojik silahların, aradan uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, halkın, hatta coğrafik yapının dahi, üzerindeki etkilerini bugün bile devam ettirdiğini görmekteyiz. Acaba, ABD'nin Afganistan'da ve Irak'ta attığı bombaların etkileri ne zamana kadar devam edecektir; bunu da gelecek gösterecektir!

İnsanlık tarihi de göstermektedir ki, en tehlikeli ve en yıkıcı terör, devlet terörüdür. Geçmişe dönüp bakıldığında, terör nedeniyle yakılan yıkılan ülkeler, talan edilen ve yağmalanan zenginlikler, yaşanılmaz hale getirilen coğrafyalar, toplu katliamlar neticesinde hiç acımadan öldürülen milyonlarca çocuk, kadın ve ihtiyar insanlar görülecektir. Vietnam, Kamboçya, Laos, Latin Amerika ülkeleri, Afganistan, Irak, Endülüs (İspanya) ve Filistin, bu katliamlar ve talan edilen ülkeler için sadece birkaç örnektir. Bu örnekler de göstermektedir ki, devletler eliyle gerçekleştirilen terörün yıkıcılığı ve yok ediciliği ile bireysel ya da örgütsel anlamda gerçekleştirilen terörün yıkıcılık ve yok ediciliği, birbiriyle mukayese edilmeyecek derecededir. El Kaide tarafından yapıldığı iddia edilen 11 Eylül olayı neticesinde, topu topuna ikiz kuleler ve etrafındaki birkaç bina yıkılmış ya da zarar görmüş ve 3000'e yakın insan ölmüştür. Bu olayda ölen insanların ve yıkılan binaların sayısı, ABD öncülüğündeki işgal koalisyonu tarafından Afganistan'ın ve Irak'ın bombalanmasında katledilen yüz binlerce insanın ve yerle bir edilen binaların, köylerin, şehirlerin sayısının yanında sözü bile edilemeyecek derecede önemsiz kaldığı herkes tarafından kabul edilen bir vakıdır. Afganistan'da ve Irak'ta binlerce çocuk, kadın ve yaşlı insan katledilmiştir ve halen de edilmeye devam edilmektedir. Camiler, okullar, hastaneler, hapishaneler, komşu ülkelere sığınmaya çalışan konvoylar ve düğün evleri yerle bir edilmiştir. Bu katliamlar, medenilik iddiasını kimseye bırakmayan Batılı ülkeler tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu katliamları yapan emperyalist ABD ya da Siyonist İsrail veyahut bir başka işgalci güçle, El Kaide ya da başka herhangi bir örgütün yaptıkları mukayese edilebilir mi? Elbette ki edilemez! Ama El Kaide bir eylem yapınca -ki yapıp yapmadığı bile belli değil- bu, terör olmakta, emperyalist ABD, Siyonist İsrail, Sosyalist Rusya ve Çin, yanında jenosid kelimesinin bile hafif kaldığı katliamları yapınca, bunun adı teröre karşı savaş ya da halkının haklarını savunma ve meşru müdafaa olarak değerlendirilebilmektedir. Necip Fazıl'ın deyimiyle, bunu, kuzulara, şah olsa, kurt

bile yapmaz! Çünkü böyle bir yaklaşım tarzı bile başlı başına bir terördür.

DÜNYADAKİ TERÖRÜN NEDENİ, SİYONİST VE İŞGALCİ EMPERYAL DEVLETLERDİR!..

Çeşitli ülkelerde ölümle sonuçlanan eylemleri gerçekleştirenlerin kimileri henüz gençliklerinin baharında olan gençlerdir. Kimi, yaşlıları oyunda oynasta iken, bu gençlerin canlarını feda etmeye ya da milyar dolar sahibi olan Usame bin Ladin'in Afganistan dağlarında her türlü imkândan yoksun yaşamayı tercih etme sebebi ne olabilir? Bu insanların yapacakları başka işleri olmadığı ya da iş olsun diye mi bu tür eylemleri gerçekleştirmektedirler? Dünyada, özellikle de İslam coğrafyasında, ne tür insanlık dışı olaylar olmaktadır ki bu eylemciler hayatlarını feda etmeyi göze alabilmektedirler? Eylemcileri böylesine ciddi bir konuda, hayatlarını feda edebilecek kadar etkileyen dış olayların başında Bosna Hersek, Çeçenistan ve özellikle de Filistin, Afganistan ve Irak'ta gerçekleştirilen işgaller vardır. Bu ülkelerde katledilen binlerce, yüz binlerce çocuk, kadın ve yaşlı, bombalanan binlerce okul, hastane, cami, cezaevi ve masum sivililerin yaşadığı köyler, kentler... İslam coğrafyasında yaşayan insanların üzerinde bıraktığı etkiyi hesap edebilmek mümkün mü? Haksız yere ve bu Haçlı savaşıdır mantığıyla, sadece ülkelerin zenginliklerine el koymak için onur kırıcı, alay edici tarzda yapılan işgaller, dünya Müslümanlarının iç dünyasında meydana getirdiği eziklik, oluşturduğu acı, tasavvur edilebilir mi? BM'nin aleyhine aldığı yüzlerce kararın hiç birisi uygulanamayan ve neredeyse her gün Filistinlilere Madrid'teki, Londra'daki ya da İkiz Kuleler'deki manzaraları yaşatan Siyonist İsrail'e ve her kararda ve her olayda İsrail'i destekleyen ABD'ye hiçbir şey yapamayan uluslararası kuruluşların, Müslüman olan ülkelerle ilgili kararları hemen uygulamaları, bir Müslüman'da, hayal kırıklığı meydana getirmesinin yanında Batıya ve Batılı Ülkelere olan bakışını değiştirmez mi? Tecavüz edilen binlerce kadın; evlerinden zorla, hem de kardeşinin, babasının, amcasının yanından zorla alınarak götürülerek kirletilen genç kızlar!.. Bu, sadece genç kızların akrabalarını değil, hatta olayın işlendiği ülke insanlarını da değil, dünyanın her yerinde yaşayan bütün Müslümanları, nasıl etkilediğini kim, ne kadar tahmin edebilir? Böyle bir ülkede siz yaşasınız ne yapardınız, bunu hiç düşündünüz mü?

Dünyayı terörize eden, bu kan emici terörist vampirler, emperyalist ABD, Siyonist İsrail ve Kapitalist İngiltere'nin terör faaliyetleri devam ettiği müddetçe, dünyada terör de bitmez bireysel ve örgütsel eylemler de!. Çünkü bugün dünyada

var olan ve dünya insanlığını felakete sürükleyen terörün başlıca aktörleri ve müsebbipleri bu ülkelerdir. Aslında sadece bu ülkelerde değil, ABD öncülüğündeki terör koalisyonuna katılan, onu destekleyen ya da karşı çıkmayan ülkeler de, dünyada meydana gelen bütün terör faaliyetlerinin müsebbipleridirler.

Bugün, çeşitli coğrafyalarda gerçekleşen terörün tek nedeni ırkçı Siyonist terör örgütü İsrail, emperyalist ABD ve diğer işbirlikçi ülkelerdir. Ortadoğu'da, Filistinli Müslümanlara yönelik insanlık dışı katliamlar, her ne kadar kukla Siyonist terör örgütü İsrail tarafından gerçekleştiriliyorsa da, bu katliamların asıl suçlusu, Siyonist terör örgütü İsrail'i her halükârda destekleyen ve koruyan ABD'dir. Bütün dünya da biliyor ki, ırkçı Siyonist İsrail ancak ABD'nin yardım ve izniyle bu katliamları gerçekleştirebilmektedir. Kısacası ABD, modern tarihin en büyük savaşlarına, katliamlarına, zulümlerine, soykırımlarına, insan hakları ihlallerine, bireysel ve devlet terörizmine, askeri darbelere, iç savaşlara, etnik temizlik hareketine katılmış ve ürettiği her türlü kimyasal, biyolojik ve nükleer silahların birçoğunu deneyerek yüz binlerce insanı katletmiş terörist bir devlettir.

BATILI HALKLAR DA, EN AZ YÖNETİMLERİ KADAR SUÇLUDUR!..

11 Eylül 2001'de Amerika'da, 11 Mart 2004'de İspanya'da ve 7 - 21 Temmuz 2005'de

İngiltere'de meydana gelen patlamalar, başta Batılı ülkeler olmak üzere bütün dünyayı sarsmıştır. Çünkü Batılı ülke halkları, kendi topraklarında bu tür patlamalara alışkın değillerdi. Onlar, kendi devletleri tarafından işgal edilen uzak bölgelerdeki patlamalara ve bu patlamalar sonucunda yakılan yıkılan evlere, ölen ve sakat kalan insanları, televizyonları karşısında viskilerini yudumlarken seyretmeye alışkindılar. Bu bölgelerdeki patlamalar, onlar için vaka-i adiyeden patlamalardır ve onları hiç mi hiç ilgilendirmemiştir. Elleri ve bacakları kopan bebekler, küçük ve narin bedenleri tank paletleri ya da

yıkılan binaların altında ezilen çocuklar, tecavüz edilen binlerce kadın, gece yarısı kapıları kırılarak içeri girilen evler, babaları karşısında zorla çıplak soyulan kızlar, Afganistan'da, Irak'ta ve yeni kurulmuş kara ve deniz üslerinde katledilen Afganlı ve Iraklı esirler, Ebu Gureyb'ler, Guantanamo'lar onların hiç mi hiç dikkatini çekmemiştir. ABD'li, İngiltereli, İsrailli ve diğer Batılı ülkelere ait askerlerin Afganistan'da, Irak'ta niçin bulundukları da onları ilgilendirmemiştir. Irak'ta yüz binlerce sivil katledilmiş, Afganistan yaşanılmaz hale getirilmiş, Filistinliler kendi topraklarından kovulmuş... Evet, bunlar da Batılı insanları hiç ilgilendirmemiştir. Onlar için varsa, yoksa ikiz kuleler, Dünya Ticaret Merkezi, Madrid ve Londra patlamaları! Bu yerlerde ölen insanların hepsini toplasanız, binaları da ilave etseniz, bir Felluce'ye, bir El-Amiriye'ye, bir Sadr Şehri'ne veya bir Ramadi'ye denk düşmez. Çünkü Irak'ın, Afganistan'ın, Filistin'in, Çeçenistan'ın her bir kenti, neredeyse her gün Londra'daki patlamaları yaşıyor. 'Beyaz adam' bu coğrafyalarda yaşayan insanları adam yerine koymadığı için, İngiliz gazetecisi Robert Fisk'ın dediği gibi katledilen Iraklıları, Afganlıları ve diğerlerini savaş yazaı saydığı için, bu katliamları gerçekleştiren ya da neden olan kendi devletlerine karşı, sokaklara dökülmüyorlar.

Acaba, Batı'nın bu üç ülkesinde patlayan bombalar, Batılılara, Bağdat, Ramadi, Felluce, Sadr şehri, Kunduz, Kabil, Kandahar, Batı Şeria, Refah Mülteci Kampı, Sabra-Şatilla, Kana, Cenin gibi yerlere her gün atılan tonlarca ağırlıktaki bombalar altında yaşayan halkın çektiği acıyı hatırlatmış mıdır? Vücutları paramparça olmuş çocuklarının, eşlerinin, babalarının, kardeşlerinin cesetlerinin üzerinde ağlaşan kadınların durumlarını anla-

malarına vesile olmuş mudur? Ya da kendisine, yapılan tecavüzlerden dolayı öldürülme isteğini mektubuyla bütün dünyaya haykıran Nur bacinın feryadını duymalarını sağlamış mıdır? Hiç sanmam! İkiyüzlü gazeteciler, köşe yazarları, kameramanlar, sivil toplum kuruluşları, insan hakları örgütleri, politikacılar, devlet yöneticileri ne kadar körleşmiş bir vicdana sahiptirler ki ABD'deki, İspanya'daki ve Londra'daki patlamaları görüyorlar ve onlara ağıt yakıyorlar da işgal bölgelerinde her gün öldürülen onlarca sivil masum insanın canhıraş çığlıklarına, vicdanlarını ve kulaklarını tıkıyorlar.

Batılılara ve özellikle de İngilizlere Iraklı İman el-Saadun'un mektubu güzel bir cevaptır.¹ Saadun mektubunda şöyle haykırıyor kendilerini diktatör Saddam'dan kurtarmaya gelen işgalci diktatörlere; "Dünya, bizim insanlarımızın işkenceden ve katliamdan geçirilmesine niçin seyirci kalıyor, bize karşı işlenen suçları niçin kınamıyor? Acının size mahsus olduğunu, bizim acı çekmediğimizi mi sanıyoruz?.. Siz bizim şehitlerimizden haberdar değilsiniz, onların yasını tutmuyorsunuz, onlar için ağlamıyorsunuz ama biz yastayız ve ağlıyoruz... Evet, bizim ölümlerimizin de adları var. Onların da yüzleri, hikâyeleri ve hatıraları var. Bir zamanlar bizim aramızda gülüp oynuyorlardı. Hayalleri vardı sizin gibi. Ellerini uzattıkları bir yarın vardı. Fakat bugün bizim aramızda uyuyorlar ve uyacakları bir yarın yok... Ölenlerin aileleri bilsinler ki, Perşembe sabahı Londra'da meydana gelen bombalı saldırıların sorumluluğu Tony Blair'e ve onun takip ettiği siyasete aittir. Halkımıza ilan ettiğiniz harbi durdurun..."

Bu bir Irak'lı'nın mektubudur. Sizce, bu Iraklı çok şey mi istiyor İngiliz halkından ve diğer işgalci Batılı ülke halklarından!

İngiltere'de yayımlanan Independent'in Ortadoğu muhabiri Robert Fisk ise, 'Londra'yı vur-

Bugün, çeşitli coğrafyalarda gerçekleşen terörün tek nedeni ırkçı Siyonist terör örgütü İsrail, emperyalist ABD ve diğer işbirlikçi ülkelerdir. Ortadoğu'da, Filistinli Müslümanlara yönelik insanlık dışı katliamlar, her ne kadar kukla Siyonist terör örgütü İsrail tarafından gerçekleştiriliyorsa da, bu katliamların asıl suçlusu, Siyonist terör örgütü İsrail'i her halükârda destekleyen ve koruyan ABD'dir. Bütün dünya da biliyor ki, ırkçı Siyonist İsrail ancak ABD'nin yardım ve izniyle bu katliamları gerçekleştirebilmektedir.

ran bombalar, evet, barbarcaydı. Ama 2003'de Amerikan-İngiliz ittifakının işgal ettiği Irak'ta sivillerin öldürülmesi, Iraklı çocukların atılan misket bombalarıyla parampaça olması, Amerikan ordusunun kontrol noktalarında masum Iraklıların vurulması da barbarca değil mi? Bu bir çelişkidir. Onlar öldüğü zaman savaş zayıfatı oluyor, biz öldüğümüz zaman barbarca bir terörün kurbanı oluyoruz. Irak'ta direnişle çarpışıyoruz, direniş de çarpışmak için neden bizim ülkemize gelmesin?" diye soruyor. Ayrıca, Usame Bin Ladin'in video kayıtlarında söylediklerinin şimdi gerçekleşiyor olmasından şaşkınlık duymadığını belirtiyor: "Bin Ladin, 'eğer bizim

şehirlerimizi bombalarsanız, biz de sizi bombalırız' demiş ve şöyle sormuştu: İsveç'e neden saldırmadığımızı düşündünüz mü? Şanslı İsveçliler... Çünkü orada ne El Kaide var, ne de Tony Blair."²

Sadece Londra'da patlamaların olduğu gün ve ertesi günü Irak'taki patlamalardan dolayı 150'den fazla insan ölmüştür. Bu rakam İngiltere'deki patlamalarda ölenlerin aşağı yukarı üç katıdır. Oysa bu rakam kadar olmasa da, Irak'ta her gün onlarca insan öldürülmüştür; işgal süresince öldürülen sivil insan sayısı ise 1 milyondan fazladır. Irak'ta öldürülen insan sayısı ile ilgili bir soru üzerine İngiliz Dışişleri Bakanı'nın verdiği cevap 'buna değerdî' olmuştur. Ölen ve sakatlanan yüz binlerce Iraklı'nın tek müsebbibi İngiltere, Siyonist İsrail ve ABD'nin başını çektiği işgal koalisyonudur. Ölüm, bazen bir kurtuluştur; tecavüz edilen, namusları, onurları, kısacası insanlıkları ayaklar altında çiğnenenler; kim bilir kaç kez ölmek için dua etmişlerdir. Peki, bu insanlar niçin, ölümü ister hale getirilmişlerdir? Kimdir, bunların sorumluları? Bu insanlar, İngiltere'yi mi, ABD'yi mi, yoksa bir başka Batılı ülkeyi mi, tehdit ya da işgal etmişlerdi? Niçin Afrika'ya, Latin Amerika ülkelerine değil de; Irak'a, Afganistan'a ve Ortadoğu'nun diğer ülkelerine demokrasi ve

1 Gerçek Hayat, 22 Temmuz-28 Temmuz 2005, sh.7

2 <http://www.haber7.com/haber/20050708/Ingiliz-basininda-dehset.php>

özgürlük götürmek istemektedirler? Acaba, bu bölgelerde petrol, doğal gaz ve stratejik önemi haiz geçiş yolları bulunmasaydı, yine bu işgalciler 1900'lü yıllardan bu yana bu bölgeyi hâkimiyetlerinde tutmak için, bu kadar kan ve gözyaşı akıttılar mıydı? Afrika'nın birçok ülkesinde açlıktan ölmek üzere milyonlarca insan için ne gibi önlem almışlardır? Oysa sadece açlık çeken insanları değil, bütün dünya insanlığını fakirlikten, sağlıksız beslenmeden kurtaracak parayı işgal ve istilaları kalıcılaştırmak için harcamaktadırlar. Batılılar ikiyüzlüdür, sömürgecidir ve katildir!

Batı, yaptığı işkencelerin, katliamların, tecavüzlerin, estirdiği terörün bedelini henüz ödemiştir. Latin Amerika'da, Afrika'da, Ortadoğu'da, Asya'da katlettiği, köleleştirdiği, sömürerek açlığa mahkûm ettiği insanların bedelini bir iki patlamayla da ödeyemez. Londra'da 50 küsur kişinin ölmesiyle Britanya İmparatorluğunun sadece Ortadoğu'nun kalbine bir hançer gibi sapladığı Siyonist terör örgütü İsrail'in, Filistin'in Deir Yasin köyünde katlettiği masum insanların karşılığı bile değildir! Üzerine güneş batmayan ülke olarak anılan bu emperyalist ülkenin sömürgeleştirdiği Asya, Afrika ve Ortadoğu coğrafyasında işlediği katliamların haddi hesabı yoktur. 11 Eylül olaylarında ölen insanlar, ABD'nin verdiği kimyasal silahlarla Saddam eliyle Halepçe'de katledilen masum sivillerin karşılığı bile değildir. Ya Afganistan, Vietnam, Laos, Sudan, Somali, Kamboçya, Japonya ve daha sayılmayacak kadar birçok bölge ve coğrafyada katledilen milyonlarca insanın bedeli? Hayır, Batı henüz şiddeti tatmamıştır; 11 Eylül 2001'de ABD'de, 11 Mart 2004'de İspanya'da, 7 ve 21 Temmuz 2005'de İngiltere'de patlayan bombalar bu ülkelerin sadece, son Irak işgalinde işledikleri insanlık dışı cürümlere denk olması bir yana, mukayese edilmesi bile söz konusu değildir. Zulme uğramış bölge insanları haklarını istemek için henüz ayağa kalkmamışlardır, eğer ayağa kalkarlarsa, Batı, gerçekten şiddetin ne olduğunu, masum insanlara işkencenin, tecavüzün ne demek olduğunu işte o zaman anlayacaktır.

Batılılar, bu patlamalar üzerine, bu saldırılar neden bize yapılmaktadır sorusunu yoğun olarak gündeme getirmeye başlamışlardır. Ancak Batılılar, bu soruları sormakta çok geç kalmışlardır? Bu sorular, Afganistan'da taş üstünde taş bırakılmadığı ve günlerce masum insanların üzerine bomba yağdırıldığı zaman sorulmalı idi! Bu sorular, Irak'ın zenginliklerini yağmalayan işgalci terörist devletlerin işledikleri katliamlarda; kolu, bacağı, kafası kopan çocukların, sağır sultanların bile duyduğu feryatlarından dolayı sorulmalı idi!

Bu sorular, Irak'taki Nur Bacı'nın kör vicdanlarda bile infial meydana getiren çılgınlıklarında sorulmalı idi! Bu sorular, bölgede, yüz binlerce masum sivilin katledildiği zaman sorulmalı idi! Bu sorular, Cenin, Kana, Refah Mülteci Kampı'nda, Sabra ve Şatilla katliamlarında sorulmalı idi! Evet bu sorular, Guantanamo'da masum insanlara yapılan insanlık dışı uygulamalardan dolayı sorulmalı idi! Bu sorular, Kunduz, Kabil, Kandahar'da insanlık katledilirken sorulmalı idi! Evet, ne yazık ki bu sorular, artık çok geç kalmış sorulardır!

EL KAİDE YA DA USAME BİN LADİN NE İSTİYOR?

El Kaide ya da Usame bin Ladin ne istiyor; para mı, devlet başkanlığı mı, zenginlik mi; ne istiyor? El Kaide adına yapılan açıklamalarda ve hatta örgüte yöneltilen suçlamalarda bunların hiç birisini istemediği görülüyor. Peki, ne istiyor? El Kaide, her Müslüman grup gibi, İslam dünyasına dönük işgallerin, istilaların, Kur'an'a yöneltilen hakaretlerin, Müslümanlara yönelik aşağılamaların, işkencelerin, tecavüzlerin ve katliamların durmasını istiyor. Bu kötü mü? Siyonist terör devleti İsrail'in, Filistin'deki işgalinin son bulmasını istiyor. Ortadoğu'da Müslüman halklara zulmeden diktatörlüklerin, şeyhliklerin, krallıkların Batılılar tarafından desteklenmemesini, himaye edilmemesini istiyor! Bunlar, kötü şeyler mi? Kısacası ABD ve diğer işgalci sürülerin İslam topraklarından def olup gitmelerini istiyor. Bunun neresi terör? Bunu, hangi Müslüman, hatta onur sahibi hangi insan istemez! Eğer, İslam topraklarında işgalin sona ermesine, katliamların durmasına ve işgalcilerin bu topraklardan çekilip gitmesine rağmen Batılı ülkelerde bir bomba patlarsa, o zaman bu söylemlerinde haklı olabilirler. İşgalci güçler, demokrasi diyor, serbest piyasa ekonomisi diyor, peki, bölge halklarına böyle bir isteklerinin olup olmadığını sordular mı? Hayır! Kaldı ki, birçok gözlemci ve analistin yorumuna göre, bu sorulsa bile, halkın bunu kabul etmesi mümkün görünmemektedir. Peki, durum böyle olmasına rağmen, işgalci güçler, halkın istemediği Batılı değerleri niçin bölge halklarına dayatıyorlar? Adam yerine konmayan, dışarıdan dayatılan bu tür dayatmaları, sadece Müslümanlar değil, hangi onurlu insan kabul eder yahut bu dayatmalara kim karşı çıkmaz?

Müslümanların yaşadığı topraklar terör üretmez; terör, bölgeye dışarıdan dayatılmaktadır! Kaldı ki, haklarını, topraklarını, namuslarını ve canlarını korumak için; nefsi müdafaa için, işgal ve istilalara karşı çıkmak, ne zamandan beri terör sayılmıştır. Asıl terör ve teröristlik Irak'ı, Afganistan'ı, Filistin'i, Çeçenistan'ı işgal etmek

değil midir? Bu işgali, kınayamayanlar ya da kınamaktan korkanlar, kendilerini savunan insanları teröristlikle suçlamaları, hangi insaf ve vicdan ölçüsüyle bağdaşmaktadır? Masum ve sivil insanlar, nerede ve kim tarafından olursa olsun, bu tür eylemler neticesinden ölmelerine üzülmemek mümkün mü? Elbette, durduk yere yapılan eylemler, hiç kimse tarafından kabul lenilemez ve savunulamaz. Ancak, olaylara çifte standartla yaklaşılması, ikiyüzlülük yapılması da, asla savunulmamalıdır. Batı'da olduğu zaman yüksek bir sesle ve günlerce karşı çıkılan şiddet; Irak'ta, Afganistan'da olduğu zaman ya hiç ya da çok cılız bir sesle yavaş savar tarzda karşı çıkılması da asla tasvip edilmemelidir.

Batı'da meydana gelen olaylardan dolayı ikide bir İslami nasları gündeme getirerek batıl ve Batı yandaşı gruplarla aynı koroda yer almak, Müslümanlara ve Müslümanlığa asla yakışmamaktadır. Elbette, masum ve savaşa taraf olmayan insanların öldürülmesine İslam cevaz vermez, bunun için çokça İslami delil getirmeye gerek de yoktur. Ama ortada bir savaş yok ki; emperyal amaçlı haksız ve ölçsüz bir işgal vardır. Müslümanlara düşen ise, bu işgal ve istilayı sadece kınamak değil, el birliğiyle sona erdirmek olmalıdır. Bu işgali kaldırma konusunda gayret göstermeyen ve imkânlarını seferber etmeyenlerin, işgalci terörist devlet yöneticileri ile aynı ağız kullanmalarını anlamak gerçekten çok zordur. Bilinmelidir ki, bu tür eylemlerde masum insanların öldürülmesi, İslam dünyasına yönelik yapılan işgallerin, istilaların ve tecavüzlerin bir sonucudur. Siz bu işgal, istila ve tecavüzleri ortadan kaldırmadan, neticelerini ortadan kaldıramazsınız. Karşısında annesine, kız kardeşine, eşine tecavüz edilen, babası, eşi, çocuğu, kardeşi öldürülen, evi yıkılan, başına çuval geçirilerek aşağılanan, onuru çiğnenen genç bir insanı hangi mantıkla ve nasıl durdurabilirsiniz?

El Kaide ve benzeri örgütler, neden değil, sonuçturlar. Dünyanın en zengin ailelerinden birine mensup Usame bin Ladin, durduk yere, keyfi

Müslümanların yaşadığı topraklar terör üretmez; terör, bölgeye dışarıdan dayatılmaktadır! Kaldı ki, haklarını, topraklarını, namuslarını ve canlarını korumak için; nefsi müdafaa için, işgal ve istilalara karşı çıkmak, ne zamandan beri terör sayılmıştır. Asıl terör ve teröristlik Irak'ı, Afganistan'ı, Filistin'i, Çeçenistan'ı işgal etmek değil midir? Bu işgali, kınayamayanlar ya da kınamaktan korkanlar, kendilerini savunan insanları teröristlikle suçlamaları, hangi insaf ve vicdan ölçüsüyle bağdaşmaktadır?

olarak, rahat ve konfor içinde yaşamayı bırakıp Tora Bora ya da Afganistan dağlarında en zor şartlarda yaşamayı tercih etmemiştir. İslam dünyasında, başta ABD ve ırkçı Siyonist İsrail olmak üzere diğer emperyalist ülkelerce gerçekleştirilen katliamlar, tecavüzler ve işgaller, Usame ve benzerleri, bu işgal ve tecavüzleri sona erdirmek için bu yola girmişlerdir. Bu onurlu tercih herkese nasip olmaz. Afganistan ya da bir başka İslam toprağı işgal edilmemiş olsaydı, ne Usame'ler ne de El Kaide gibi örgütler ortaya çıkardı!.

Usame bin Ladin'in şehid edilme şekli bile emperyal terörün hukuk

tanımazlığının ulaştığı boyutu göstermektedir. Bağımsız olduğu iddia edilen bir ülkenin topraklarına izinsiz olarak düzenlenen bir operasyon neticesinde silahsız bir insanı katletmek, hukuku çiğnemek anlamında, İkiz Kule'lerin bombalanmasından ne farkı vardır? Usame bin Ladin'in şehid edilmesinde "memnun olanların" bu hukuksuzluğu ya da yıllardır bu ülkelerde ABD ve işbirlikçileri tarafından gerçekleştirilen terörü gündeme getirmemeleri mankurtlaşmalarından mı kaynaklanmaktadır? Dünyada en çok Usame bin Ladin'den "nefret ediyorum" diyenlerin, dünyanın en büyük eli kanlı terörist devletin izni çerçevesinde ABD'de kalıyor oluşu da aynı gerekçeden mi kaynaklanmaktadır?

Usame bin Ladin, hunharca ve vahşice şehid edilmiştir. Şehadet, İslam'da yüce bir makamdır; Allah, onların ölümler olmadığını, bilakis kendi katında diriler olduğunu müjdelemektedir. Dolayısıyla bu makam, her Müslüman tarafından arzulanan ve özlenen bir makamdır. Emperyal teröristler, onu öldürmekle, küfre, şirke ve tuğyana karşı mücadelenin biteceğini zannediyorlarsa, tarihi bilmiyorlar demektir. Çünkü bu mücadele, Usame ile ya da El Kaide ile başlamış bir mücadele değildir. Usame bin Ladin'in şehadeti bizlere, emperyal küfür devletlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin ne kadar vahşi ve hukuk tanımaz olduklarını bir daha göstermiştir.

Hatay Mülteci Kampında Bulunan Suriyeli Ebu Enes ile Röportaj

Genç Birikim

Genç Birikim: Türkiye topraklarına, kendi evinize hoş geldiniz.

Ebu Enes: Teşekkür ederim, Allah razı olsun. Yapay sınırlar, aramızdaki dostluğa ak-rabalığa ve daha da önemlisi din kardeşliğine eskiden engel olamadığı gibi şimdi de engel olamayacaktır. Siz, zaten bunu Beşar'ın zul-münden kaçan bizlere fiziki sınırlarınızı açarak, topraklarınızda bizi misafir ederek ve her türlü ihtiyacımızı görerek göstermiş bulunuyorsunuz.

Genç Birikim: Bize kendinizi kısaca tanıta-bilir misiniz?

Ebu Enes: Adım Ebu Enes. Suriye Cısır eş-Şuğur'da fakir bir ailenin çocuğu olarak dünya-ya geldim. İlk ve orta öğrenimimi kendi ilçemde okuduktan sonra Hukuk Fakültesi 1. Sınıf öğ-rencisi iken İhvan el-Müslim Cemaatinin üyesi olma suçlaması ile 1980 yılında tutuklanarak Tedmur Hapishanesine atıldım.

Genç Birikim: Araya girerek, gerçekte İhvan-ı Müslim'in cemaatinin üyesi misiniz?

Ebu Enes: Hayır. Ama keşke olsaydım.

Genç Birikim: Peki, neye dayanarak sizi bu şekilde suçladılar?

Ebu Enes: Ben 16 yaşında iken mahalle-mizde bulunan, camide saydığım ve sevdiğim bir büyüğümün, Kur'an okurken yanında bu-lunmuştum. Ayrıca söz konusu büyüğüm bana okumam için rahmetli şehit Hasan el-Benna'nın risalesini hediye etmişti. Bundan yola çıkarak benim İhvan Cemaatinin bir üyesi olmam suç-lamasıyla hapse atıldım.

Genç Birikim: Bize biraz hapis hayatınız-dan bahseder misiniz?

Ebu Enes: Daha önce de söylediğim gibi İh-van Cemaati üyesi olduğum suçlamasıyla Ted-mur Askeri Cezaevine atıldım. Cezaevinde ne kadar kalacağım, ne zaman mahkemeye çık-a-rılacağım bana bildirilmedi. Ceza evinde kalı-şımın dördüncü yılında mahkemeye çıkarıldım. Askerler gelerek gözlerimi bağladıktan sonra mahkeme salonuna götürdüler. Yüzüm duvara dönük bir şekilde, askerlerin bir taraftan cop darbeleri altında bir taraftan da küfürlerin al-tında bekletildikten sonra hâkimin huzuruna çıkarıp gözlerimi açtılar. Hâkim bana "seni kim İhvan Cemaatinin üyesi yaptı" sorusunu yönelt-ti. Ben cevaben, "Efendim, benim İhvan Cema-ati ile uzaktan yakından herhangi bir ilişkim yoktur." dedim. Cevabımı beğenmeyen hâkim, "Zaten hepiniz aynı şeyi söylüyorsunuz, sizi ya-lancılar, vatan hainleri." ve daha birçok küfür sözleri söyledikten sonra askerlere, "Bunu bu-lunduğu yere geri götürün" dedi. Tekrardan ne kadar tutuklu kalacağımı bilmediğim bir meç-hule doğru gönderildim. Ve bu tarihten sonra 20 sene daha, toplam 24 yıl hapishanede kal-dıktan sonra 2004 yılında serbest bırakıldım.

Genç Birikim: 24 yıl içerisinde nasıl bir ha-pis hayatı geçirdiğinizden bize bahseder misiniz?

Ebu Enes: Bize çektirmiş oldukları işkence-nin çok küçük bir bölümünü sizinle paylaşayım. İlk girdiğimizde askeriyede kullanılmış ve artık kullanılacak hali kalmamış üç tane battaniye verdiler. Bu üç battaniye betonun üzerinde kış ve yaz benim hem döşediğim hem yorganım hem

yastığım oldu. Kaldığımız yerde her mahkûma 40 cm'lik bir alan düşmekteydi. Uyuduğumuzda kimimizin başı kimimizin ayağı üzerinde, kimimizin de ayağı kimimizin sırtı üzerinde yatar-dık. Bize her yemek geldiğinde (yemek demek için de bin şehit gerekir) önce yemeği getiren askerler bizi dövdükten sonra yemeği yedirir-lerdi. Bu yüzden biz, ne yemeği ne de askerle-rin gelmesini arzu ederdik. O derece işkenceler ve onur kırıcı davranışlar vardı ki bana ömür boyu rahat bir hapishane hayatı karşılığında benden imza talep etmiş olsaydılar hiç tered-düt etmeden bu tekliflerini kabul ederdim. Her hafta askerler tıraşlarımızı yapmak için geldik-lerinde sakalımızı sabunlayacakları yerde tıraş köpüğünü ağızımızın içine, burun deliklerimize,

gözlerimize uygularlardı. Çalışmayan tıraş ma-kineleri ile saçlarımızı yolarlardı. Haftada bir askerlerin hakaretleri ve copları altında toplu bir şekilde duşluklara götürülürdük. Aynı anda en az beş kişi iki dakika içerisinde duş almak üzere sokulurduk. Yani her günümüzü dayak, işkence, hakaret ve insan onurunu kıracak dav-ranışlar altında geçirirdik. Ben hapishanedeki işkenceleri, denizin dalgalarına benzetirim. Ne zaman dalganın geleceğini kestiremediğimiz gibi işkence ve hakaretin ne zaman geleceğini kestirme imkânımız da olmazdı.

Genç Birikim: Bize Suriye'deki halk hare-ketinin sebebinin siyasi, ekonomik yahut İslami olup olmadığı hakkında bilgi verir misiniz?

Ebu Enes: Ben bu maddeleri birbirlerinden ayırarak halk hareketinin değerlendirilmesini uygun bulmamaktayım. Çünkü Suriye’de yaşayan Müslüman halk, siyaseten herhangi bir hakları olmadığı gibi ekonomik olarak da adil bir paylaşım olmaması ve ürettiklerinin karşılığını alamadıklarından dolayı büyük bir ekonomik sorun içindedirler. İslam’ı da sadece ve sadece zalim rejimin müsaade ettiği kadarıyla yaşama hakları vardır. Onun için, uzun yılların biriktirmiş olduğu ve halkın sabır sınırlarının zorlanması neticesindeki bu hareket, siyasetin baskısına, ekonomik ezilmeye ve İslami naslarla istihza mesabesinde olan şartlı İslami yaşamaya karşı, her alanda özgür Suriye tesisi için hiç olmadığı kadar açık, şeffaf, bir halkın başkaldırısıdır.

Genç Birikim: Bu olaylarda İhvanın etkisi var mıdır varsa ne kadardır?

Ebu Enes: Suriye’de rejimin katı zulmü nedeniyle ve başka görüşlere tahammülü olmadığından dolayı, bundan otuz yıl önce Suriye’de İhvan Cemaatine mensup olan kişiler, ya şehit edildi ya da Suriye’nin dışına sürgüne gönderildiler. Dolayısıyla Suriye içerisinde, söz konusu halk hareketinden önce İhvanın etkisi olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Ama gerek hapishanelerden çıkarılan ve gerekse Suriyeli İhvan Cemaatine mensup olanlar, halkın sevk ve idaresi noktasında ellerinden gelen gayreti sarf edeceklerdir. Bu hususta bize intikal eden ciddi bilgiler vardır.

Genç Birikim: Bu olaylar neticesinde Müslüman Sünniler ile Nusayrilerin birbirlerine karşı tutumları nedir?

Ebu Enes: Suriye’de Nusayriler azınlıkta olmalarına rağmen rejim tarafından imtiyazlı bir hale getirilmiş, devletin kilit noktalarına tamamen Nusayrilerden seçilmiş insanlar getirilmiştir. Askeriyenin önemli yerlerine kesinlikle Sünni Müslümanlar terfi ettirilmez, dahası askeriye-ye giden basit rütbeli komutanların silahlarına mermi bile verilmez. Buna rağmen Sünni halk ile istisnalar dışında Nusayri halk arasında herhangi bir sıkıntı yoktur. Son olaylarla beraber Suriye zalim rejiminin, Sünni halkta kuş vura- cık herhangi bir tek saçmaları yokken Nusayri köylerine ağır silahlar sayılacak türden silah dağıttığını gözlerimizle müşahade ettik. Burada oynanmak istenilen oyunla rejim, Müslümanlara uygulamış olduğu zulmün üzerini Sünni-Nusayri çatışması ile örtmek istemiştir. Her ne kadar bir kısım sivil Nusayriler rejimle beraber Müslüman halkın zulmüne katılmış olsalar da Sünni Müslümanlar bu oyuna gelmemişlerdir.

Genç Birikim: İran ve Hizbullah’ın rejime desteği var mıdır?

Ebu Enes: Teessüfle Suriye halkının zulmüne, evlatlarının şehit edilmesine, mallarının talan edilmesine, genç kızlarının ırzlarına tecavüz edilmesine ve kendi memleketlerinden hicrete zorlanmasında açık ve net bir şekilde İran’ın ve Hizbullah’ın desteği aşikâr olmuştur. Baskınlar yapıldığında “şebbiha” dediğimiz (hayalet adamlar) iri ve uzun boylu, siyah giyimli şahıslar özgürlük isteyen göstericilerin içerisinde öldürmek istediklerini gözlerinden, kafa ve kalplerinden bir atışla öldürmüşler, öldürmek istemedikleri, işkence ve sorguya almak iste-

diklerini de bacak ve ayaklarından vurmuşlardır. Bunlar genel olarak İran ve Hizbullah'ın adamlarıdır. Biz Suriyeliler, Lübnan-İsrail savaşında Hizbullah'ın ailelerini evlerimizde misafir ettik. Her türlü ihtiyaçlarını gördük. Evlerinde olduklarını hissettirmeye çalıştık. Ama ne yazık ki onlar şu anda ailelerini misafir ettiğimiz evlerde gelip ırzlarımıza tecavüz ediyor ve bizi öldürüyorlar. İyiliğin karşılığı bu mu olacaktı? Bu hususta daha birçok şey söyleme imkânım olmasına rağmen şimdi bununla iktifa ediyorum.

Genç Birikim: Suriye'de silahlı gruplar var mıdır?

Ebu Enes: Biraz önce söylediğim gibi elinde tek saçma bile bulundurmaları yasak olan Sünni halkın içerisinde hiç silahlı grupların olma imkânı var mıdır? Ama doğal olarak rejim, gerçekleştirmiş olduğu zulmü örtbas etmek için silahlı grupların varlığından bahsederek işlemiş olduğu bazı cinayetlerin üzerlerini kapatmaya çalışmaktadırlar. Bunun külliyen yalan olduğunu açık bir dil ile söylemek isterim.

Genç Birikim: Bu olaylar neticesinde Suriye'deki durum nasıl neticelenir, beklentileriniz nedir?

Ebu Enes: Öncelikle şunu söylemek istiyorum: Yarım asırdan daha fazla işkence ve baskı altında inletilen Suriye halkı, artık korku kefenini yırtmış bulunmaktadır. Yani artık Suriye'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Bizim, halkın her sahada hakkını alıncaya kadar mücadelesine devam edeceğine inancımız tamdır. Çünkü

bu olaylar, bizim gayretlerimizle gerçekleştirilmiştir. Allah emrini tamamlayacaktır. Hiç kimse Suriye halkının o denli hakkını zalim bir diktatörden net bir dille isteyeceğini beklemiyordu. Her şey, Dera kentinde ilkokul öğrencisi birkaç çocuğun dünyada olan halk hareketlerinden etkilenecek okul duvarına "özgürlük istiyoruz" yazmalarıyla başlamıştır. Söz konusu çocuklar, askerler tarafından alınıp işkencelere tabi tutularak tırnakları bile çekilmiştir. Aşiret reisleri karakola gelerek adetleri gereği başlarına koydukları birim (gal) denilen nesneyi masaya koyarak çocukları istediklerinde komutan tarafından küstahça bir tutumla "bu önüme koydukları şeyleri toplayın ve çöpe atın." demiş, Aşiret reislerine dönerek "eğer oğlanlarınızı istiyorsanız eğlenmemiz için onların yerine kızlarınızı getirmeniz gerekir" demiştir. Bu aşiret reisleri için artık dönülmesi mümkün olmayan bir yol haline dönüşmüştür. Neticede artık hiç kimse Suriye'de aynı oyunun ve kandırmacanın devam edeceğini söyleyemez. Zalimler nasıl bir inkılâpla devrileceklerini göreceklerdir. Allah'ın yardım ve izni ile inşallah.

Genç Birikim: Açık yüreklilikle sorduğumuz sorulara cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederiz ve başlattığınız mücadelenizde muvaffakiyet dileriz.

Ebu Enes: Ben de Suriye halkı adına bize Türkiye sınırını açıp yurdunuzda misafir ederek her türlü ihtiyacımızı karşıladığınız için saygı ve şükranlarımı size ve tüm Türk halkına iletmeyi borç bilirim. Allah razı olsun.

Yalan Üzerine Bazı Notlar

Fazlı BİLİR

Âdem ve yalan yekdiğerine mütenakız ifa-
deler olduğundan arifler; “ya olduğun gibi ya
da göründüğün gibi ol” vaizini sürgit tazelemiş-
lerdir.

Beşeriyetin insanlık kıvamının seridir sada-
kat. Tevhidi tebliğin bidayetinde hakikat düş-
manlarını Allah; kâfir önadından evvel “yalan-
cı/kezzab” nitelemesiyle sıfatlandırmıştır. Ezeli
kitabın ilk nazil olan ayetlerinde şöyle kayde-
dirmiştir: “O, Allah’ın gördüğünü bilmiyor mu?
Hayır; eğer o, (bu tutumuna) bir son verme-
yecek olursa, Andolsun, onu perçeminden tu-
tup sürükleyeceğiz; O yalancı, günahkâr olan
alınandan.”¹ Filvaki küfür lügati “hakki peçele-
mek” manasında ıstılahlaşmışsa da kâfir olma-
nın ilk adımı da sahteliği illet edinmektir. Şunu
diyebiliriz; kâfir kurusıkıyı savunan kimse, mü-
nafıkta yalana iman etmesine rağmen doğru-
nun safında görünen kişidir.

Âdem evladı dürüstlüğüyle insandır.
İbadullah’ın fitratına vefa duygusu çok keskin
şekilde yerleştirilmiştir. Âlemlere rahmet Hz.
Muhammed (sav) şunu haber vermiştir: “Ema-
net (adalet duyguları ve doğruluk) insanların
kalplerinin derinliklerine yerleşmiştir. Sonradan
Kur’an-ı Kerim indi. (Fitri temayüllerin) Kur’an
ve hadiste teyidini buldular.”² Furkan ve vahy-i
gayr-i metlûv nefes sahiplerindeki olmayan
hassasiyetleri değil mevcutta olan özü esirge-
mek ve filizlendirmek için bildirilmiştir. Dinden
yüz çevirenler; psikolojisinde kaim olan adalet

ve doğruluk temayüllerini serpilemez hale ge-
tirir. Bilâncoda ise bataklığa saplanarak esfel-i
safiline döner.

Cevherimizle ilgili Kelamullah da; “Andol-
sun, biz insanı kebed içinde yarattık”³ buyrul-
muştur. Kebed; istikamet, istiva ve dümdüz an-
lamındadır. ⁴ Ayette sıkıntılar içerisinde yaşayan
insanın her şeye rağmen doğruluk ve istikamet
için halk edildiği vurgulanmıştır. Bir başka fer-
manda şöyle buyrulur: “Şahitliği gizlemeyin.
Kim onu gizlerse, artık şüphesiz, onun kalbi
günahkârdır.”⁵ Müfessirler; burada yalancıların
insanlıktan çıkmış olduğunu belirtmişlerdir. Zira
kalb günahkâr olunca âdem insan değildir artık.

Âlemin temeli sadakat

Fizik yasaları, içtimai sünnetullah ve vicdanın
kanunları sadakat üzerine kuruludur. Kâinattaki
ahenk, insicamın asıl olduğunu ortaya koymak-
tadır. İlim; keskin ve umumi kaideler olmadan
manasızdır. Fen ve sanatlar; zatının cevherin-
den izahlarımızı tertipler ve nihayet hikmetle
vahdaniyete terfi eder. Madde ve kuvvetle ha-
reket ve sükûn oranında kaynaştırılamayan bir
tabiat malumatı; uzaklık, yer ve zamana göre
nicelik kavramında toplanmayan matematik;
beden ve ruh tenasübünde içtima edilmeyen
psikoloji, harici evren ve beyine göre hakikat
anlayışında cem edilmeyen mantık; iyilik ve
kötülüğe ilintili güzellik ve çirkinlik teriminde

3 Beled Suresi: 4

4 Fahrettin Razi – Tefsir-i Kebir Mefâtihu’l-Gayb - c.23, sh.
148-149

5 Bakara Suresi: 283

1 Alak Suresi: 14-16

2 İbrahim Canan - Kütub-i Sitte Tercüme ve Şerhi- c.2, sh.
370-371 Akçağ Yayınları

toplantımayan ahlak; nihayet nedensellik oranında ve varlık kavramında yekûn edilemeyen bir felsefe bulamayız. Şu, şunun için vardır. İşte bütün ilimlerin çalıştığı gaye budur.⁶

Doğruluk kıstası olmadan tüm bilişler anlamsızdır. Dolayısıyla sema ve yer hakla ayakta-⁷ Âlemin bütün yasaları doğruluk üzerine kuruludur. Âlem içerisinde yalanı üreten, yayan ve nihayet kurumsal hale getirebilen sadece insan ve şeytandır. O da ölüm hakikati karşısında boyun eğ-⁸ Yalanlar küçük kıyamette darma-⁹ dağın olur büyük kıyamette defteri dürülerek ebedi ateşe mahkûm olur.

Peygamberlerin tebliğinin başı

Ahret hayatına doğru giden yolda peygamberler; kişilikleri tedavi etmek ve o güne hazırlamak için gönderilmiştir. Şuayb (as)'ın tebliği şöyle nakledilmiştir: "Eyke halkı da, elçileri yalanladı. Hani onlara Şuayb: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş emin bir elçiyim." "Artık Allah'tan korkup sakının ve bana itaat edin." "Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca âlemlerin Rabbine aittir." "Ölçüyü tam tutun ve eksiltenlerden olmayın." "Dosdoğru olan terazi ile tartın." İnsanların hakkı olan şeyleri kısımayın. Yeryüzünde fesat yaparak karışıklık çıkarmayın. "Sizi ve önceki yaratılmışları yaratandan sakının."⁸ Bu kelimakibarda da görüldüğü gibi yeryüzündeki fesadın ve bozulmanın sebebi yalandır.

Bütün kötülüklerin hatta yalanın kaynağının bile yalan olduğunu söylesek yanlış söylemiş olur muyuz?

Sosyal sistemin temeli

Resul-i Ekrem (sav) Medine'ye hicret ettiğinde yeni ve sağlam temellere dayanan bir siyasal ve sosyal nizam kurmaya çalıştı. Medine İslam Devleti'nin tüm unsurlarıyla huzurlu ve düşmanlarına da tek el olması için yeni bir paradigma inşa etti.

Sistemin işler ve ahenkli daha da önemlisi adil olması için bir takım ön şartlar mevcuttur. Bu şartların en önemlisini toplumsal mizan oluşturmaktadır. Sosyal terazi ve vicdanın egemen olmadığı bir vasatta sorunlar çözülmez ancak ya ertelenir ya da bastırılır. Bu sebeple olsa gerek Hicret sonrası ilk inen ayetler bu hu-

susa dikkat çekmektedir. Allahü Teâlâ (cc) şöyle buyurmaktadır: "Eksik ölçüp tartanların vay haline ki onlar, insanlardan ölçerek aldıklarında noksansız alırlar. Kendileri onlara ölçtüklerinde veya tarttıklarında eksiltirler. Yoksa onlar, diriltileceklerini sanmıyor mu?"⁹

Medine'de ilk inen ayetlerde yeni bir cemiye-¹⁰ tin inşa hareketinin nasıl olmasına dair önemli işaretler söz konusu edilmektedir. M. Hamdi Yazır (rh.a) ayetin tefsirinde şunları kaydetmiştir: "Rahmân ve Hadid sûrelerinde de geçtiği üzere göklerin ve yerin ayakta duruşu bir ölçü ve denge iledir. Bütün hakların ölçüğü de terazidir. Onun için bir yerde hak ve adaletin yerleşmesi için ilk gerekli olan şey ölçünün herkes için eşit bir şekilde doğru ve dürüst olmasıdır. Bunun doğru olması için iki temel direk gereklidir.

Birisi, ölçünün bizzat kendisinin tam olması, eksik veya fazla, yanlış alet kullanılmaması, birisi de ölçmenin tam ve doğru olmasıdır.

Ölçmenin doğru olması ise her şeyden evvel hak ve adalet fikriyle ruh doğruluğunun neticesidir. Ölçüyü, ölçüğü ve tartıyı doğrultacak olan da odur. Kalp ve vicdanlarında insaf ve doğrulukla hak fikir ve imanı beslemeyenler doğru âletle dahi ölçerken hile yapmaktan kaçınmazlar.

İnsanlar başkalarının haklarını da kendi hakları gibi tutarak düzgün bir ölçüyle ölçme duygusunu taşımadıkça hile yapmaktan kurtulmazlar. Düşünme ölçüsü bozuk olan kimseler aynı bir olayı kendileri için düşünürken başka, diğerleri için düşünürken de başka türlü değerlendirirler. Mesela, kendinin azıcık bir şeyi kaybolmasını bir elem saydıkları halde başkasının az bir şeyi kaybolmasına önem vermez veya bundan bir lezzet duyarlar ki bu hal ruh ölçüğünde, fikir ölçüsünde bir hiledir. Asıl bu ruh halidir ki insanı ölçü ve tartıda hileye sevk eder. Bu ruh halini taşıyanlara ne kadar doğru ölçü ve terazi verilse onlar yine fırsat bulup güçleri yettikçe onu kötüye kullanmaktan çekinmezler."¹⁰

M. Hamdi Yazır'ın açıklamalarıyla da ortaya çıkmaktadır ki; herhangi bir hukuki, siyasi ve sosyal nizamın kurulması ve sağlıklı bir şekilde çalışması için sosyal bir mizan ve vicdan duygusu oluşturulmalı ve korunmalıdır.

Bütün bu söylediklerimizin neticesinde şunu söylemek zorundayız. Toplumsal vicdan ve adalet fıtratta mevcut olmasına rağmen

6 Bkz. M. Hamdi Yazır-Hak Dini Kur'an Dili- c.1, sh. 38

7 Bkz. Enbiya Suresi: 16-17

8 Şuara Suresi: 176-184

9 Mutaaffin Suresi: 1-4

10 M. Hamdi Yazır; Hak Dini Kur'an Dili - İlgili ayetin tefsiri

bu duygunun devam etmesi, ete kemiğe bürünmesi ancak ilahi kanunların egemenliğiyle mümkündür. Türkiye'deki sorunların da çözüm adresi burasıdır.

Kelam

Kelam; sair mahlûkatla nüansımız ve Allah'ın keremidir. Kitap'ta buyrulmuştur: "Rahman, Kur'an'ı öğretti, İnsanı yarattı, Ona beyanı öğretti."¹¹ Beyan; hak ile batılı tefrik kudreti¹² ve maksadı anlatma kulpudur.¹³ İnsanın ahsen-i takvim yaratılmasıyla¹⁴ ahlaki arasında akrabalık mevcuttur.¹⁵ Hatta dünya ve ahiretin letafeti doğruluktur.

Dünya hayatında insana lazım olan iki şey mevcuttur. Bunlardan birisi iman diğeri ise doğruluk. Bütün hareketlerin ana mihrini burası oluşturur. Nitekim Süfyan b. Abdullah (ra) Resul-i Ekrem (sav)'e; "Ey Allah'ın Resulü, İslam'a dair bana öyle bir söz söyle ki, bu hususta senden başka kimseye soru sormayayım" sorusunu sordu Resulullah (sav)) şöyle buyurdu: "Allah'a iman ettim, de sonra da istikamet yap."¹⁶ İstikamet; itidal üzere bulunmak ve İslam'a sarılmaktır.¹⁷

İnanmak ve yalan

İnanmak özü ve sözü aynı olanların taliplisi olabilecekleri muazzam bir ihsandır.¹⁸ Yalancıların, hakikati bile bile gizleyenlerin hidayete ulaşmaları mümkün değildir. Ayeti hep beraber okuyalım:

"Siz onların (Yahudilerin) size inanacaklarını umuyor musunuz? Oysa onlardan bir bölümü, Allah'ın sözünü işitiyor, akıl erdirdikten sonra, bile bile değiştiriyorlardı."¹⁹

Seyyid Kutup (rh.a) can alıcı noktalara parmak basmaktadır: "Haberiniz olsun ki, böylelerinin iman etmeleri beklenemez, umut edilemez. İman etmek için başka bir tabiat, başka bir yetenek gereklidir. Mü'minin tabiatı hoşgö-

rülü, yumuşak, esnek, ışık huzmelerine açık, ezeli ve sonsuz kaynakla bağlantı kurmaya hazır olurlar. Yine bunlara ek olarak saf, duru, lekesiz, duyarlı, çekingen ve Allah'a saygılıdır. Bu Allah saygısı, onu yüce Allah'ın kelâmını duyup, ne demek istediğini anladıktan sonra değiştirmekten, yani bile bile ve inatla girişilecek bir tahrifçilikten alıkoyar. Başka bir deyimle müminin tabiatı dosdoğrudur, bu tür tahrifçilikten ve kaypaklıktan çekinir."²⁰ Mü'minlerin vasıfları ayette şöyle beyan edilmektedir: "Onlar, yalan şahitlikte bulunmayanlar, boş sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir."²¹

Mü'minler kizbten sakınmakla kalmazlar meclislerinde de bulunmazlar.²² Zaten mü'min emin olandır.

Kelimelerimiz ve sözleşmemiz

Kelimelerimiz; ebediyetimizin rotasını tayin eder. Burada bir hadis-i şerifini hatırlatalım: "Kişi hiç önem vermeksizin Allah'ın rızasına uygun bir söz söyler, onun sebebiyle de Allah onu derecelerle yükseltir. Yine kişi hiç ehemmiyet vermeksizin Allah'ı gazaplandıran bir söz söyler de onun sebebiyle Cehennem'e yuvarlanır."²³ Küfür ve imanı kendisinden vakıf olduğumuz küçük dilimiz minik lakin fonksiyonu mehabetli bir uzuvdur. Faydalı olabileceği gibi zararlı da olabilir. Ancak şurası var; telaffuzun şerrinden şer'iatın gemiyle gemlenen kurtulur.²⁴

Yaşamı iradi ve gayr-i kasti ahitler işgal eder. Ruhlar âleminde Allah'ın Rabliğine dair akitleşmemiz manevi mukaveledir. Anayasa toplum ile otorite arasında sözleşmedir. İnsan-insan, insan-eşya, insan-toplum, insan-devlet ve nihayet insan-Allah arasındaki ilişkileri hukuki temelli bir protokole bağlıdır. Müslümanlar her namazda başlarını yenileyen sürekli hatırdan tutan bir ümmettir. Namazlar da okuduğumuz Fatiha Suresi'nde şöyle deriz: "Ancak sana ede riz kulluğu, ibadeti ve ancak senden dileriz yardım, inayeti. (Ya Rab!)."²⁵

Kalbin kararması

Bu kalbimiz emanettir. Gönlümüzü çalan, bizi bizden eden en önemli unsur ise yalandır. İbn-i Mesud (ra) şöyle buyurmuştur:

11 Rahman Suresi: 1-4

12 Fahrüddin Er-Râzi - Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb - c. 21 sh. 66

13 İmam Kurtubi -el-Camiu li Ahkâm'l-Kur'an- c. 16, sh. 541

14 Bkz. Tin Suresi: 4

15 Fahrüddin Er-Râzi - Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb - c. 23 sh. 245-246.

16 Müslim

17 İmam Nevevi- Kırk Hadis Şerhi- Had. No: 21

18 Derda Pınar; İki Hayat İki Ölüm- sh. 20-21

19 Bakara Suresi: 75

20 Seyyid Kutup - Fîzîlâ'il Kur'an- İlgili Ayetin Tefsiri

21 Furkan Suresi: 72

22 Fahrüddin Er-Râzi-age- c.17, sh. 286

23 Buhari

24 İmam Gazali - İhya-ı Ulumiddin- c.3, sh. 246

25 Fatiha Suresi: 5

"Kul yalan söylemeye ve yalan söyleme niyetini taşımaya devam edince bir an gelir ki, kalbinde önce siyah bir nokta belirir. Sonra bu nokta büyür ve kalbinin tamamı siyah olur. Sonunda Allah nezdinde "yalancılar" arasına kaydedilir."²⁶

Korkak ve cimri ol ama yalancı olma...

Peygamberler hikmet ehlidir. Cesaret ve cömertliği insanlığa öğretmiştir. Lakin erliğin ve eli açıklığın kaynağı doğruluktur. Bu sebeple olsa gerek Peygamberimiz (sav) sürekli yalancılığı kötülemiştir. Safvan b. Süleym anlatıyor: "Ey Allah'ın Resulü!.. Mü'min korkak olur mu? dedik, Resul-i Ekrem (sav); "Evet" "Peki cimri olur mu?" Evet" "Peki yalancı olur mu?" "HAYIR!.." ²⁷ Buyurdu.

İtikadımız ve yalan

Eğer yalancı isek sadece amellerimizi değil itikat ve kalbimizi de yoklayalım. Evet, mesele bu kadar önemlidir. Başta riya olmak üzere kötülükler yalanla yol bulur. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurur:

"Kulun kalbi doğru olmadıkça imanı doğru olmaz. Kalbi de dili doğru olmadıkça doğru olmaz."²⁸

Doğruya Allah kefil...

Ebu Hureyre (ra)'ın rivayet ettiğine göre Peygamberimiz şöyle buyurmaktadır:

"Resulullah (sav) Benî İsrail'den bin dinar borç para isteyen bir kimseden bahsetti. Benî İsrail'den borç talep ettiği kimse: "Bana şahidlerini getir, onların huzurunda vereyim, şahid olsunlar!" dedi. İsteyen ise: "Şahid olarak Allah yeter!" dedi. Öbürü: "Öyleyse buna kefil getir" dedi. Berikisi "Kefil olarak Allah yeter" dedi. Öbürü:

"Doğru söyledin!" dedi ve belli bir vade ile parayı ona verdi. Adam deniz yolculuğuna çıktı ve ihtiyacını gördü. Sonra borcunu vadesi içinde ödemek maksadıyla geri dönmek üzere bir gemi aradı, ama bulamadı. Bunun üzerine bir odun parçası alıp içini oydu. Bin dinarı sahibine hitabeden bir mektupla birlikte oyuğa yerleştirdi. Sonra oyuğun ağzını kapayıp düzledi. Sonra da denize getirip:

"Ey Allahım, biliyorsun ki, ben falandan bin dinar borç almıştım. Benden şahid istediğinde

ben: "Şahid olarak Allah yeter!" demiştim. O da şahid olarak sana razı oldu. Benden kefil isteyince de: "Kefil olarak Allah yeter!" demiştim. O da kefil olarak sana razı olmuştu. Ben ise şimdi, bir gemi bulmak için gayret ettim, ama bulamadım. Şimdi onu sana emanet ediyorum!" dedi ve odun parçasını denize attı ve odun denize gömüldü.

Sonra oradan ayrılıp, kendini memleketine götürecek bir gemi aramaya başladı. Borç veren kimse de, parasını getirecek gemiyi beklemeye başladı. Gemi yoktu ama, içinde parası bulunan odun parçasını buldu. Onu ailesine odun yapmak üzere aldı. (Testere ile) parçala-yınca parayı ve mektubu buldu.

Bir müddet sonra borç alan kimse geldi. Bin dinarla adama uğradı ve:

"Malını getirmek için aralıksız gemi aradım. Ancak beni getirenden daha önce gelen bir gemi bulamadım" dedi. Alacaklı:

"Sen bana bir şeyler göndermiş miydin?" diye sordu. Öbürü:

"Ben sana, daha önce bir gemi bulamadığımı söyledim" dedi. Alacaklı:

"Allah Teala hazretleri, senin odun parçası içerisinde gönderdiğin parayı sana bedel ödedi. Bin dinarına kavuşmuş olarak dön" dedi."²⁹

Deccal

Bütün akaid kitaplarımızda kıyamet alameti olarak "Deccal" zikredilir. Âlimlerimiz çocuklarımıza Deccal'ı ve onu öldürecek olan Hz. İsa (as)'ı anlatmamızı özellikle tavsiye etmişlerdir.

Kıyamet alameti olarak gelecek olan Deccal'ın en önemli vasfı yalancılıktır. Bu sebeple bütün yalancılar da Deccallık mevcuttur. Bizlere düşen de bu kimselerden uzaklaşmaktır. Peygamberimiz şöyle buyurur:

"Ümmetimin sonunda yalancı deccaller olacak. Onlar, ne sizin ne de atalarınızın hiç işitmediği şeyleri anlatacaklar. Onlardan sakının!"³⁰

Hiç işitmediğimiz şeylerden kasıt acaba İslam ahkâmını zamana uyduran bazı ilahiyatçı hocaların (?) söyledikleri olmasın?

26 Muvatta

27 Muvatta

28 İmam Gazali - İhya-ı Ulumiddin- c.3, sh. 254

29 Buhari

30 Müslim

Üç Ayları Nasıl İhyâ Etmeli? - II

Muhammed Zahid RAMAZANOĞLU

Yazı dizimizin ilk bölümünde İslâm'ın zaman kavramına bakışını aktarıp, Üç aylar'ın ilki olan Receb ayı ve içinde kutsal addedilen geceler hakkında bilgi vermiştik. Bu sayımızda da Şa'ban ayı ve bu aydaki **"Beraet gecesi"** hakkında bilgi vereceğiz ayrıca Müslümanlar tarafından -özellikle kandil gecelerinde- yaygın olarak kılınan tesbih namazının dinde yerinin olup olmadığını inceleyeceğiz. Tevfik Allah(cc)'dandır.

2- ŞA'BAN AYI: Kamerî ayların sekizincisi olup, Receb ile Ramazan ayları arasında yer alır. Sahih rivayetlere göre Peygamberimizin Ramazan ayından sonra en çok oruç tuttuğu ay Şa'bân ayıdır. Üsâme b. Zeyd (r.a) şöyle bir hadis rivayet etmiştir: "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Şa'bân ayında tuttuğu orucu hiçbir ayda tutmamıştır. Kendisine: "Ey Allah'ın Rasulü! Senin, Şa'bân ayında tuttuğun orucu başka bir ayda tuttuğunu görmedim" dedim. O da şöyle buyurdu: "Şaban, Receb ile Ramazan arasında insanların gafil bulunduğu ve amellerin, âlemlerin Rabbi olan Allah'a yükseldiği aydır. Ben de amelimin (Allah Teala'ya) oruçlu olduğum halde yükselmesini seviyorum."¹

Peygamberimizin Şaban ayına gösterdiği bu hürmetin bir sebebi de devamında gelecek olan Kur'ân ayı olan Ramazan'dan dolayıdır. Hz. Enes'in rivayetine göre, Peygamberimizden sual ederler: Ya Rasulullah, Ramazan'dan başka en faziletli oruç ayı hangi aydadır? Bu soruya Peygamberimiz (sav), **"Ramazan'ı tazim için (Ramazan hürmetine) Şâban' da tutulan oruçtur"** cevabını verirler.² O halde bu ayda oruç tutmanın Peygamber (sav)'in güzel bir sünneti olduğu rahatlıkla söylenebilir. Ancak bu ayda da hiç ara vermeden oruç tutmak sünnet değildir.

Şa'ban ayının ondördüncü gününü onbeşinci gününe bağlayan geceye **"Beraet gecesi"** denilmektedir. Bu gecenin kutsallığını iddia edenler,

bu geceyi Kur'an-ı Kerim'de: "Şüphesiz Biz onu mübarek bir gecede indirdik..."³ âyetindeki "Mübarek Gece" ifadesine dayandırmaktadırlar. Ancak İbn-i Abbas, Katade, İbn-i Cübeyr, Mücahid, İbn-i Zeyd ve Hasan Basri: "Mübarek gece" ifadesini "Kadir Gecesi" olarak yorumlamaktadırlar. Bu konu hakkında Tefsir âlimlerinin çoğu da böyle demiştir. Âyet ve hadislerin zahirleri de bu görüşü desteklemektedir.⁴Zira Yüce Allah (cc) Kitabında: "O Ramazan ayı ki, onda Kur'ân indirilmiştir..."⁵ diye buyurarak Kur'ân'ın indiriliş zamanının Ramazan ayında olduğunu açıkça ifade etmiş ve "Biz onu mübarek bir gecede indirdik."⁶ Buyurmak suretiyle de Kur'an'ın hangi gecede inmiş olduğunu tayin etmiştir. Görüldüğü üzere bu iki âyet Kur'an'ın Berat gecesinde indirildiği görüşünü reddetmektedir.

Bu gece hakkında hadis kitaplarında pek çok rivayet bulunmaktadır. Bunlardan birisinde Hz. Peygamber (sav)'in şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Muhakkak ki Allah Teala **Şaban ayının ortası gecesi** dünya semasına iner ve Benû Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri adedinden daha fazla sayıda insanı(n günahlarını) başışlar."⁷ İbn Mâce'nin Ebû Mûsâ el-Eş'arî (r.a)'den rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: **"Şaban ayının ortası gecesi** olunca gece namaza kalkın, o gecenin gündüzünde de oruç tutun. Zira Allah Teala o gece güneş batınca dünya semasına iner ve ta ki güneş doğana kadar "Bağışlanma dileyen yok mu, mağfiret edeyim? Rızık isteyen yok mu, rızık vereyim? (Bir derde) mübela olan yok mu, afiyet vereyim?"⁸ Bir diğer riva-

3 Duhan 44/3.

4 **Büyük Kur'an Tefsiri**, c.XIV, s.225.

5 Bakara 2/185.

6 Bakara 97/1.

7 et-Tirmizî, "Savm", 38; İbn Mâce, "İkâme", 191; Ahmed b. Hanbel, "el-Müsned", VI, 238.

8 İbn Mâce, "İkâme", 191

1 Nesâî, Sıyâm, 20

2 Tirmizî, Zekât: 28

yette de "Yüce Allah, **Şaban'ın 15. gecesinde**, Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri sayısından daha çok insanı cehennemden kurtarır. Ancak, kendisine şirk koşanların, Müslümanlara karşı kin ve düşmanlık besleyenlerin, akrabalarıyla bağını koparanların, kibirlilerin, ana-babasına isyankâr olanların ve içki içmeye devam edenlerin yüzüne bakmaz." buyrulmaktadır. Bu üç hadis de her ne kadar bazı âlimlerce zayıf görülmüşse de Kütüb-i Sitte hadislerindendir.

Müslim'in Sahih'inde yer verdiği bir hadise göre; "Hz. Âişe (r.anha) Hz. Peygamber (s.a.v.)'in bu gece (Şaban'ın 15. gecesini) Bâkî Mezarlığı'nı ziyaret ettiğini söyler:" ve " Ey Âişe sen gördüğünde bana Cebrail (a.s.) geldi ve seslendi. Ben Onu senden gizledim, Ona cevap verdim. O, sen elbiseni çıkardığın için yanına girmiyordu. Uyuduğunu sandım, seni uyandırmayı doğru bulmadım, heyecana kapılımdan korktum. Cibril bana dedi ki; "Rabbin senin Bâkî Mezarlığı'na gitmeni ve onlar (orada yatanlar) için başışlanma istemeni emrediyor." Ben; "Onlar için nasıl dua edeyim?" deyince, buyurdu ki; "Şöyle (dua et): Mü'min ve Müslimler diyarının insanları! Size selâm olsun. Allah bizden önce gidenlere ve bizden sonrakilere merhamet etsin. İnşallah yakında bizde sizlere kavuşacağız."⁹ Ardından Peygamber Efendimizin bu geceyi ibadetle geçirdiği ve Allah'a şöyle dua ettiği nakledilmiştir: **"Azabından affına, gazabından rızana sığınır, senden yine sana iltica ederim. Sana gereği gibi hamdetmekten acizim. Sen seni senâ ettiğin gibi yücesin."**¹⁰

Yine bu geceyle ilgili Hz. Ebû Bekir, Hz. Ali, İbn Ömer, Ebû Sa'lebe, Osman b. Ebi'l-Âs ve Mu'âz b. Cebel (Allah hepsinden razı olsun) gibi sahabîlerden gelen rivayetler de mevcuttur. Bu gecenin fazileti sebebiyle Tabiun'dan Hâlid b. Ma'dân, Mekhûl ve Lokmân b. Âmir gibi büyük zevat bu geceyi ihyâ etmeye büyük ehemmiyet verirdi. Ancak bu konuda onların davranışını onaylamayıp, bu gecenin ihyâsının bid'at olduğunu söyleyenler de vardır. Atâ, İbn Ebî Muleyke ve Hicaz ulemasının ekseriyetinin tutumu böyledir.¹¹

Beraet gecesini muhtelif rek'atlarda ve muhtelif sureler okunmak suretiyle kılınacak "Es-Salatü'l elfiye"¹² diye adlandırılan namazın olduğu; İhyâu Ulûmi'd-Dîn, Gunyetu't-Tâlibîn ve Kûtu'l-Kulûb gibi eserlerde zikredilmiştir. İmam Gazâlî, İhyâ'da böyle bir namazdan söz etmiş ve "bu namazın her

rekatında fatiha ve on ihlas okunmak suretiyle yüz ya da her rekatında fatiha ve yüz ihlas okunmak suretiyle on rekât olarak kılınabileceğini" söylemiştir. ¹³Ancak en başta İhyâ'da nakledilen hadisleri tahkik eden Zeynuddin el-İrakî, bu amaçla yazdığı el-Muğni an Hamli'l-Esfâr adlı eserinde böyle bir şeyin aslının olmadığını söylemiştir. Ünlü hadîs âlimi İmam Nevevi de bu namazın bid'at olduğunu ve bu konuda Kûtu'l-Kulûb ile İhyâu Ulûmi'd-Dîn'de yer alan rivayetlere aldanılmaması gerektiğini vurgulamıştır.¹⁴ Aliyyu'l-Kârî de bu namazın bidat olduğunu ve ilk olarak H. 400 yılında Kudüs'te kılınmaya başlandığını dile getirmiştir.¹⁵

Beraet gecesine ait ibadet ve namazlardan sözeden hadislerin hepsinin uydurma olduğu hususunda hadis bilginleri görüş birliği içerisindeyler.¹⁶Nitekim İmam Şâtîbî: **"Biz diyoruz ki, bu uydurulmuş namazı kılmak için Şa'ban'ın 15. gecesini uykusuz geçiren kimse sabaha ancak uyuklayarak girer veya büsbütün tembelleşerek sabah namazını terk eder. Diğer bid'atlerin durumu da böyledir. Bu ilaveler ondan daha evla ve önemli olan şeylerin iptali veya terki sonucunu doğurur. Hiç bir bid'at yoktur ki ondan daha hayırlı bir sünneti öldürmemiş olsun..."** ¹⁷diyerek önemli bir tespitte bulunmuştur.

Rasûlullah (sav)'ın Receb ve Şa'ban aylarında oruç ve ibadetlerini artırdığına dair birçok sahih rivayeti aktarmıştık. Özellikle Şa'ban ayında daha çok oruç tuttuğu konuyla ilgili sahih hadislerde dile getirilmektedir. Bu ayın ortasına denk gelen gün ve geceler eyyâmu'l-biyd (ayın dolunay halinde olduğu dönem) olduğundan bu günlerin gündüzlerinde oruç tutulmasının müstehab olduğuna dair rivayetler mevcuttur. Gecelerini de ibadet ve zikirle geçirmenin faziletine dair tespitler ve rivayetler aktarılmıştır. Ayrıca bazı hadis âlimleri Şa'ban'ın yarı gecesine dair rivayetlerden bazılarının sahih olduğunu söylemişlerdir. Şa'ban ayının fazileti, ayın orta günleri hakkındaki teşvikler ve Şa'ban'ın yarı gecesini hakkında ilim adamlarından bazılarının görüşleri esas alınarak bu gecenin ibadet, istiğfar ve dua için değerlendirilmesi mümkündür. Şu var ki bu konuda sünnetin çizdiği çerçevenin dışına çıkmamak ve yeni ibadet şekilleri teşri' etmeye cüret edebilenlerin ortaya çıkardığı bidatlerden uzak durmak şarttır.¹⁸

13 İmam Gazâlî, İhyâu Ulûmi'd-Dîn, c. 1, sh. 555-556, Bedir Yayınevi, 1974 baskısı, İstanbul.

14 Nevevi, el-Mecmu', 4/56

15 Aliyyu'l-Kârî, el-Esrâru'l-Merfu'a fi'l-Ahbâr'l-Mevzu'a, sh. 462

16 İbrahim, Kâfi Dönmez, **İslam İnanç İbadet Günlük Yaşayış An.**, s.357. MÜ. İ. Vakfı Yay., İstanbul, 1997.

17 İmam Şâtîbî, el-İ'tisam, Kitap Dünyası Yayınları: 1/409.

18 Ahmet Varol, İyiliğe Teşvik İçin Dine İlave Yapılabilir mi?

9 Müslim, Cenâiz, 103.

10 Münzirî, **et-Terğib ve't-Terhib**, Dârü İhyai't Tûrasi'l Arabî, Kahire, 1968, 2/119.

11 Ebubekir Sifî. Üç Aylar Üzerine, <http://www.ebubekirsifil.com/index.php?sayfa=detay&tur=makale&no=10>

12 Ali Çebi,Naslar Işığında Kutsal Geceler, Sh:77, Trabzon-2007

Dinî anlamıyla: berâet, "günahlardan/kötülüklerden arınmak/temize çıkmak, ilâhî af ve rahmete nail olmak/erişmek"tir. Kur'ân-ı Kerim'de "berâet" kelimesinin taşıdığı manalar; bu günü/geceyi daha bir anlamlı kılmaktadır. Tevbe sûresinin bir adı da "Berâe"dir; bu da şirke ve küfre karşı bir ultimatom, bir kesin uyarı ve son ihtar demektir. Allah ve Rasûl'ünün müşriklerden/inkârcılardan berî olduğunu ilan eden bu sûrenin ilk ayeti: **"Allah ve Rasulünden, kendileriyle antlaşma yapmış bulunduğunuz müşriklere bir ultimatomdur bu!"** diye başlar. İkinci âyette ise bu tavır netleşir: **"Bilin ki siz, Allâh'ı âciz bırakamazsınız ve Allâh kâfirleri rezil-perişan edecektir!"** Tarihi gerçek şu ki; Hz. Ali (r.a) Mina'da bir hutbe okumuş, Hz. Peygamber (s.a) tarafından gönderildiğini bildirmiş, Tevbe Sûresi'nin ilk âyetlerini yüksek sesle okumuş ve müşriklere şu ultimatomu vermişti: "1- Müslümanlardan başka hiç kimse Cennete giremez. 2- Bu yıldan sonra hiç bir müşrik Kâbe'ye yaklaştırılmayacak. 3- Hiç kimse Kâbe'yi çıplak tavâf etmeyecek. 4- Kimin Hz. Peygamber'le anlaşması varsa, müddeti bitinceye kadar ona uyulacak." Yani bu sure, şirke/müşriklere karşı kesin ve net bir tavır alıştı.

Kamer suresinin 43. âyetinde ise; **"Şimdi sizin kâfirleriniz, onlardan hayırlı mı? Yoksa kitaplarda sizin için bir berâet (af/kurtuluş belgesi) mi var?"** buyrulur. inkârcıların 'bu dünyada ne yaparsak yapalım, Allah katında bize bir ceza/sorumluluk yok' şeklindeki kendilerini aklayan saçma anlayışları kesin reddedilir.

Her iki âyette de, şirke/müşriklere ve küfre/kâfirlere karşı tavizsiz, net, kesin bir duruş söz konusudur. Demek ki, bu günü ve geceyi; mü'minlerin küfre, şirke, haramlara, günahlara karşı en küçük bir taviz vermeden topyekûn bir mücadele sürecine girmeleri ve bunlardan tamamen kurtulup berî olmaları olarak okumamız gerekir. Zaten küfrün ve şirkin her türlüşünden, günahın ve haramın her çeşidinden berî olmadan, uzaklaşmadan, vazgeçmeden kurtulmak nasıl mümkün olur? Bu gün ve gecede yapılacak dualarda, tevbe ve istiğfarlarda ihlâsla bu hedefe ulaşmak amaçlanmalıdır. Bu gün/gece yeni bir başlangıç için fırsat bilinmelidir.

Şa'ban ayı ve beraet gecesine dair bu kadar malumattan sonra bugün Müslümanlar arasında özellikle kandil gecelerinde yaygın olarak kılınagelen tesbih namazının dinde yerinin olup olmadığı, varsa ne şekilde kılınacağı hakkında bilgi vermeye çalışalım:

Dinimizde namaz genel olarak farz ve nafil olmak üzere iki gruba ayrılmıştır. Farz namazlar farz-ı ayn ve farz-ı kifaye olarak ikiye ayrılır. Farz-ı ayn olan namazlar yükümlülük çağındaki

her Müslüman'a farz olup, her biri ayrı ayrı bunu yerine getirmekle mükelleftir. Farz-ı kifaye olan namaz ise, birileri kılınca diğer Müslümanların üzerinden sorumluluğu kalkan namazdır. Nafile namazlar da, vakit namazları yanında düzenli olarak kılınan sünnetler (revâtib) ile düzenli olmayarak çeşitli vesilelerle Allah'a yakınlaşmak ve sevap kazanmak maksadıyla ayrıca kılınan namazlar (regâib) olmak üzere kendi içerisinde ikiye ayrılır. Tesbih namazı bu ikinci kategoride yer almaktadır.

Hz. Peygamber'in tesbih namazı kıldığına dair kesin ve sahih bir rivayet tespit edilmemiştir. Ancak böyle bir namazı etrafındaki bazı sahabilere tavsiye ettiği şeklinde hadisler bulunmakta ve bunlar Tirmizî, İbn-i Mâce ve Ebû Dâvud gibi bazı sünen türü eserlerde yer almaktadır. Ebû Dâvud, Sünen isimli eserinde tesbih namazı hakkında şu hadisi rivayet etmiştir: İbn Abbâs(R.Anhuma) anlatıyor: Rasûlullah (s.a.s.) Abbâs b. Abdilmuttalib(r.a.)'e dediler ki: "Ey Abbâs, ey amcacığım! Sana bir iyilik yapmayayım mı? Sana bağışta bulunmayayım mı? Sana ikram etmeyeyim mi? Sana on haslet(in hatırlatmasını) yapmayayım mı? Eğer sen bunu yaparsan, Allah senin bütün günahlarını önceki-sonraki, eskisi-yenisi, hataen yapılanı-kasten yapılanı, küçüğünü-büyüğünü, gizlisini-aleni-sini yani hepsini affeder. Bu on haslet şunlardır: Dört rekât namaz kıalarsın, her bir rekâtte Fâtiha sûresi ve bir sûre okursun. Birinci rekâtte kırâati tamamladın mı, ayakta olduğun halde on beş defa **"Sübhânallâhi velhamdulillâhi ve lâilâhe illâllahu vallâhu ekber"** dersin. Sonra rûkû yapıp, rûkûda iken aynı kelimeleri on kere söylersin. Rûkûdan başını kaldırır on defa da ayakta okursun. Sonra secde edip, secdede iken onları onar kere söylersin. Sonra başını secdeden kaldırıp onları onar kere (iki secde arasında) oturduğün sırada yerde okursun. Sonra tekrar secde edip aynı şeyleri onar defa söylersin. Sonra basını kaldırır, bunları on defa daha söylersin. Böylece her bir rek'âtte yetmiş beş defa söylemiş olursun. Aynı şeyleri dört rekâtta yaparsın (cem'an üç yüz tesbih eder). Dilersen bu namazı her gün bir kere kıl. Her gün kılamazsan haftada bir kere kıl, haftada kılamazsan her ayda bir kere kıl. Ayda olmazsa yılda bir kere kıl. Yılda da kılamazsan ömründe bir defa olsun kıl"¹⁹

Ebû Bekr el-Âcurrî, Ebû Muhammed Abdurrahim el-Mısırî, Zebîdî, Ebû 'Ali b. es-Seken, Hâkim en-Nisâbü'rî ve Ebû'l-Hasen el-Makdisî'nin de içinde bulunduğu bir grup muhaddis tesbih namazı hadisini sahih olarak kabul etmektedir. Çağımız hadis âlimlerinden Ahmed Muhammed Şâkir, Mu-

19 Ebû Dâvud, es-Sünen, (Salât) II, 29, nr: 1297; İbn Mâce, es-Sünen, (İkâmetu's-Salâti ve's-Sünneti fihâ, 190), I, 442, nu: 1387; İbn Huzeyme, Sahîhu İbn Huzeyme, Beyrut 1971, II, 223, nu: 1216; Taberânî, el-Mu'cemü'l-Kebîr, Bagdad 1984, XI, 194-195

hammed Nâsiruddîn Albânî, Nurettin 'İtr ve Suayb el-Arnaut da tesbih namazı hadisinin kuvvetli ve amel edilebilir olduğunu ifade etmişlerdir.²⁰ İbn Hacer ise hadisin senedinin hasen olduğu kanaatindedir.

Buna karşın **İbnü'l-Cevzî** tesbih namazı hadisini 'Mevzûat' kitabına dâhil ederek onun uydurma bir hadis olduğunu söyler.²¹ İshak b. Hânî, Ahmed b. Hanbel'e tesbih namazı hakkındaki hadis sorulduğunda senedinin zayıf olduğunu söylediğini nakletmiştir. Abdullah b. Ahmed, babamın söyle dediğini işittim demektedir: "Bana göre tesbih namazı sabit değildir. Onun senedi hakkında ihtilaf ettiler. Bana göre o sabit değildir".²²

İbn Teymiyye de tesbih namazı hadisini zayıf olarak kabul edenler arasındadır. O bu görüşünü şu şekilde dile getirmektedir: "Ayet, sûre ve tesbih sayısının tahmini değeri ile ilgili her hadis âlimlerin ortak görüşü ile yalandır. Ancak tesbih namazı hadisi bunun dışındadır. Bu konuda iki görüş vardır. Bir gurup âlim hadisin doğru olduğunu düşünmekte, diğer gurup ise onun zayıf olduğunu kabul etmektedir. Tesbih namazı hadisinin zayıf olduğu yönündeki görüş daha baskındır. Bu sebeple Müslümanların imamlarından hiç biri söz konusu hadisi eserine almamıştır. Hatta Ahmed b. Hanbel ve arkadaşları onun mekruh olduğunu kabul ederek bu konudaki hadisi eleştirmişlerdir. Mâlik, Ebû Hanîfe ve bunların dışındakilere gelince, onlar söz konusu hadisi işitmemişlerdir. Sâfî'nin ve Ahmed b. Hanbel'in arkadaşlarından müstehab olarak kabul edenlerin ise kendi seçimidir. Aslı olmayan hadisle sünnet sabit değildir".²³

Şevkânî de tesbih namazı hadisini zayıf olarak kabul edenler arasındadır. O, İbnü'l-Cevzî'nin konumuz olan hadisi Mevzûât'ına almasını doğru bulmuştur. Şevkânî bu konudaki görüşünü şu şekilde dile getirmektedir: "Şüphesiz bu namazın sıfatında şüphe yoktur. Onun kılınış şeklinde şiddetli bir acayiplik vardır. Nebevi öğretilerin cereyan ettiği şekle aykırıdır. Bana göre İbnü'l-Cevzî bu hadisi Mevzûât'ta zikretmekle doğru bir şey yaptı".²⁴

Yakın dönemin büyük muhaddis ve fakihlerinden Muhaddis **Ebû'l- Hasenat el-Leknevî** bu konudaki görüşünü şu şekilde dile getirmektedir: "İbnü'l-Cevzî tesbih namazı hadisine Mevzûât'ında yer verdiği için hadis hafızları onu şiddetli bir şekilde eleştirmişlerdir. Özetle İbnü'l-Cevzî hadis üzerinde fazla durmadan hadise üstün körü mevzû

hükümünü vermesindeki eleştirilerin tutarsızlığı ve tarîklerinin çokluğundan dolayı hadis sahih olmasa bile hasen'dir. Hadisi zayıf olarak kabul edenler; tarîkleri birleştirmeksizin, onların teferrüdü nedeniyle bu görüşü benimsemişlerdir. Hadisin sahih ya da hasen olduğunu kabul edenler ise tarîklerin çokluğuna bakarak ve bunlardan bir kısmının sahih olma şartlarını taşıdığını görerek hadisin sahih veya hasen olduğunu kanaat getirmişlerdir. Şüphesiz ki o, imamlarımızın kitaplarında kılınış şekli ile birlikte bahsettiği sünnetin ta kendisidir."²⁵

Muhaddislerin görüşlerini bu şekilde naklettikten sonra 18.yüzyıl Hanefî âlimlerinden İbni **Âbidin**'in görüşünü nakledelim: "Tesbih namazı, mekruh olmayan bir vakitte, her gün, her gece kılınabilir ya da her hafta bir kez, her Cuma, her ay veya ömürde bir defa kılınabilir. Bu hadis, tarîklerinin çok olması sebebiyle hasen'dir. Onun uydurma bir hadis olduğunu iddia edenler de tarîklerinin çok olmasından şüphe ederek bu fikri savunmuşlardır. Ondaki sevap bitmez. Bundan dolayı bazı muhakkikler söyle demiştir: 'Onun faziletinin büyüklüğünü duyup da onu terk eden ancak dinde gevşek davranan bir kimse olabilir.' Namazın kılınış şeklinin diğer namaz şekillerinden farklı olması sebebiyle onun mendup kabul edilmesi eleştirilmiştir. Hadisin zayıflığı bundan kaynaklanıyor. Hadis hasen derecesine yükseldiği zaman kendini ispat etmiş olur".²⁶

Son olarak günümüz âlimlerinden Vehbe ez-Zuhaylî'nin görüşünü nakledelim: "**Tesbih namazının fazileti büyüktür ve pek çok sevabı vardır. Tesbih namazını Müslüman her vakitte kılabilir, kerahati yoktur. Her gün veya gecede bir kere yapılmalı, değilse haftada bir kere yahut her Cuma'da bir kere yahut her ayda bir kere yahut ömürde bir kere kılınmalıdır. Bununla ilgili hadis birçok yoldan nakledilmiş bulunduğu için hasen'dir. Bununla ilgili hadisin uydurma olduğunu zanneden kişi yanılmıştır.**"²⁷

Hanefîlere göre nafîle namazlar en az iki en fazla sekiz rekatte bir selam verilerek kılınabilir. Tesbih namazı bir rekatta yetmiş beş tesbih olmak üzere toplam üç yüz tesbih içerdiği için dört rekât kılınması gerekmektedir. Ancak Tesbih namazı cemaatle kılınamaz.²⁸

Önümüzdeki sayıda -biiznillah- Kur'an ayı Ramazan'ın önemi ve Kadir gecesinden bahsedeceğiz. Selam ve dua ile.

20 Fatma Özmen, Tesbih Namazı Hadîsinin Tahkîk, Tahric ve Tenkîdi, Sh:50, Yüksek Lisans Tezi, İzmir-2006

21 İbnü'l-Cevzî, Mevzûat, Medine 1966, II, 145.

22 Abdullah b. Ahmed, Mesâilü mam Ahmed, Beyrut 1988, s. 89.

23 İbn Teymiyye, Minhâcu's-Sünne, Mısır 1322, IV, 116

24 Tuhfetü'z-Zâkirîn, s.180; el-Leâî'l-Mesnû'a, s. 24

25 el-Leknevî, el-Âsârü'l-Merfû'a, s. 123-143.

26 İbn Âbidin, Reddu'l-Muhtar, I, 482 - Bulak

27 Vehbe ez-Zuhaylî, el-Fikhu'l- İslâmiyyü ve Edilletühü, Dimeşk 1989, II, 49

28 Fatma Özmen, A.g.e., Sh:3,

Kur'an Nasıl Bir Kitaptır?

İdris GÖKALP

Kur'an-ı Kerim; Alemlerin Rabbi olan Allah katından, güvenilir bir elçi vasıtasıyla, ebedi hakikatin anlam ve amacına uygun olarak, Hz. Muhammed'in (sav) kalbine açık ve anlaşılır bir Arapça ile insanlığa iletilmek üzere indirilen, önceki vahiylerde yer alan ezeli hakikatleri bünyesinde taşıyan ve onları tasdik eden, insanlığa yol gösteren ve iyiyi kötünden ayıran ilahi kelimadır.

Yüce Allah'ın kıyamete kadar insanlara doğru yolu göstermek üzere gönderdiği hidayet rehberi Kur'an, "Kara'e" kökünden türemiş olup "okumanın tüm olumlu anlamlarıyla daima okunan" demektir. Kur'an'ın diğer isimlerinden bazıları da şunlardır: Zikir, Furkan, Mushaf, Kitabu'l-Mübin, Kelâmullah, Nur, Hüdâ, Şifa, Mev'ize... Bazı müfessirler, Kur'an veya Kitabı sıfat olarak gelen tabirleri de sıralayarak, bu isimlerin sayısını yüze kadar çıkarmışlardır. Kur'an-ı Kerim, yirmi üç senede peyderpey nazil olmuştur. Kitab'ın hepsi bir defada indirilmemiştir. Kur'an, bölüm olarak 114 sûreye ayrılır. Bu sûrelerin hepsi aynı uzunlukta değildir. Elli sayfalık bir sûre olduğu gibi, bir satırlık sûre de vardır. Sûreler de âyetlere ayrılır. En kısa sûre üç âyet (Kevser suresi), en uzun sûre de iki yüz seksen altı âyettir (Bakara suresi). Kur'an, Fatihâ Sûresi ile başlayıp Nas Sûresi ile sona eren ve ayet sayısı konusunda âlimler arasında ihtilaflar olmasına rağmen 6236 ayetten oluşan bir kitaptır.

Kur'an-ı Kerim, Allah'ın sözüdür/kelâmıdır. Hz. Muhammed'in (sav) sözü değildir, onun tarafından uydurulmamıştır. Hz. Muhammed'e (sav) başkası tarafından öğretilmiş de değildir.

Kâhin sözü değildir. Şiir değildir, şair sözü değildir, "esâtîru'l-evvelin" yani önceki milletlerin uydurdıkları masallar, hikâyeler asla değildir. Bütün insanlar ve cinler bir araya gelip toplansa Kur'an'ın bir benzerini, bir âyetini dahi meydana getiremezler. Kur'an, bütün insanlığa apaçık bir tebliğdir, "ahsenü'l-hadis"tir, sözlerin en güzelidir, sözlerinde bir bozukluk/yanlışlık yoktur, çelişki ve tutarsızlık da yoktur, önünden ve arkasından ona bir batıl gelip karışmamıştır.

İslam'ı din olarak seçip Allah'a teslim olan her Müslüman için en temel referans kitabı Kur'an'dır. O, dünya ve ahiret saadetini temin edecek hayat prensiplerini Kur'an'dan öğrenecektir. Nelere inanması, neleri reddetmesi gerektiğini; nelerin iyi, güzel ve helal, nelerin kötü, çirkin ve haram olduğunu ondan öğrenecektir. Kalbini, gönlünü ve nefsinin onunla arındıracak, Allah'a teslimiyetini onunla pekiştirecek, iman ve heyecanını onunla tazeleyecektir. Cennetin güzelliklerini, cehennem azabının dehşetini Allah'ın kitabından öğrenecek, böylece erdemli ve faziletli bir hayat yaşama konusunda daha bir gayretli olurken, günahlardan ve kötülüklerden uzak durma konusunda da daha bir dikkatli olacaktır.

Vahyin kitabı Kur'an'ı en iyi kendisi ve vahyi tebliğ, beyan ve tatbik etmekten sorumlu olan Hz. Rasûl (sav) tanıtabilir. Nitekim "Kur'an nasıl bir kitaptır?" sorusunun cevabını yine Kur'an'dan öğrenebiliriz. Bununla ilgili âyetler Kur'an'ın hem özelliklerini ortaya koymakta, hem de Kur'an hakkında yanlış düşünenlere yeterli cevabı vermektedir.

Allah Resulü (sav), her şeyin karmakarışık olduğu, gelenek, hurafe ve batıl anlayışlarla İslami doğruların ayırt edilemez hale geldiği bir dönemde Kur'an'a sarılmamızı, çünkü onun şefa'at eden ve şefa'ati kabul edilen kitap olduğunu vurgulamıştır. Başka bir hadislerinde Allah Resulü (sav) Kur'an'ı bizlere tanıtırken şöyle buyurmuştur: *"O, yüce Allah'ın kitabıdır. O'nda sizden öncekilerin tarihi ve sizden sonrakilerin haberleri vardır. Aranızdaki olayların ve sorunların hükmü vardır. O, hak ile batılın arasını ayıran ölçüdür. O'nda her şey ciddidir; gayesiz bir kelam yoktur. Kim akılsızlık edip onu terk ederse, Allah onu helak eder. Kim onun dışında bir rehber ararsa Allah onu dalalete düşürür. O, Allah'ın sapasağlam ipidir. O, hikmet dolu bir öğüt ve hatırlatmadır. O, dosdoğru yoldur. Hevalar ancak onunla hakkın dışına meyletmezler. Hiçbir lisan/söz ona benzemez ve karışmaz. Kim onu (referans alarak) konuşursa doğru yapar. Kim onunla amel ederse ecir alır. Kim onunla hükmederse adaletle hükmetmiş olur. Kim ona davet ederse sırat-ı müstakime kavuşturulur.* (Tirmizi, Seva'bul Kuran)

Kur'an, bütün toplumlara, bütün çağlara ve insan hayatının bütününe hitabeden bir hidayet rehberidir. Kur'an; Allah'ın varlığını, birliğini, hâkimiyetini, gücünü ve kuvvetini, ölümden sonra dirilmeyi ve hesabın hak olduğunu enfûsi ve afakî ayetlerle (insanların, hayvanların, bitkilerin, dağların, yerlerin, göklerin konumlarına, denizlerin, gemilerin, gecenin, gündüzün, yıldızların, güneşin ve ayın hareketlerine ve konumlarına dikkat çekerek) en güzel misaller vererek anlatır. (3/191), (36/71,72), (67/3,4)

Kur'an, dokunulmaz, anlaşılmaz, ellerin ulaşmayacağı en muhkem yerlerde muhafaza edilir tasavvurunun aksine, Hayat Veren Kitab olma özelliğine sahiptir. O, insanlara hayat veren ilahi bir mesajdır. Kur'an tüm hayatımızı kuşatmıştır; öyle ki, göz ve kulaklarımız ondan âyetler görerek ve işiterek dünyaya açılır, onunla tahsile başlar, onunla yaşar, öldüğümüzde miras hukuku için ona başvurulur, onun âyetleriyle kabre defnediliriz.

Kur'an sıkıntı, musibet karşısında en yakın dostumuz ve teselli kaynağımız olmuş, akide, ahlak ve yaşantımızı biçimlendirmiştir. Kur'an dirilişimizdir, hayatımızdır; ruhun kalbin diriliş ve hayatıdır. Cehalet, hurafe, nifak ve dünyevileşmeyle ölen kalpler Kur'an'ın hayat veren nefesleriyle dirilir, istibdat, baskı ve despotizm ile yozlaşan toplumlar Kur'an dirilişiyle silkele-nir, kendine gelir.

Allah'ın en büyük mucizelerinden biri, insan müdahalesinden korunmuş, tutarlı, derin ve eşsiz bir hazine, insanlığa kılavuz, rahmet ve en büyük hediye olarak gönderilmiş bir nurdur Kur'an-ı Kerim. Varlığa, ölüme ve ölüm sonrası-na anlam kazandırır. Neden var olduğumuzu ve varlığımızı nasıl sürdürmemiz gerektiğini öğretir. Hak ile batılı, iyi ile kötüyü, güzel ile çirkini, birbirinden ayırır, doğruya ve hayra iletir. Hatırlatıcıdır, uyarıcıdır, ibretliktir. Okunmak için anlaşılacak için ayetleri üzerine derin düşünmek için gönderilmiştir. Yaratanı tanıtır, âlemi tanıtır, geçmiş nesilleri tanıtır. Anne rahmindeki oluşturmalarından uzayın derinliklerine kadar eşsiz açıklamalar içerir. Kur'an'ı anlatmak için ne yazılsa az gelir ve hiçbir yazı Kur'an ayetleri kadar güzel ifade edemez Kur'an'ı.

"Bütün insanlar için hidayet rehberi Kur'an, yol gösterici ve hakkı batıldan ayırıcı apaçık belgeler olarak Ramazan ayında indirildi." (Bakara, 185) *"Bu kendisinde şüphe olmayan, muttakilere (Allah için iyilik yapıp güzel davranışta bulunanlara) yol gösterici bir kitaptır."* (Bakara, 2) Evet, Kur'an "Hüda'dır; kılavuz, rehber, yol göstericidir". En genel anlamda tüm insanlık için, tüm Müslümanlar ve Mü'minler için, dar anlamda ise muttakiler ve Muhsinler için daha iyiye, daha güzele, en doğruya, en mükemmele ve nihayet Allah'ın rızasına ulaştırılan bir rehberdir. (bkz: Nahl 89, Ali İmran 38)

Kur'an insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkararak bir nurdur. Kur'an, tarihin her döneminde ve özellikle de günümüzde manevi bunalımlar, ahlaki çöküntü ve sosyal sıkıntılar içinde şaşırıp bocalayan insanoğlu için bir "kurtuluş reçetesi", bir "can simidi" ve karanlık yolları aydınlatan bir projektördür.

"Bu öyle bir kitaptır ki, bütün insanları Rabblerinin izniyle karanlıklardan aydınlığa, güçlü ve övülmeye layık olan Allah'ın yoluna çıkarman için onu sana indirdik (İbrahim, 1)

Kur'an-ı Kerim her harfiyle, her ayetiyle, her sûresiyle aziz olan; eleştirilerek çürütülmesi, geçersiz kılınması, mağlup edilmesi mümkün olmayan izzetli bir Kitap'tır. "Şüphesiz, kendilerine zikir gelince ona (karşı) küfre sapanlar (ateşin içinde bırakılırlar); oysa o, aziz (şerefi yüksek, üstün) bir Kitab'dır." (Fussilet 41),

Kur'an-ı Kerim, birçok meseleye sadece bir yerde değinen ve sadece orada açıklık getiren bir Kitap değildir. Herhangi bir meseleye muhtelif yerlerde değinen ve aynı meseleye değişik yerlerde, değişik boyutlardan fasıllar ve bölümler halinde açıklık getiren bir Kitap'tır. "Andolsun, onların kıssalarında temiz akıl sahipleri için ibretler vardır. (Bu Kur'an) düzüp-uyduru-lacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, her şeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf 111)

Kur'an-ı Kerim herkes tarafından görülebilen ve görülmesi gereken şeyleri apaçık bir şekilde ortaya koyarak gösteren Kitap'tır. "Bu (Kur'an), insanlar için basiret (görülebilecek ayet)lerdir, kesin bir bilgiyle inanan bir kavim için de bir hidayet ve bir rahmettir. (Casiye 20)

Kur'an-ı Kerim bazılarının zannettiği gibi sadece hikmet veya beşeri kanun kitaplarında olduğu gibi sadece hüküm değil; hüküm ile hikmetin bir arada olduğu, hikmetinde hüküm, hükmünde hikmet olan eşsiz bir Kitap'tır. "Hiç şüphesiz o, bizim katımızda olan Ana Kitaptadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. Bunlar hikmetli Kitab'ın ayetleridir." (Lokman 2)

Kur'an'ın üslubu ne şiir ne de nesirdir. Ancak her ikisinin de özelliklerini taşır. O, nazımdan daha çekici ve daha caziptir. İnsan ruhuna nüfuz eden ilahi ve mucizevî bir üsluba sahiptir. Bu özelliğinden dolayı olacaktır ki Arapça bilmeyen Hristiyanlık, Yahudilik, Budizm vb. dinlere mensup bazı kişiler bile Kur'an'ı dinlerken heyecan içinde kalmakta vecde gelmekte ve bu ilahi atmosferden haz almaktadırlar.

Kur'an'ın temel hedefi dile, edebiyata yön vermek değil, hayata müdahale etmek, onu doğru amel ve inanç üzerine kurmaktır. Bu özelliği onun *diyolojik* özelliğe sahip bir metin olduğunu göstermektedir. Yani, Kur'an önyargıdan uzak, objektif düşünen okuyucunun imanını arttırdığı gibi, önyargıyla okuyanların inkârını arttırmaktadır. O, her şeyiyle farklıdır. Merhum Aliya İzzet Begoviç'in de dikkat çektiği gibi Kur'an edebiyat ve belagatin zirvesinde olduğu halde edebiyat değil, hayattır.

Kur'an Hz. Peygambere nazil oldu. Ancak tüm insanlığa rehber konumdadır. *Necip Fazıl* Kur'an'ın icazına dair şu örneği verir: "Kur'an'ı bir takım yapraklar üstüne yazsalar da, dağlarda kuytulara bir yere bıraksalar da ve kimin yazdığı, nereden geldiği, ne olduğu bilinmezse, yine de selim akıl anlar ki bu, Allah'ın keliminden başkası olmaz." Dostu, düşmanı, fakiri, zengini, âlimi, ümmiyi, filozofu, Müslümanı, gayrimüslimi, hukukçuyu, dilciyi etkileyen bir kitap beşer ürünü olabilir mi? Keza hepsini ilahi kelimeler uğrunda mesailerini harcamaya sevk eden güç nereden kaynaklanmaktadır. Tek cevap: O, Aziz, Âlim ve Hâkim olan Allah'tan inmiştir. Bu kitabı getiren zat (Hz. Peygamber) ilim, kültür, fen ve medeniyetten uzak bir muhitte yetişti. Orada ne mütefekkir, ne âlim ne de filozof vardı. Ümmi bir toplumda yetişti. Kalem, divit, kırtasiyenin Ankara kuşundan daha nadir olduğu bir zeminde elinde ilahi bir meseleyle çıktı. Herkese meydan okudu, halen de okumaya devam etmektedir.

Kur'an'ın tamamı ahenk içindedir, birbiriyle bağlantılıdır. Hepsine iman etmek gerekir. Haberleri doğrudur, birbiriyle çelişmez. Hepsi insanın saadetini ve kurtuluşunu hedef alır. Emir ve yasakları insana yöneliktir. Onlara sarılmak iki dünya saadetini getirir. Kur'an ayetlerinin hepsi nizam, disiplin, doğrulukta birbirine benzer; aralarında çelişki yoktur. Kur'an her şeyi ile mutedil bir kitaptır. Mutedil bir hacimde nazil olmuştur. Ne ihtiyaçları ikmal edecek derecede kısa, ne de gereksiz bilgileri sunarak usandıracak kadar uzundur. Kur'an itidali önerir. "Biliniz ki bu Kur'an insanları en doğru/mutedil yola hidayet eder... (İsra 9)

Kur'an Allah'a varmanın, O'nu tanımanın adresidir. Allah'ı tanımak ve O'na varmak isteyenlerin bu adrese ulaşmaları gerekmektedir. Kur'an ikincisi ve alternatifi olmayan bir yoldur. Allah'a, O'nun rızasına ve O'nun cennetine varmanın adresidir.

İnandığımız kitap öyle bir kitaptır ki, dünyadan bahsederken ahireti hatırlatır, ahiretten

bahsederken de dünyayı haber verir. Çünkü o kendisine yapışanlara dünya ve ahiret saadetini sağlar. İnsanlığın problemlerini çözme iddiasıyla ortaya atılan beşeri ideolojiler, geçici ve eksik çözüm yolları ile sorunları iyice derinleştirip kangren haline getirirken, Kur'an, bütün zamanlar ve mekânlar için geçerli, ebedi ve mutlak kurtuluş yollarını sunar. Beşeri çözüm önerileri ile sorunlarını çözmeye çalışan kimseyi Kur'an, zifiri karanlıkta biraz yürümek için geçici bir ateş yakan, ya da gözleri kamaştıran ani bir şimşek ışığıyla birkaç adım atıp sonra yerinde çakılıp kalan çaresiz bir insana benzetir. (bkz: Bakara 17-20)

Kur'an, inananlar için bir ferahlık ve huzur kaynağı, bir sığınaktır. Mü'minler bunalım ve sıkıntıya düştüklerinde, gönülleri daraldığında, kalpleri paslanmaya başladığında, ona sığınacak, ona başvuracak, onunla teselli bulacaklardır. *"Ey insanlar, size Rabbinizden bir öğüt, kalplerdeki dertlere bir deva, inanlara bir yol gösterici ve rahmet gelmiştir."* (Yunus 57)

Kur'an, kendisine iman edip, gönülden boyun eğen ve onun emirlerini uygulamaya, onun yasak saydığı, günah addettiği, kerih gördüğü şeylerden kaçınmaya niyetli ve hazır olan insanlar için bir deva, bir şifadır. *"İndirdiğimiz bu Kur'an, inananlara bir şifa ve rahmettir. Zalimlerin ise ziyanını arttırmaktan başka bir katkıda bulunmaz"* (İsra, 82)

Hz. Ali'nin (ra) ifade ettiği gibi: *"Kur'an, öğüdünde aldatmayan, yol göstermede insanı azdırmayan, söyleyişiyle yalan söylemeyen bir öğütçüdür. Dertlerinize ondan şifa dileyin; güçlüklerinize karşı ondan yardım isteyin; çünkü o, küfür, nifak, azgınlık ve sapıklık gibi en büyük dertlere bile devadır."* (Nechul Belağa)

Manevi kir ve günahlarla kararan, katılaştıran ve hastalıklı hale gelen kalpler, (2/10, 6/43, 8/49) ancak Kur'an'la arınır, yumuşar, yatıştır ve şifa bulur.

İnandığımız kitap öyle bir kitaptır ki, dünyadan bahsederken ahireti hatırlatır, ahiretten bahsederken de dünyayı haber verir. Çünkü o kendisine yapışanlara dünya ve ahiret saadetini sağlar. İnsanlığın problemlerini çözme iddiasıyla ortaya atılan beşeri ideolojiler, geçici ve eksik çözüm yolları ile sorunları iyice derinleştirip kangren haline getirirken, Kur'an, bütün zamanlar ve mekânlar için geçerli, ebedi ve mutlak kurtuluş yollarını sunar.

Kur'an öylesine mübarek bir kitaptır ki, Hz. Ömer'in dediği gibi, *"Allah, kapalı gözleri, sağır kulakları, kilitli kalpleri ancak onunla açar."*

Kur'an baştan sona Zikr'dir. Allah'ın güzel isim ve sıfatlarını, varlığına delalat eden hüccetleri, onun emir ve yasaklarını, tekliflerini, vaadini, Yaradana karşı görev ve sorumluluklarımızı hatırlatan, insanı iyiye, güzele ve doğruya yönlendiren öğüt, uyarı ve tavsiyeler bütünüdür. (10/57, 39/27, 14/52)

Kur'an baştan sona kadar, insanın kendisine, Rabbine, diğer insanlara ve tabiata karşı görev ve sorumluluklarını anlatır. Kur'an, M. Akif'in ifade-

siyle "Ne ölülerin ardından okunmak ne de fal bakmak için inmiştir. O, bir üfürük kitabı değildir. O, sadece yaşayanlara öğüt vermek, gafillere gerçekleri hatırlatmak ve başlarına gelebilecek dünya ve ahiret felaketlerine karşı onları uyarmak için gönderilmiştir."

"O, içinde en ufak bir yanlış barındırmayan bir kitaptır. (18/1) Kur'an, Müslümanların, kendi aralarında anlaşmazlığa düştükleri konuları çözümlmek için başvurulacak ilk kaynaktır." (Nisa 59-64)

Kur'an-ı Kerim tüm dünya insanları için her zamanda ve her mekanda güncel olan bir Kitap'tır. Zamanımızdaki insanlar için geçmişte indirilmesine rağmen, hem geçmişten, hem günümüzden ve hem de gelecekte bahseden evrensel boyutuyla, geçmişe nisbet edilebilecek masalımsı bir Kitap değildir. *"Ona ayetlerimiz okunduğu zaman: 'Geçmişlerin uydurma masallarıdır' dedi. (83/13)*

"Bin dört yüzyıldan beri tek bir harfi bile yıpranmamış, hayat fıskıran bir mucizedir Kur'an. Kur'an-ı Kerim, inananlara, Allah'ın güzelliğinden bu dünyada gösterilmiş bir işaret, bir örnektir. Onu okuyan, Sina dağına çıkar, Hz. Musa'yla birlikte Allah'ın büyüklüğü önünde yere kapanır, Kızıldeniz'in yarıldığını görür, Cebrail, Hz. Meryem'le konuşurken sanki yanındadır. Hz. İsa havarileriyle birlikte gök sofrasının başındadır;

Bedir savaşında düşman gözüne meleklerle birlikte kum ve toprak atandır. Hz. İbrahim'le birlikte bir Pazar günü putları kırandır. Ab-ı hayat Kur'an'dır. İksir Kur'an'dır. Şifasız dertlerin doktoru Kur'an'dır. Genç nesli olgunlaştıran, olgun nesli genç tutan, kadına iffet, erkeğe vakar başıslayan, toplumlara haşmet ve heybet getiren, mutluluğun mimarı, muştı şiiri, ölümü yenen teselli, ruhun zafer takı, kalbin rahmet anıtı Kur'an'dır." (Sezai Karakoç, *Sütun*, 1/194)

Kur'an, sadece birtakım tarihi, sosyal, felsefi ve ahlaki gerçekleri teorik düzlemde ele alıp açıklayan bir kitap değildir. Aksine, ortaya koyduğu evrensel ahlaki ve manevi ilkelerle şekillenmiş bir toplum oluşturmaya hedefler, Tıpkı 23 yıl içerisinde dünya tarihinin "en cahil" toplumlarından birini, "en erdemli" toplum haline getirdiği gibi, yeryüzünde erdemsizlik ve kötülük(fitne) adına ne varsa temizlemeyi ve bütün bir insanlığın Allah'a teslimiyetini (İslam'ı) gerçekleştirmeyi gaye edinmiş (2/193) "inkılâpçı" bir kitaptır o.

Kur'an; insanlara kötülüklerden arınmayı, zulme karşı tavır almayı, zorda olanlara yardım etmeyi, paylaşmayı, yardımlaşmayı, dostluğu, kardeşliği, barışı, sevgiyi, medeniyeti, iman esaslarını, ibadetleri, dua etmeyi, güzel ahlaklı olmayı, şirk koşmamayı, kul hakkı yememeyi, cinayet işlememeyi, hırsızlık yapmamayı, yalan söylememeyi, dedikodu yapmamayı, lakap takmamayı, alay ve hakaret etmemeyi, kıskançlık yapmamayı, iftira atmamayı, fitnecilere inanmamayı, haberin kaynağını araştırmayı, kibirlenmemeyi, israf etmemeyi, cimri davranmamayı, içki, kumar, fal, büyü ve boş inançlardan uzak durmayı, zanna uymamayı, öfkeli davranmamayı, insan haysiyetini ve şerefini korumayı, aile hayatına önem verip onurunun korunması gerektiğini, anneye, babaya, akrabalara, komşuya, yolcuya, çalışanlara, dosta hatta düşmana iyilik etmeyi ve adaletli davranmayı emreden bir kitaptır.

Kur'an dirilişimizdir, hayatımızdır; ruhun kalbin diriliş ve hayatıdır. Cehalet, hurafe, nifak ve dünyevileşmeyle ölen kalpler Kur'an'ın hayat veren nefesleriyle dirilir, istibdat, baskı ve despotizm ile yozlaşan toplumlar Kur'an dirilişiyle silkelenir, kendine gelir.

Özetle Kur'an; bizleri doğruya ulaştıran bir rehber (Huda), Yolumuzu aydınlatıcı bir ışık (Nur), Doğruyu yanlıştan ayıran bir ölçü (Furkan), İhtilaf içinde bocalayanlara bir delil (İlim), Tüm beşeriyet için bir mucize (Ayet), Kalplerinde manevi hastalık bulunanlara bir ilaç (Şifa), Sıkıntıdaki mü'minlere bir müjde (Büşra), Tüm

insanlara bir öğüt ve hatırlatma (Zikr), Her şeyi detaylı olarak açıklayan bir yasa (Mufasssal), Düşünenlere bir bilgelik kaynağı (Hikmet), Her şeyi açıklayan bir kitap (Tıbyan), Haklıyı belirleyen bir kanıt (Beyyine), Mü'minler için bir bağış (Rahmet), Geride kalmayıp ilerlemek isteyenler için bir uyarı (Zikra), Akleden mü'minler için apaçık bir kitap (Kitabul Mümin), Adalet arayan toplumlar için evrensel bir yasa (Hüküm), Birbirine düşmüş insanları birleştirici bir ip (Hablullah), Dirileri uyarsın diye gönderilen bir kitap'(Kur'an'ı Mübin)tır.

Müslüman, dünya ve ahiret mutluluğuna ulaşmak için lazım olan her türlü öğüt, uyarı, nasihat, yönlendirme, ilke, yöntem, kural ve davranış adabını en genel çerçevesi ile Kur'an'da bulacaktır. Müslüman doğru düşünmeyi, aklını gereği gibi kullanmayı Kur'an'dan öğrenecektir.

İslam davetçisi, insan gerçeğini ve insan psikolojisini tanımak için Kur'an'a başvuracaktır. Tarih boyunca ve günümüzde toplum gerçeğini tanımak isteyen Kur'an'a başvuracaktır. İnsanlar ve toplumlar arasındaki ilişkilerin nasıl tanzim edilmesi gerektiğini araştırmak isteyen Kur'an'dan yola çıkacaktır.

İslami temele dayalı bir yönetim ve siyaset anlayışının nasıl şekillendirilmesi gerektiğini inceleyen Müslüman, insan ve toplumların nasıl yönetilmesi gerektiğine ilişkin temel esasları yine Kur'an'da bulacaktır.

İslami temele dayalı bir ekonomik sistem kurmak isteyen Kur'an'ın şaşmaz ilkelerinden yola çıkacaktır. İslami temele dayalı bir eğitim sistemi kurmak isteyen, Kur'an'ın asırlar boyu toplumları eğiten, değiştiren, muazzam inkılâplara vücut veren ilkelerinden hareket edecektir.

Müslüman edebiyatçı, şair, sanatçı, yazar vb. herkes, ilhamını ondan alacaktır. Hâsılı Müslümanlar a'dan z'ye hayatın bütün alanlarını kuşatan yüce Kur'an'dan hareketle sistemlerini inşa edeceklerdir.

Ne mutlu Hayat Kitabı Kur'an'ı okuyup anlayanlara ve anladıklarını hayatlarında tatbik edenlere.

Kaynaklar:

Kur'an'ı Anlamak Farzdır- A. Yıldız, Ş. Özdemir, Pınar y. Kavram Tefsiri- Ahmed Kalkan
Dinde Aşırılık ve İtidal- Abdulcelil Candan, Düşün y.
Kur'an'a Yönelirken- Mehmed Alagaş, İnsandergisi y.
Nasıl Bir Kitaba İnanıyoruz- Mustafa Çelik, Fütüvvet y.
www.kuranihayat.com

Rasulullah'ın Neslini Devam Ettiren Nur Yumağı

Şükran SAĞLAM

Hz. Fâtıma (r.a) Nebiler Efendisinin son çiçeği... Rasûlullah (a.s) Efendimizin dünyada neslini devam ettiren nur yumağı... Kızlarının en küçüğü... Cennet gençlerinin efendileri Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in anneleri... Hz. Ali kerremallahu veche efendimizin zevcesi... Eli değirmen döndüren "*Fâtıma ana*" diye anılan bir sultane anne... Beyi ve çocuklarıyla ehli beyt'i teşkil eden ümmetin hanımlarının seyyidesi... Cennet hurilerinin hanımefendisi...

O, Bi'setten yaklaşık bir yıl önce Mekke'de doğdu. Rasulü Ekrem (a.s) Efendimiz ona Fâtıma adını verdi. Deylemî'nin Ebu Hureyre(r.a.)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte:

"Onu sevenleri, Allah'ın Cehennem'den uzaklaştıracağı için kızına Fâtıma adını verdim." buyurdu. **Fâtıma**, "*sütten kesilmiş*" anlamına gelmektedir.

O, Zehra ve Betül lakaplarıyla meşhurdu. **Zehra**; "Ak yüzlü, nur yumağı, beyaz, parlak ve aydınlık yüzlü kadın" manasına, **Betül** ise; "Dünyevi heveslerden uzak, ibadet için kendisini Allah'a yönelten, iffetli ve namuslu kadın" anlamına gelmekteydi. Hz. Fâtıma (r.a) söz ve söyleyiş bakımından, Hz. Rasul-ü Ekrem'e pek benzerlerdi.

Hadis kitapları, Hz. Peygamber (s.a.v)'in; "Fâtıma bendendir, onu kızdıran, beni kızdırmıştır.", "O, benim kızımdır; vücudumdan bir parçadır; onu inciten beni incitmiştir." buyurduklarını yazarlar.

Hz. Fatıma (r.a) çocukluk günlerinden itibaren Allah Rasulünün(a.s) hamisi olmaya çalışmış, o küçücük elleriyle düşmanların saldırıları karşısında babasına siper olmuş, babasının bütün hüznü ve kederlerinde onun en fedakâr ortağı ol-

muştur. Tarih Fatıma(r.a)'nın bu fedakârlıklarını iftiharla kaydetmiştir.

Bir gün müşriklerden biri, Rasulullah'ı (a.s) sokakta görünce, Rasulullah'ı (a.s) incitmek için başına bir miktar çer-çöp ve pislik döktü. Âlemlere rahmet olan Rasulullah (a.s) ona karşılık vermedi ve bir şey söylemeden bu hâliyle eve döndü. Hz. Fatıma (r.a) babasının bu vaziyetini görünce koşup derhal su getirdi, ağlar gözle babasının başını ve yüzünü yıkamaya başladı. Kızının bu üzgün vaziyetini gören Hz. Rasulullah (a.s), ona teskinlik vermek amacıyla şöyle buyurdu: "Kızım ağlama! Mutmain ol ki Allah (c.c) babanı düşmanların şerrinden koruyacak ve onlara galip kılacaktır."

Yine bir gün Hz. Fatıma (r.a), Mescid-i Haram'da oturan bir grup kâfirin, babasının katli için komplo hazırladıklarını fark edince, ağlar bir gözle eve dönüp kâfirlerin aldığı kararı ve uygulamak istedikleri komployu babasına haber vermiş ve böylece babasını muhtemel tehlikeye karşı korumuştur.

Birgün de Rasulü Ekrem (a.s) Mescid-i Haram'da namaz kıldığı sırada müşriklerden bir grup, Rasulullah (a.s) ile dalga geçip alay etmeye başladılar. Bu esnada onlardan biri o çevrede yeni kesilmiş bir devenin rahmini alıp kan ve pıslığı ile birlikte, secde hâlinde olan Rasulullah (a.s)'ın sırtına attı. Orada hazır bulunan ve bu manzaraya şahit olan Hz. Fatıma (r.a) bu duruma çok üzüldü; ağlayarak Rasulullah (a.s)'ın yanına koştu ve devenin rahmini Rasulullah (a.s)'ın sırtından alıp uzak bir yere atarak Rasulullah (a.s)'ı onların bu saygısızlığına karşı korumaya başladı. Bu arada bu büyük saygısızlığa maruz kalan Hz. Rasulullah (a.s) namazını bitirdikten sonra o insanlara beddua ettiği rivayet edilmiştir.

Hiz. Fatıma (r.a) böylece küçük yaşlarından itibaren bu çeşit hadiseleri görüp babasının yardımına koşuyor, bir annenin yavrusunu savunduğu gibi Rasulullah(a.s)'ı savunuyor ve babası için adeta annelik yapıyordu. İşte bundan dolayı Rasulullah (a.s) ona, "Ümmü Ebîha" (Babasının annesi) lakabını vermişti. Rivayetlerde nakledildiğine göre; "Rasulullah(a.s) Fatıma'nın yüzünü öpmedikçe uyumuyordu."

HZ. FATİMA'NIN ÇEYİZİ

Hiz. Ali (r.a)'nin vermiş olduğu mihrin bir kısmı ile Hiz. Fatıma (r.a) validemiz için alınan çeyiz ve ev eşyası on sekiz parçadan ibarettir.

Rasul-i Ekrem (a.s) 400 dirhemlik mehirden Hiz. Ebu Bekir (r.a)'ya 63 dirhem vererek, çeyiz satın almak üzere, onu çarşıya gönderdi. Bunların taşınmasına yardım etmek üzere Hiz. Selman ile Hiz. Bilal'i yardımcı verdi. Alınan on sekiz parça eşya şunlardır:

3 adet minder, 1 adet seccade, 1 adet içi hurma lifiyle doldurulmuş yüz yastığı, 2 adet el değirmeni, 1 adet su tulumu, 1 adet su testisi, 1 adet meşin su bardağı, 1 adet elek, 1 adet havlu, 1 adet koç postu, 1 adet alaca kilim, 1 adet sedir [divan], 2 adet Yemen işi alaca elbise, 1 adet kadife yorgan.

Hiz. Ebu Bekir (r.a) bunları getirdiğinde, Hiz. Muhammed (a.s) yaşlı gözlerle şöyle dua etti: "Ya Rabbi, senin sevmediğin israftan çekinen kimselere bu eşyayı hayırlı kıl."

İşte Hiz. Fatıma (r.a), bir ev için en zaruri ihtiyaçlardan bulunan bu kadarlık bir ev eşyası ile gelin oldu.

HZ. FATİMA(R.A)'NİN YÜCE AHLAKI

Fatıma (r.a) "yüksek bir ahlaka, onurlu bir karaktere, üstün bir nefse, ulu bir duyarlılığa, çabuk kavrayan bir anlayışa, keskin bir zihne, yüce bir erdeme, parlak bir üstünlüğe, misk kokan bir nefese, cesur bir yüreğe, bitmek nedir bilmeyen bir heyecana, yüksek bir hamiyet duygusuna, kendini beğenmişlikten uzaklığıyla hayranlık uyandıran bir izzete sahipti.

Kibirlilerin tasavvur ettikleri büyüklük onun düzeyine erişmekten çok uzaktı. Büyüklemlerin ve zorbaların karşısında eğilmezdi. O, hoşgörü, sükûnet ve geniş göğsüyle, geniş ufuklu vakarıyla, öz güven ve yumuşaklığıyla, ağırlığı ve temkinliliğiyle, sağlam karakteri ve iffetiyle, onurunu korumasıyla bir ahlâk abidesiydi. Babasının vefatından önce, parlak bir onur ve açık bir hayâ timsaliydi. Güler yüzlü ve mütebessim bir güzellik abidesiydi. Ama babasının (a.s) vefatıyla birlikte yüzündeki tebessüm kaybolmuştu.

Dilinden haktan başka bir söz dökülmezdi, sadece doğruyu konuşurdu. Kimsenin kötülüğünden söz etmezdi. Gıybet etmez, kimseyi arkadan çekiştirmezdi. Kimseyi küçümseyici kaş göz işareti yapmazdı. Başkalarının sırrını saklar, verdiği sözü tutardı. İstişarede doğruyu söyler, onların gerçek hayrını isterdi, başkalarının mazeretlerini kabul ederdi. Yanlışlıkları hoş görürdü. Çok kere sürçmeleri ve kötülükleri hoşgörülle karşılardı.

"Kötülükten kaçır, daima iyiliğe eğilimliydi. Sözünde doğrudu. İyi niyetliydi. İffetin en yüksek doruklarındaydı. Tertemiz bir ünü vardı ve adında en ufak bir leke yoktu. Eğilimleri üzerinde hevâsının etkisi yoktu. Hiz. Zehra az ile yetinen zühd sahibi biriydi. O, ihtirasın kalbi parçaladığını, işlerde düzensizlik ve dağınıklığa neden olduğunu çok iyi biliyordu. O, hayatının sonuna kadar babasının kendisine söylediği şu sözü prensip edindi: "Ey Fatıma! Ebedi nimetlere kavuşabilmen için, dünya hayatının acılarına karşı sabret." Basit bir hayata razıydı. Hayatın zorluklarına karşı sabırlıydı. Helâlin azıyla yetinirdi. Razıydı ve kendisinden razı olunmuştu. Başkasına ait olan, başkasının sahip olduğu şeylere göz koymazdı. Hakkı olmayan bir şeye de gözlerini dikmezdi. Allah'tan başkasından bir şey istemeye tenezzül etmezdi. O, yüzsüzlük etmez onurlu nefsin tam bir timsaliydi. Nitekim babası Rasulullah (a.s) şöyle demişti: "Asıl zenginlik gönül zenginliğidir."

O, dünyasını bir yana bırakarak kendini Rabbine adayan Hiz. Betül'dü. Dünyanın çekici süslerine arkasını dönmüştü. Dünya hayatının aldatıcı güzelliklerine eğilim göstermiyordu ve dünyaya meyletmenin ne büyük felâketlere yol açtığını çok iyi biliyordu. Dünya hayatının zorluklarına sabrederken, dilinden Rabbinin zikrini eksik etmeden sorumluluğunu yerine getirme hususunda muazzam bir sabır örneği sergiliyordu.

Hiz. Zehra'nın asıl ilgisi ahirete yönelikti. Dünyanın göz alıcı güzelliklerine değer vermiyordu. Çünkü babası Rasulullah (a.s) dünyadan, dünyanın nimetlerinden, lezzetlerinden ve şehvî arzularından yüz çevirdiğini görüyordu. O, yeryüzü hanımları içerisinde Hiz. Meryem'den sonra en aziz olan Hiz. Hatice (r.a) annemizin kızı ve Hiz. Hasan ve Hüseyin'in anneleri idi.

HZ. FATİMA VALİDEMİZİN VASİYETİ

Onun hayatının son safhasında söylediklerini ve vasiyetini iffet ve hayâ timsali oluşunun müşahhas bir delili olarak nakledeceğiz.

Hiz. Âişe (r.a) validemiz anlatıyor;

"Nasr' suresi nazil olduğu zaman Hiz. Fâtıma (r.a) ağlamıştı. 25-30 yaşları arasında olmasına

rağmen, o müdrike bir kadındı. Kâinatın Fahri Efendisi (a.s)'in vefat edeceğini hissetmişti. Rasulü Ekrem (sav) Efendimiz, son anlarında, onun çok üzüldüğünü fark etti. Biricik kızını işaretle yanına çağırıldı. Hz. Fâtıma(r.a) kulağını Rasulü Ekrem(a.s)'in ağzına verdi, dinlediği şeyler karşısında hıçkırıklarını tutamadı, ağladı. Biraz sonra Rasul-i Ekrem(a.s) tekrar çağırıldı, "gel" diye işaret etti, kafasını tuttu bir şeyler söyledi. Bu sefer de Fâtıma(r.a) validemiz güldü."

Sonra Hz. Âişe (r.a) diyor ki: "Ben sordum. Dedim ki; "Rasulü Ekrem (a.s) Efendimiz sana önce ne dedi?" Hz. Fâtıma (r.a): "Bana vefat edeceğini söyledi. Ben o zaman ağladım."

Sonra ikinci defa ne dedi?

Dedi ki: **"Âdem'den, ehl-i beytimden, ilk bana kavuşan sen olacaksın" o zaman sevindim. Dünyayı terk edeceğime, mâsivâdan kurtulacağıma ve Peygamberime kavuşacağıma sevindim."**

Sevgili Peygamberimizin (a.s) vefatından sonra, Hz. Fâtıma (r.a), âhiret hazırlığını daha ciddi bir şekilde yapmaya başlamıştı. O, her haliyle "yolcu" olduğunu belli ediyor ve hazırlığını ebedî âleme göre yapıyordu. Artık vuslat gününü hasretle beklemeye başlamıştı. Peygamberimizin vefatının üzerinden altı ay geçmişti ki Hz. Fâtıma (r.a) validemiz hastalandı. Halife Hz. Ebu Bekir'in (r.a) hanımı, büyük sahabe Hz. Esmâ (r.a) ziyaretine gelmişti. Konuşurlarken Hz. Fâtıma(r.a), günlerdir kalbini huzursuz eden bir hususu açmak istedi. Hz. Esmâ (r.a); "Ya Fâtıma, seni üzen şey nedir? Söyle de Ebru Bekir(r.a)'e haberdar edeyim, bir çare bulsun" dedi. O iffet ve fazilet timsali, o hayâ örneği, o nezahet membaı Hz. Fatıma (r.a)'nın son demlerinde kalbini dil hun eden şey elbette mühimdi. Fakat ne olabilirdi?

Bakınız o peygamber neslinin muazzez membaı ne istiyordu: **"Ya Esmâ, beni günlerdir düşündüren şey, vefatımdan sonra üzerine konarak götürüleceğim tabutun şeklidir. Çünkü bu tabutlar dümdüz tahtadan ibarettir. Bu tabuta konan cesede, bir kilim örtülmemekte ise de, cesede yapışan örtü mevtanın vücudunu belli ediyor. Bakanlar cesedin iriliğini, ufaklığını anlıyorlar. Benim cesedimin de namahreme böyle görülmesini istemiyorum. Kalbimi huzursuz eden, şimdiden üzüntüsünü çektiğim şey budur."**

Hassasiyete bakınız. "Hicab" ayetinden sonra Peygamber Efendimizin (a.s) mübarek hanımlarını -çarşafı iken de bir tek namahrem görmemiştir. Hz. Hafsa (r.a) validemiz, babası Hz.

Ömer (r.a) vefat ettiğinde, sahabe hanımlar etrafını duvar gibi çevirmişler, o şekilde taziye evine gidip dönmüştür. Siz Hz. Fatıma (r.a) validemizdeki hassasiyete bakınız ki, vefatından sonraki durumu düşünmektedir. Zaten kefenlenmesine, kefenin üzerine kilim örtülmesine rağmen, o vücudunun ana yapısının belli olmasından rahatsızlık duymaktadır.

Hz. Esmâ (r.a), Hz. Fâtıma'nın bu problemine şu çözümü getirmişti: **"Ya Fâtıma, biz Habeşistan'a hicret ettiğimizde, onların cenazelerini taşıdıkları tabutları gördüm. Dümdüz tahtaların üzerine çatı yapıp, bu çatının üzerine de hasır örtüyorlar ve böylece tabutun içinde bulunan cesedi başkaları görmüyor."**

Hz. Esmâ (r.a), böyle dedikten sonra, eline aldığı ince hurma dallarının iki ucunu yere saplayıp, ortasını yukarı doğru kamburlaştırarak, "İşte böyle yapıyorlar" diye tabutun şeklini de gösterdi.

Hz. Fâtıma (r.a) sevinmişti. Şöyle dedi:

"Bunu çok beğendim, vasiyet ediyorum, beni taşıyacağınız tabutu böyle yapın ve kefene sarılı cesedimi, bakanların nazarından gizli tutun" diye ricada bulundu.

Hz. Fâtıma bir müddet sonra vefat edince bu vasiyeti yerine getirildi. Artık o günden sonra tabutların üzerine çatılar yapıp, bu çatıların üzerine de hasır örtülerek, bilhassa kadınların cenazeleri gözlerden saklanmış oldu.

Hz. Fâtıma (r.a)'nın vefatı duyulunca, Hz. Âişe (r.a) validemiz pür telaş oraya koştu ki, onun cenazesi yıkılırken hazır bulunsun. Fakat Hz. Ebu Bekir (r.a)'ın hanımı Esmâ validemiz, onu içeri sokmadı. Çünkü o hayâ timsali Hz. Fatıma (r.a), cenazesinin yanına, Hz. Esmâ'dan başka kimse- nin girmemesini de vasiyet etmişti.

Hz. Âişe (r.a) validemiz bunu babası Hz. Ebu Bekir (r.a)'e şikâyet yollu anlatınca, Sıddîk-ı Ekber şöyle dedi:

"Kızım, onda o derece bir hayâ duygusu varmış ki, cesedinde bile, velev ki kadın olsun, fazla göz bakmasını istememiş ve cenazesini yıkaması için üvey annen Esmâ'dan başkasının içeri girmemesini de vasiyet etmiştir."

Hz. Fâtıma (r.a) validemizin şu hassasiyetine bakınız. Son nefesine kadar, tesettüre, takvaya, nâmahreme gözükmemeye azâmi şekilde dikkat eden Hz. Fâtıma (r.a), vefatından sonra da cenazesi için aynı hassasiyetin gösterilmesini vasiyet etmişti.

Sorumluluklardan Kaçanlarla Tarihe Yön Verilemez

Necdet YÜKSEL

Hiçbir vaka/zihniyet/rejim Tevhid eksenli basiretli/alı-i selime muvafık/tutarlı/mantıklı analizlerden geçirilmeden doğru tasvir edilemez/açıklanamaz/anlaşılamaz/anlamlandırılmaz/yorumlanamaz ve yönlendirmelerde güvenlice kullanılamaz. Gelişmeler kavranılamadıkları ölçüde de kapalı/karanlık/korkutucu/tehlike üretici konumda algılanırlar. Bu hal ise bireysel/toplumsal sahalarda münhasıran acıları/kaygıları/eziklik psikolojisine bağlı itaat kültürü oluşturur.

Kötülüğü/cahiliyeyi/zorbalığı ideolojik bekalarının dayanağı yapmış bütün yönetimlerin, söylem ve eylemlerine de analitik yaklaşılmalıdır. Zira dünya halklarının yaşantılarını kabusu çeviren bu melun/lanetli yapıların işgallerine/katliamlarına son verebilmede ve de yeni yıkıcı darbelerinin önüne geçmede zihin şifrelerini çözmek şarttır. Bu olgu ise Kur'anî bir analiz dilinden/anlama sistematüğinden yararlanılarak yapılmalıdır. Çünkü müminlerin hayatlarının mihverinde kuran vardır; kuran hayat kitabıdır; hayata ilişkin tüm sorularda/sorunlarda kura-

Her çağda olduğu gibi bu çağın muvahhitleri de evrensel sorumluluklarını bilinçlice/insanlık dünyasına ilahi değerleri sunabilmek/zulmü yok edip adaleti inşa namına üstlenmelidirler. Sorulardan/sorunlardan/sorumluluklarından kaçanlarla tarihe yön verilemez. Anamlı kutlu büyük dönüşümler ancak ilahi anlamları şereflice taşımaya talip/fedakârlığa hazır/adanmış fertler ve kitleler eliyle gerçekleşebilir.

nın talimatları doğrultusunda haledilmelidir.

Baskılar hem fertlerin ve hem de toplumların nezdinde intikam/hesaplaşma/zalim idarecileri devirerek yerlerine hakkaniyeti gözeten emin yöneticilerin getirilmesi düşüncelerini oluşturur. Koyulaşan zulümler mazlumların yüreklerinde için için büyük öfkele-ri de yetiştirir: büyüyen öfkelerse bir gün mutlaka tarihsel sahneye söz olur çıkar/eylem olur patlar/ayaklanmalarla varlığını kanıtlar. Baskılar basınçlara yol açar: basınçlarsa tahmini muhal değişimlerin vücuda gelmesini tetikler. Tıpkı Tunus'ta fitili ateşlenen rejim karşıtı ayaklanmaların süratle çevre ülke-

lere de sıçradığı gibi...

İcraatlar/toplumsal isyanlar/değişimler değer ve niteliklerini hakim kılmak için ileri sürdükleri/adlarına hareketlendikleri ideolojilerinden/dinlerinden/hayat modellerinden alırlar. Tunus'daki/Yemen'deki/Mısır'daki/Ürdün'deki/Suriye'deki halk isyanlarına şekil veren referans nedir? Rejimin polisiyle/askeriyle çatışan

halkların dillerinde Tekbirin yanında bir de demokratikleşme istemlerinin yer alması nasıl anlaşılmalıdır? Halkların hedefi İslami mi yoksa demokratik bir sistemi mi kurmaktır?

Ceberruti rejimlerin karşısına sosyalist/mil-liyetçi/liberal/laik/demokrasi isteyen gruplarla işbirliğine vararak çıkan kimi büyük İslami cemaatlerin meydanlarda daha fazla demokrasi taleplerine İslami devrim denilebilir mi? Amacı İslam olan oluşumların hareketlerinin tamamında da yine islamın tasvibine uygun araçlardan istifadeleri gerekmez mi? İslam ilkeli/ölçülü/sınırları bulunan bir nizamdır ve amaca giden yolda her aracı/yöntemi meşru görmez.

Söz konusu İslami yapılar asli/özgün tevhidî mihenklerini terk ettikleri an hedeflerinden de/anlamlarından da/mücadelede Müslüman topluluklara lokomotiflik yapabilme liyakatlerinden de uzaklaşmışlardır. Yaptıkları bu vahim yanlış tercih asla hoş görülemez; asla kabullenilemez ve bir kazanç/zafer babında ele alınamaz. Laiklik yanlıları, totaliter blokları ortadan kaldırma-da kullandıkları Müslümanları şimdi bir kenara atmanın peşindeler; çıkarları gerektirdiğinden Müslümanlara sempatik davranan batılılaşma sevdalıları yığınlarla yola çıkmak tam bir akıl tutulmasıdır/değerlerine/kimliğine güvensizliktir de. Mısır'daki laikler acaba kendi aralarında

güç birliğini kimlere karşı kurmaktalar? Acaba Müslümanlar yakında tekrar dışlanımlara/irtica söylemlerine ve öcü gösterilmelere maruz kaldıklarında ne yapacaklar? İslami cemaatler hata yaptıklarını itiraf edebilecekler midir?

Halk isyanlarını hâlâ köklü bir sonuca ulaştırılmamış olup ileri sürülen taleplerin karşılanmaması/zihniyet cihetinde gönülleri rahatlatıcı bir değişimin oluşmaması ve "geçiş dönemi" adı altında kazanılan zamanın demokrasi/özgürlük kılıfı içerisinde iğrenç emellerini devam ettirebilecekleri yönetimlerin dizaynı için kullanmaları zalimlerin/diktatörlerin nüfuz alanlarından kolay kolay ayrılmayacaklarını göstermektedir. Akıttıkları kanlar/öldürdükleri insanlar ise iktidarlarını ancak daha çok insan öldürerek koruyabileceklerine inandıklarını ortaya koymaktadırlar.

Her çağda olduğu gibi bu çağın muvahhitleri de evrensel sorumluluklarını bilinçlice/insanlık dünyasına ilahi değerleri sunabilmek/zulmü yok edip adaleti inşa namına üstlenmelidirler. Sorulardan/sorunlardan/sorumluluklarından kaçanlarla tarihe yön verilemez. Anlamli kutlu büyük dönüşümler ancak ilahi anlamları şereflice taşımaya talip/fedakârlığa hazır/adanmış fertler ve kitleler eliyle gerçekleşebilir.

Konferans: Aile İçi İletişim - III

Genç Birikim

Dergimiz Konferans Salonunda 24 Nisan 2011 Pazar günü Eğitimci-Yazar Ayten DURMUŞ tarafından gerçekleştirilen "Aile İçi İletişim" konulu konferansın üçüncü ve son bölümünü yayınlıyoruz.

Evliliğin ya da aynı şekilde aile içindeki tespit ettiğimiz ve de kesinlikle yanlış olduğunu belirlediğimiz çokta yaygın olan bir husus daha var; küslükler. Aile içinde küslük olmayacak arkadaşlar. Kırgınlık demiyorum bakın dikkat edin bazen eşler evlatlar ya da çocuklar, anne ve baba birbirlerine kırılabilir birkaç gün içinde tedavi edilmeli ancak küslük olmaz. Küserseniz sorununuzu kiminle konuşup, kiminle tamir edeceksiniz? Anne babanın, aynı şekilde çocukların sorumluluklarından birinci olarak her zaman aileye ait olacaktır. Yani kadın için eşi ve evlatları, erkek için yine eşi ve evlatları. Diğerlerinin bütün işleri güçleri ve sorumlulukları tabii ihtiyaçları bunlardan sonra gelmelidir. Bu sıra değiştiği anda arkadaşlar, söz olarak olmasa bile tavır olarak kişi değişir. Mesela bir erkeğin kendilerine göre öncelikli olmayan bir yere rahat rahat harcadığını gören bir kadın, o da rahat rahat başka yerlere harcar ve aylık gelir bu aileye yetmez olur. Bunun için önceliklerin sıralaması doğru olmalıdır.

Aileyi tahrip eden arkadaşlar ve bizim bu sınırlı vakitte sizinle paylaşacağımız son husus yanlış istekler adını verdik buna. Yanlış istekler nedir bunlar? Mesela annen bu eve bir daha gelmeyecek, bunu o evin içinde olan herhangi birisi talep edebiliyor. Ya da bundan

sonra ablanla görüşmeni istemiyorum. İşte ya da teyzenle her türlü ilişkini keseceksin. Bakın bunların hiç birisi kişinin kendisini doğrudan ilgilendiren hususlar değildir. Hâlbuki karı-koca ilişkisinde her insan birinci planda kendisini ilgilendiren hal ve durumlarda kararı kendisi verecek. Bu kararı alırken kendisi istişare edebilir. Ancak son kararı yine kendisi verecek. O kişiyi ilgilendiren durum ile alâkalı eşinin karar vermesi arkadaşlar, kabul edilebilecek ya da doğru bulunacak bir tavır değildir. Dahası böyle bir istek sılayı rahim dediğimiz asla bitirilmemesi gereken ilişkilere balta vurmak, bıçak vurmak anlamına geldiği için arkadaşlar şer'i olarak bir dayanağı olmadığı gibi dahası haramdır. Dolayısıyla ister kadın olsun ister erkek olsun hiç kimsenin eşine hakkı olmayan, geriye doğru biraz daha ilerlettiğimizde helalde olmayan istek, tavır, davranış ve taleplerde bulunması doğru olmaz. Mesela eşinizin bir ablası var; beyefendinin ablası var tamam biraz sorun yaratabiliyor ama siz diyorsunuz ki:

—Ablan bu eve bir daha gelmeyecek.

Hani şey vardır ya aşağı tükürsem sakal yukarı tükürsem bıyık. Biri ablan, ona karşı sorumluluklar var, ee öbürü de eş evi paylaşıyor, ne olacak şimdi? Arkadaşlar yanlış taleplerden vazgeçildiği anda ev hanımı da rahatlar. Öbür

türlü o basit istekler, bir sürü ağır soruna sebep olur. İstek basittir ama onun devamında gelen bir sürü yanlış, yıkıcı, olamayacak, yanlış olacak, olmaması gereken şey peşinden gelir ve bu da herkesi birden yıpratır. Bu tabi sadece arkadaşlarla alâkalı değildir, aile çevresiyle alâkalı değildir. Bazen kişiler diğerinin arkadaş çevrelerine, eşlerinin haricinde, eşlerinin aileleri haricinde arkadaş çevrelerine de müdahale ederler. Mesela;

—Falanca arkadaşınla bir daha konuşmanı istemiyorum.

—Ee peki sen ne kadar biliyorsun o arkadaşımı?

Bilmiyor ama yolda giderken bir davranışından hoşlanmamıştır. Arkadaşlar buna benzer istekler muhatabı akıl-baliğ bir insan olarak görmekten, kabul etmemekten kaynaklanır. Senin muhatabının en az senin kadar akıl sahibi, fikir sahibi, feraset ve basiret sahibi olduğunu düşünsen onun hayatına bu kadar aşırı özeline girerek talimat verme hakkını kendinde görmezsin. Onun arkadaşı ile alâkalı kararı sen veriyorsun. Mesela eşiniz;

—Ahmet Bey, işte Hasan efendiyle bir daha görüşmeni istemiyorum. Kadın böyle desin. Beyefendinin vereceği cevap en hafifiyle:

—Ya sana ne, benim arkadaşlarım hakkından sen mi karar vereceksin?

Budur. Haklıdır da. Tersı durumda da sizin Ayşe isminde bir arkadaşınız var; o da dedi ki:

—Ayşe hanımla bir daha görüşmeyeceksin.

Aynı cümleyi kadın söylediği zaman bu erkeğe ağır gelir.

—Sana ne, benim arkadaşlarım hakkında sen mi karar vereceksin?

Şimdi erkek kendisini sorguda görür. Peki, olması gereken nedir? Doğrusu nedir? Erkek birinci itirazında elbette haklıdır. Ancak, aynı itirazı hanımının da yapacağını bilmelidir. Dolayısıyla böyle yanlış bir alana, yanlış bir şekilde müdahil olmaktan kaçınmalı. Herkes kendi yakın arkadaşlarıyla, kendi yakın çevresiyle ya da eşinden çok kendisinin muhatap olduğu kimselerle ilgili olarak son kararı kendisi vermeli ona göre davranmalı. Elbette bunu yaparken kişinin öncelikle eşiyle istişaresi çok önemli ve çok güzeldir. Ancak istişarede talimat almak anlamında da değildir arkadaş-

lar. Öbür türlü de evlilikler tek kişinin hâkim olduğu, geriye kalanın teba haline geldiği bir topluluk olur. Bir tek kişinin işte yaşadığı bir kurum haline gelir, evlilik olmaktan çıkar.

Arkadaşlar, toparlayalım yavaş yavaş. Parayla alâkalı olarak; "Hayırlı para, insanın kendisine ailesine ve ailesinin geçimine harcadığı paradır." diye buyuruyor Allah'ın elçisi, ölçümüz bu olacak. İnsan, yakınlarına zalim olmamaya, yani, eşine, evlatlarına ve genişleyen çevreye zalim olmamaya dikkat etmeli, kendisine de zalim olmamalı. Çünkü bir hadis-i şerif:

—Zulme uğrayanın yani kavram olarak karşılığı mazlumdur, mazlumun duasından kork! Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur. Bir diğer husus, zalim olduğumuz takdirde Allah zalimin duasını kabul etmemeye kesin karar vermiştir. Mesela eşinize zulmettiğinizi ya da eşinizin size zulüm ettiğini düşünün ya da evlatlarınıza zulüm olan Allah'ın zulüm kabul ettiği bir şey yaptığınızı düşünün, bir sürü de dua ediyorsunuz ama bu sebeple kabul olan bir duanız yok. Allah zalimin duasını kabul etme-

meye kesin karar vermiştir. Onun için diyoruz ki hiç birimiz kendimiz için ve çevremizdeki insanlar için zalim olmayalım. Duanın kabulü biraz da buna bağlı. Eş için dua edelim, evlatlar için dua edelim, yakın akraba çevresi için dua edelim. Biraz önce saydık kimler olduğunu. Muhakkak dua edelim çok bol miktarda. Aynı şekilde bütün bunların varlığı için şükredelim arkadaşlar. Bir eşiniz olduğu için, evlatlarınız olduğu için bunlar için de şükredin. Zaman zaman sorunlarından şikâyetçi oluyorsunuz ya bakın bunlar olmasaydı sorunları da olmazdı. Size evde kök söktüren ergen bir erkek evladınız olduğunu varsayalım. Ben hayal kuruyorum siz derken sizin dışınızda birisi. Allah esirgesin Kızılay'da mesela caddede bir araba çarpsın, çocuk öte gitsin. Kendi de gitti, sorun da gitti. Ne dersiniz? Sorunlardan kurtuldunuz iyi mi bu? Bunu mu arzu edersiniz? Var olan bir şeyin yani nimetin bir külfeti olacaktır. Bir şeyin, nimetin bir külfeti vardır. Eşi olmanın da, evladı olmanın da, akrabası olmanın da getirdiği bazı ağırlılıklar, bazı sorumluluklar, bazı külfetler olacaktır. Başın var ki ağrıyor, dizin var ki romatizma olduğunu hissediyorsun. Onun için bazı yerlerde oluşan ufak tefek sorunlar, sizi yoruyorsa, yinede şükredin var da bununla alâkalı sorun var. Bunun için şükretmezseniz yani sahip olduğunuz aileniz, eşiniz ve evlatlarınız için şükretmezseniz eğer, Allah'ın elçisi şöyle buyuruyor:

—Dikkat edin! Şükredilmeyen nimetler öldürücü ve yok edicidir. Eş için şükretmeyin, evlat için şükretmeyin yani bunların nimet

olduğunun farkına varmadan sürekli şikâyet edin durun, şikâyetlerden hiç vazgeçmeyin, hiç iyi taraflarını görmeyin. Allah elçisi böyle buyuruyor: "Öldürücü ve yok edicidir kendisi için şükredilmeyen nimetler! Ve elbette eşler ve evlatlar nimetlerin şükredilmeye en layık olanıdır. Hatta tatlı olanıdır. En güzel olanlarından bir tanesidir. Ve arkadaşlar Rabbimiz:

—“Eğer şükrederseniz, size olan nimetimi artırırım.” diye buyuruyor. Hadi bugünden sonra eşleriniz için de bol bol şükredin, şükrederseniz kusurları gidecek. Tabi bu şükürün, şükran ifadesinin Allah'a şükrettiğiniz gibi ona da şükran duygusu ile yaklaşarak gösterin ki kusurlar törpülensin, yok olsun, gitsin. “Şükreden ancak kendisi için şükretmiştir.” buyuruyor yine Rabbimiz. Yani siz eşiniz için Allah'a teşekkür ederken bunu da yine kendiniz için yapıyorsunuz. Allah eşinizi düzeltiyor ve bu size bir kez daha iyilik güzellik olarak, huzur olarak dönüyor. Ve arkadaşlar Rabbimizin bir ayeti ile yine bu bölümü toparlayalım, sözlerimizi toparlayalım. “Şükredin! Kullarımdan şükredenler çok azdır.” buyuruyor.

Teşekkür ediyor, herkesi Allah'a emanet ediyorum. Ve her birinizden huzur, dirlik, birlik, mutluluk, dostun düşmanın imreneceği saadetleri, bahtiyarlıklar, eşinizin sizin için dünyada en güzel olduğu gibi inşallah cennette de en güzel eş olarak lütfedileceği hayatı hepimiz için Âlemlerin Rabbinden diliyor, dua ediyorum. Allah'a emanet olun, hoşça kalın efendim.

Yolda Kalanlar

Ayfer TOPRAK

Kendi içine dönüp baktığında insan ya özünü beslemiştir ya da egosunu, ya hazinesindeki değerlere sahip çıkıp şükretmiştir veya ötmüştür üstünü hazinesinin, tüketmiştir. Zamanla o kadar kendinin peşine düşmüştür ki; kendinden merkezli bir hayatın ekseninde, nereye gittiği belli belirsiz gün üstüne gün bitirmiştir. Bazen baharı yaşamıştır, bazen kışları... Bazılarının kışları soğuk, karanlıkları uzun sürmüştür. Kimine göre olaylar karartmıştır hayatı, kimine göre şahıslar, kimine göre ise hayatın kendisi karanlıktır zaten. Oysa hayatına karanlıkları getiren de, kışları sokan da kişinin kendisidir aslında. Şeytanın önümüzde duran o kötü modelliğini her takip ettiğinde, ona doğru attığı her bir adımda biraz daha hayatını karartan da kendisidir, cennetine kıyan da...

Âdem'e secde emri verildiğinde tüm melekler secde etti, iblis hariç. Kendisinin ateşten, onun topraktan yaratıldığını ileri sürerek bir kıyaslamaya girdi. Kıyaslamalar kişiyi merkeze kendini koyduğu yere götürür. Dolayısıyla hayatına giren şahısları da kendinden merkezli okumaya başlar, olayları da, dünü, bugünü, yarını da... Oysaki iblise düşen Allah'ın emrettiğini yapmaktı, secdeyi Allah için yapmaktı. Secde Âdem için değildi, Allah içindi, Allah istediği içindi. Bugün içine düştüğümüz birçok iletişim probleminin temelinde bu var; yaptığın şey kimin için; Âdem için mi, Allah için mi? Bazen kişinin hayatına beraber yaşamakta zorluk çektiği insanlar girer. Onlar için hiçbir güzel şeyi yapmak gelmeyebilir içinden, kırılmıştır belki, ya da aldatılmış ya da... Yine de hayatı paylaşmak zorunda kalmıştır, evladidir veya annesi, baba-

sı, kardeşi, v.b. Bu durumda ya bir kıyaslamaya girecek, kendi merkezine dönecektir, onun ettiği bunca şeye rağmen ben onun için bir şey yapmam diyecektir, (iblis gibi) kendini savuncaktır, kendi merkezinde hep de haklı çıkacaktır. Ya da yaptığı şeyi muhatabı için(Âdem için) yapmadığını bilerek "Allah'ın yapmamı istediği şey ne?" diyecektir. Muhatabı için yapmak kendisine çok zor gelen şey, Allah için yapıldığında kolaylaşacaktır, hem kendini başkaları ile kıyaslamaktan kurtulacak hem de kendi merkezine hapsolmayacaktır.

Kişi kendisini başkaları ile kıyaslamak suretiyle kendine de eziyet eder muhatabına da. Kendisini tanımaya çalışmamış, içindeki değerlere nazarını çevirmemiş kişinin nazarı dışarıya dönüktür. Nazarını kendi hazinesine çevirmiş ve hazinesindeki bu değerlerle yaşamını süslemenin gayretinde olan insan, her insanın da kendi içinde bir hazine taşımasını çeşitlilik olarak görür ve paylaşmanın herkesi kazandıracığı bilinciyle kazanmaya ve kazandırmaya çalışır. Bu onu haset, kıskançlık gibi olumsuz duygulardan kurtarıp, hayatını sorunlardan uzaklaştırırken, kendinden merkezli yaşadığı hayatın karanlıklarından aydınlığa doğru yola çıkmış olur.

Yol bazen inişlidir bazen yokuşlu, gecesi de olur gündüzü de, baharı da kışı da; yol işte, bin bir türlü hali var. Kendinden merkezli olanlar çoğu zaman yolda yalnız kalırlar, yollarını şaşırsalar yol gösterenleri olmaz, darda kalsalar yardımlarına koşulmaz, üşüdüklerinde sarınları, acıktıklarında ikram edenleri de... Çünkü insana (Âdem'e) çevirdiler nazarlarını, Âdem'e takılıp kalan yolunu bulamaz.

Bir Annenin Günlüğünden

Büşra ALİM

Ey yorgun gecelerimi sabaha dönüştüren yar, Ey alacakaranlığı haşyetiyle aydınlatan Gü-lizar!

Ey güftesinde nedameti barındıran kasidem, Ey tüm hüznü sarmışken benliği, ahu-zarımı dindiren meltem.

Ey sularında hangi sırların saklandığı, kara bağrımı dağlayan yara, Ey haykırışımın sessiz çığılığı Marmara!

Ey çölleşen ruhları en uçsuz diyarında gizleyen sahra. Ey gezemediğim, gezinemediğim diyarın sahibi Marmara!

Ey Akdeniz dalgalarına şehadeti taşıtan der-yar, Ey en masum, en bahtiyar ölümün sahibi Marmara!

Ey direniş kokan topraklardaki vaveyla, Ey titreyişi tenimde halkalaştıran Marmara!

Ey üzerine bebek bakışların düştüğü Nuvey-ba. Ey şehadet-i gömleği giydiren Marmara!

Ey Gazze direnişinin yeni durağı Marmara!

Ey Marmara!

Hayatı soludukça, zorluklara yakalandığım an, umudu kaybetmeye ramak kala ürkekçe bir ışık arıyorum. Mutluluğa, huzura giden bir iz sürüyorum, dikenlere basmaktan kan tutmuş topuklarımla. Kızıl bir laleye dönüşen o ayaklarda yine de umut besliyorum. Beni bu güce sahip kılan mutlak bir kudret biliyorum çünkü. Ama nedamet-i gölgelerde, kanlı gözyaşlarımı saklayamıyorum. Unutamıyorum affetsem de. Belki de utanmaktan korkuyorum unutursam

diye.

Yüreğimdeki Gazze'nin tazeliği, ta geçmişteki zulümlere bestelenen mısralarda korunuyor. Gökten bombalar oyuncak halinde, düştü çocukların eline. Duyduğum her çocuk hıçkırıkları bana seni hatırlatıyor. Yaşamak yazmaktan daha zor biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki şehadeti arzulayan yürekler seni düşündüklerinde bile ince bir titreyişle sarsılıyor. O sarsıntı yaşayamadıklarımı hissettiriyor bedenime. Siyahi düşlerde gezinirken, sularında yüzdüğün pak denizin sahilinde gezindiğimi fark ediyorum. Dalgalarına kulağımı dayıyorum Marmara. Bana sahifelerinde barındırdıklarını anlatsın diye bir deniz kabuğu buluyorum dehlizinde. Kulağımı dayarken, gözlerim seyre dalmışken, dilimde figanlar depreşmişken merhamet kapılarım sarmışken benliğimi gözyaşlarıma emrediyorum 'bu gün serbestsiniz' düsturunu. Onları özgür bırakıyorum ki şehadeti taşıyan sulara karışsın istiyorum. En mukaddes ölümün sudaşı olsun istiyorum. Kim bilir bir gün beni de şehadetle şerefendirir diye gözyaşlarıma şerbetini içiriyorum.

Cennete gönderdiğin dokuz meleğin yansımalarını arıyorum. Feryat ediyorum, ben de onuncu melek olayım istiyorum.

Feryadım... Çığlıklarım... Gözyaşlarım... Haykırışlarım bir direniş oluyor, diriliyorum... Kederden değil Marmara, kederden değil. Onlar sevinç naraları. Şehadeti kucaklama arzuları. Ben biliyorum ki yaradan istemedikçe bir yaprak bile oynamaz yerinden. Bir nedamet sarmışsa benliği bu yaratıcının kuluna uzattığı bir sözleş-

medir aslında. Sınandığı-
nın farkında olması için bir
ikaz. İşte bu yüzden gez-
diğin sulara karışan göz-
yaşlarım isyan taşıyor
Marmara.

Zafer kazandığını düşü-
nen zalimler benim vuslat
güvercinime zarar vere-
mediklerini bilselerdi, Nuh
timsali oluşturulan o ge-
miye saldırmazlardı. Gü-
vercinlere gerek yok, o za-
limler adanmış hayatların
mükâfatını bilselerdi, ah bir
imana gelselerdi, ahirette-
ki ödüllerin heyulasında
gezinselerdi, Firdevs için...
Meva için. Kevser için. Şe-
hadet için. Benliklerinden
vazgeçerlerdi... Senin Cudi
dağının cennette olduğunu
ah bilselerdi, yüreklerinin
ezilişine tahammül ede-
mezlerdi.

Bilemediler. Bilmedi-
ler. Geriye dönen geminin
törenleşmesine anlam ve-
remediler. Veremezler. An-
layamazlar yaşamadıkları
için. Mağlubiyet gibi görünen zaferi hazmede-
mezler. Varsın anlamazlıktan gelsinler mizan
yeter. Biliyor musun Marmara? Ruhu imanla
özleşen yüreklerdedir zafer. Rab ile buluşan
anlardadır zafer. Sünneti yaşayanlardadır zafer.
Velhasıl Marmara Rabbin her emrini ifa eden-
lerdedir zafer. Sen bu zaferlerin en güzidesini
bağrında taşıyorsun. Filizinden nasiplenmek
için her dem duaya kalkan ellerimde senli ba-
harları gözlüyorum. Seni özlüyorum Marmara.
Seni özlüyorum.

Değdiğin sularda raks eden ruhum özlemimi
dindirmeye çalışırken senli dünyadan ayrılma-
nın hüznü beliriyor bedenimde. Yeniden bulu-
şuruz diye sakladığım deniz kabuğunu yine aynı
dehlize gönderiyorum. Hasret kokan çiçekleri
soluyorum. Bağrımın inşirahını arıyorum senli
anlarımda. Sana beni emanet ediyorum en ke-
tum yanlarımla. Bir damla olup karışırken o su-
lara, yudumluyorum sancağını. Limanın oluyo-
rum. Kıyıda duruyorum. Seni kucaklayan bir
koy oluyorum. Yola koyuluyorum. Ey Marmara,
Marmara oluyorum...

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sn. Ali Arslan'ın oğlu Ahmet Arslan vefat etmiştir. Merhuma Allah'tan
(C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Bekir Gürsoy'un kayınpederi vefat etmiştir. Merhuma Allah'tan
(C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

GENÇ BİRİKİM

İlahi Vahiy Hayatın Kendisidir/ Özüdür/Gözdesidir

Necdet YÜKSEL

İlahi vahiy hayatı tanzim/tarif ve dos-doğruca anlamlandırabilmek içindir. Her alanda tasdiklenebilir, dünya ve ahiret güvenliğini sağlatıcı anlamlı işlerde ancak, ilahi kriterler baz alınarak yapılabilir. Dolayısıyla da ilahi değerlere dayanmadan yola çıkanlar, yolda kalırlar/yolculukları tehlikelerle kuşatılır. Kendilerine reva görülen zulümleri tespit ve karşı koyuşta büyük yanılgılara düşmenin yanında, insanlığa/evrene yönelik zalimleşmelerini de önlemekte yetersiz kalırlar. Bu olgu bireyler kadar toplumlar, toplumlar kadar devletler içinde geçerlidir. Nitekim küresel düzlemde hala süren işgallerin/işlenen katliamların/sömürgeleştirilme ve köleleştirmelerin gerisinde ilahi vahyin hayatın dışında tutulması vardır.

İlahi vahiy dışarıda/bir kenarda tutarak doğruya/hakka asla varılamaz. Vahiy dışılık kontrolü küllen heva hevesin eline vermektir. Heva hevesin tekelindeki akıllara/yüreklere/düzenlere ise şeytani içgüdüler/odaklar hükmeder. Hükümün sahibi kimse hayatın dokusu da/yapılandırılması da hüküm sahibinin iradesi doğrultusunda biçimlendirilecektir. Biçimlendirmekse değerlerle irtibatlı olup, hedefindeki fertleri de kitleleri de içten dışa doğru kademeli olarak kendince anlamlandırmak/kalıba almak ve yeniden kodlamaktır.

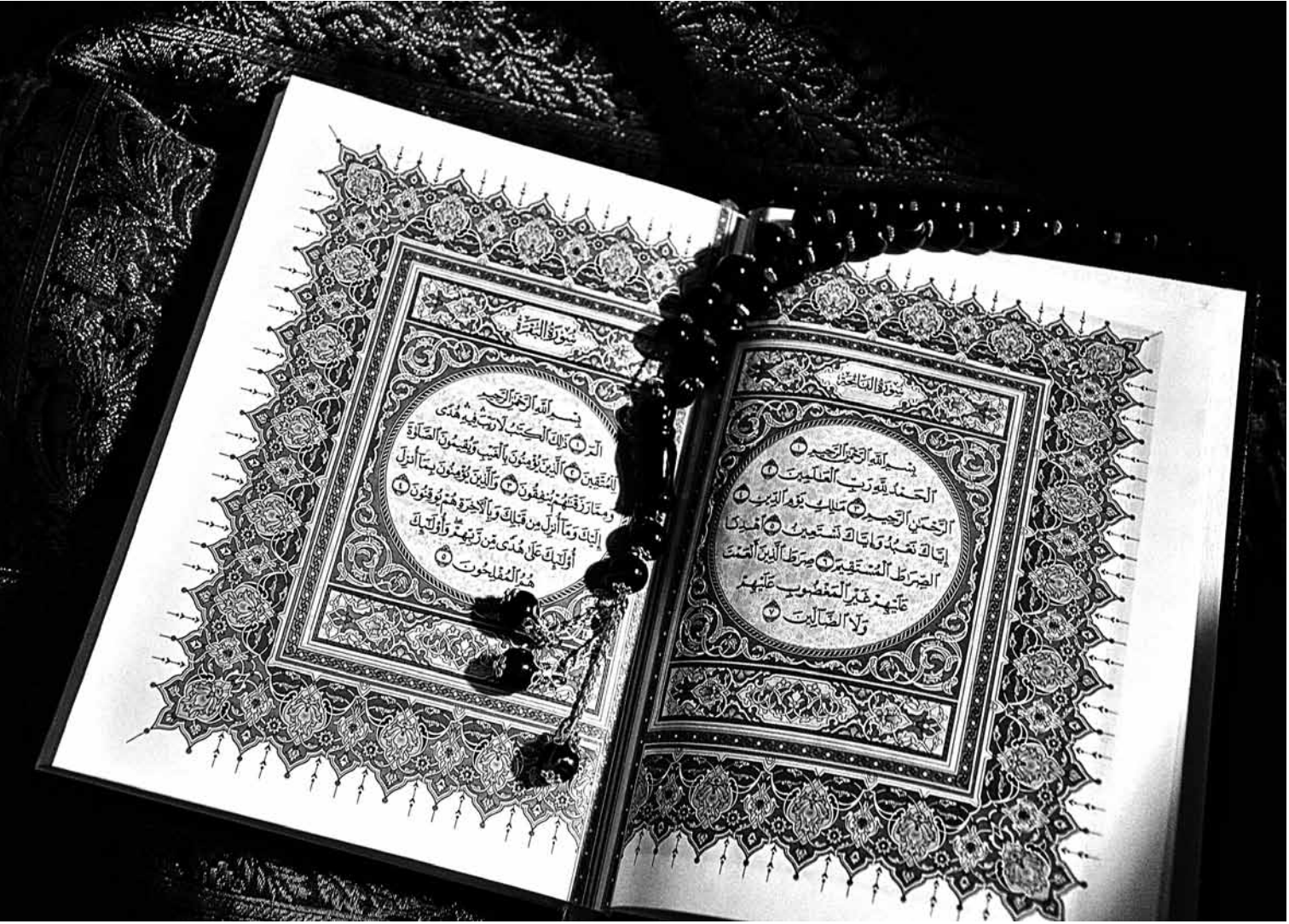
Hayatın anlamını da anlamamanın hayatını da inanılan değerler manzumesi oluşturur. Bu nedendir ki inanılan değerlerden bağımsız bir anlama/anlamlandırma/açıklama/sınıflandırma/yönetme ve yönlendirme düşünülemez. Bu

zihniyetin haricinde kalabilecek hiçbir nokta da/husus da/insan da yoktur. Farkına varılamaması inanılan değerlerin derin ve kuşatıcı tesirini ortadan kaldırmaz; meseleye müdrik bireylerde/toplumlarda/rejimlerde kapsamlı/büyük projeler yaparlar, söz sahibi haline gelmede önde giderler baskınlık sağlarlar.

Önde gidenler özlerinde/akıllarında zaman/mekâna/geleceğe ilişkin barındırdıkları algı ve inançlarını gerilerinden gelenlere/etki alanlarına girenlere de telkin ederler. Zaten, ön planda bulunmak, göz önünde yer almanın hemen yanında, seçilen hayat tasavvurunu da sergilemektir. İnsanlar kendilerine öndekiler arasından örnek belirler ve hayata katılırlar.

Hayat geçmişiyle/bugünüyle/geleceğiyle bütün alan ve manalarıyla öncelikle doğru anlaşılmalıya muhtaçtır. Muhtaç olunan bu vaka rasgele yapılamaz; sıg entelektüel çabalarla sonuç alınamaz; keyfe göre yerlerden ele alınmak suretiyle hakkı verilemez. Her felsefi akım/ideoloji/insanlığa tahakküme odaklı düzenler, kendilerinin haricinde kalan yapıları yetersiz/çapsız/doğru anlayıştan uzak salt insanlık tarihine düşülecek küçük birer veri babında telakki eğilimindedirler. Bu eğilimin yine inanılan değerlerden beslenerek hayatta görünürleştirilmesi hiç de sürpriz değildir. İnsan boşlukta kalamaz: içinde sükûna/güvene/saygıya/değere erişebileceği, yapı taşı inançlar olan sığınaklar arar.

İnsan inandıklarının yanlışlığını aklından bile geçirmek istemez. Şayet iç dünyasını baştan ayağa dek sorgulamaya kalkarsa ve bunu da

taassubi değil de fitrata taşıyıcı bir bilgi/ışık tutma zaviyesinden yaparsa derinden sarsılması uzak bir ihtimal değildir. İşte Rabbimiz Kur'an'ı, insanlığı cahiliyenin helaka yol açıcı karanlık/boğucu/alçaltıcı tasallutundan kurtarıp doğru kavrayışın/nur'un/şerefin gerçek adresi olan, ilahi vahye iltica/teslim operasyonunu icra edebilmeleri için inzal eylemiştir.

Hayat, bütün kâinatı yoktan yaratan/bir şekil verip, kanunlara göre de varlığını sürdüren ve işleyişini hiçbir kuvvetin bozmadığı, Rabbimizin "bakın" dediği yerden bakmadan anlaşılamaz. Zira Rabbimiz insanı yaratandır ve onun huzuru nasıl kazanabileceğini tartışmasız en mükemmelce bilip yegâne takdir edendir de. Nefsini yeterli/doyuma ulaşmış bir konumda gördüğünde azan/isyan eden/haddini fütursuzca aşabilen insan, ilahi vahye ters düştüğünde

içindeki ve dışındaki evreni tarumar eder. Çağdaş beşeri/cahili hayatın mimarlığını üstlenen azgın yönetimlerin, yeryüzünün her yanında, yeni rant/stratejik üstünlük sağlamak ve otoritelerini kabullendirmek için sürdürdükleri savaşlar ilahi vahye dayanmayan inançlarının insanlığın başına nasıl felaketler getireceğinin müşahhas delilleridir... İlahi vahiy hayatın kendisidir/özüdür/gözdesidir. Gayrısı batıldır...

İlahi vahiyle arasındaki bağları kopartan akıl çılgınlaşır/dengesi/düzeni bozulur. Dengesi, düzeni bozulup çılgınlıkta sınır tanımazlaşan akılların idaresi altındaki ülkelerde ise sadece kaos/gözyaşı/hak ihlalleri/sonu gelmez dayatmalar yaşanır. İnsanlık şer oyunlarını ancak ilahi vahyin kılavuzluğunda boşa çıkartabilir. Es-selamu Aleykum.

Yâr Aksa!

Fatih PALA

Dengin yok
Zulme mukavemette!

Göğüslerinden emer
Direnişi evlatların
Emekler ve büyürler
Direnc damarlarında
Omuzlarında sevda!

Hürriyet şarkını
Söken şafakla
Okurlar yeryüzüne
Ve cümle umarsızlara!

Yollar ve kollar
Hesabınla tutuşur
Sana süvariler koşuşur
Seni kıymetlendiren sözler
Dimağımızda taptaze
Üç mescidin içinde
Ayrı bir güçsün sen!

Yiğitlerin pervane
Etrafında sapa-sağlam kenetli
Ve kalpler sekinetli
Doğarken fedaya hazır
Hepsi koca hepsi dertli!

Devasa mesajın
Zihinlere sızmalı
Ve kanatmalı, yırtmalı
Tüm hücrelerini körlenmiş beyinlerin!

Çevren mübarek
Hem de zeytin seli!

Söz bize
Köz sana düşer
Düşen bir dünyadır
Asırlar kat edip de gelen!

Ama kasem olsun ki
Sensiz dualar en sona kalır
Özgür nefesin için
Yalvarınız Yaradan'a!

Aksa!
Bir meşale yaksan
Ve kalksa bütün bir âlem kıyama!